MIGNON G. EBERHART
Conacul groazei
ROMAN
ediţie îngrijită de Doina Papuc
Nucleul grupării
Liviu Antonesei
Liviu Papuc
Paul Derian
Val Condurache
Sorin Pârvu
Lucian Vasiliu
Nichita Danilov
Cristian Tamaş
Dan Profir
Titus Ceia
Coperta – Dorin Crenganiş
Coperta IV – Reproducere după Salvador Dalí
Prefaţă
MIGNON G. EBERHAKT – O ENIGMĂ?

Numele lui Mignon G. Eberhart nu spune mare lucru amatorilor de literatură detectivă de la noi ca şi de aiurea. Puţine enciclopedii străine îl menţionează în treacăt la capitolul mai mare al istoriei genului şi ca atare scriitoarea a trecut ca şi neobservată de majoritatea exegeţilor. Şi totuşi…

Părintele decretat al genului detectiv, Edgar Allan Poe, a conturat prin nuvelele sale trăsăturile de bază, fundamentale, invariantele acestei noi exprimări în proză. De la acesta se sare cu multă dezinvoltură la şcoala franceză a lui Gaboriau şi la cea anglo-saxonă a lui Conan Doyle, omiţându-se faptul că în Statele Unite, în matricea epopeii detectivistice, terenul nu a rămas uscat de secetă. Până la mai cunoscutul S.S. Van Dine (după primul război mondial) sau la explozia litiiei Hammett-Chandler (fără a uita codicilul James Cain), America a oferit exemple de autori ai prozei de detecţie, dintre care peste unii s-a trecut cu vederea într-un mod a cărui raţiune ne scapă. Cel

puţin două autoare merită toată atenţia şi toată stima, Mignon G. Eberhart şi A.K. Green, traduse, de altfel, şi la noi în perioada interbelică, dar care, în lipsa unor comentatori avizaţi ai genului, au căzut în uitare.

Întrebarea firească ce se pune este în ce măsură lectorul contemporan găseşte la Mignon G. Eberhart elemente interesante? În toate romanele sale (să menţionăm, printre altele, Iland în Glove şi The White Cockatoo) scriitoarea dovedeşte un bun control al genului, o dozare fină a suspansului, un echilibru remarcabil între secvenţele de acţiune şi cele de atmosferă, o limbă artistică ce rezistă şi astăzi. Cititorul modern, trecut prin şcoala detectivilor „duri" ai secolului al XX-lea, sau chiar descins în universul închis al anchetelor lui Hercule Poirot, poate reproşa, eventual, un anumit aer vetust, dar care reprezintă pe deplin un moment al evoluţiei structurii narative către sfârşitul veacului trecut. Atmosfera terifiantă, atât din exterior, cât şi din interior, mărturiseşte ascendenţa gotică a prozei detective şi se aliniază caracteristicilor mai cunoscutului Edgar Wallace.

Mergând mai departe, să notăm că motivul locului închis şi al izolării, atât de drag Agathei Christie şi atât de ridicat în slăvi de puriştii interbelici ai genului, îşi găseşte în Mignon Eberhart o maestră care nu trebuie neglijată. Un alt element preluat şi proliferat cu variante până în ziua de astăzi este cel al cuplului de detectivi. În Conacul groazei spiritul de observaţie şi memoria feminină a infirmierei Sarah Keate completează cu succes acţiunea întreprinsă de anchetatorul „en titre", Lance O'Leary. Să remarcăm aici că nu avem de-a face cu un cuplu gen Sherlock Holnnes-Dr. Watson sau Hercule Poirot-Cot, Hastings, în care a doua jumătate a perechii este menită doar rolului insignifiant de a da replica, sau ca auditoriu cvasitembel al super-detectivului, ci cu o strânsă legătură şi inter-ajutoare, în care bărbatul foloseşte din plin informaţiile oferite de femeie.

Natura punctează adecvat momentele-cheie ale acţiunii, făcând figură de personaj mut, dar important.

Cu bune şi rele, să spunem că avem în faţă un roman care merită citit, interesant şi, oarecum, deschizător de drum. Şi cum SARP îşi propune, pe lângă atenţia cuvenită clasicilor, să asigure şi cunoaşterea verigilor lipsă din lanţul neîntrerupt al genului, verigi inerente formării unei imagini complete asupra domeniului, Conacul groazei îşi găseşte locul firesc, pe deplin cuvenit, în colecţia de faţă.

LIVIU PAPUC.

CAPITOLUL I.

HUNTING S E'ND

Într-adevăr era locul cel mai sinistru pe care l-am văzut în viaţa mea.

Mă chemaseră acolo două scrisori. Cea dintâi semnată Matil Kingery, nume care, deşi nu sunt decât o infirmieră – profesie pe care mi-o alesesem de bunăvoie după terminarea studiilor – mi-era bine cunoscut din ziarele locale deoarece făcea parte din „lumea bună".

Iată ce spunea în scrisoare:

DOMNIŞOARA

Mătuşa mea, miss Lucy Kingery, are nevoie de îngrijiri. După recomandarea domnului Lance O'Leary, îmi îngădui să apelez la experienţa dumitale. De câţiva ani mătuşa mea nu este în putere să umble. De altfel e destul de sănătoasă iar îngrijirile de care are nevoie constau mai mult în masaje. Infirmiera pe care a avut-o până acum a fost nevoită să plece azi dimineaţă. Noi, împreună cu câţiva invitaţi, vom pleca astăzi la ora şase la Hunting's E'nd. Dacă accepţi propunerea mea, ne poţi găsi la această oră în Gara Centrală, iar dacă timpul e prea scurt pentru a-ţi face pregătirile, poţi veni cu trenul de la miezul nopţii. Vei lua bilet până la staţia Nettleson, cea mai apropiată, de Hunting's E'nd. Te va aştepta o maşină la gară. Fii, te rog, bună şi răspunde-mi îndată. Cu mulţumiri:

Matil Kingery

Citind numele prietenului meu Lance O'Leary mi-am dat seama numaidecât că trebuie să fie un caz cu totul deosebit. Îl cunoşteam prea bine pe tânărul şi priceputul detectiv ca să nu înţeleg că, având nevoie de colaborarea

mea, e vorba de ceva mai mult decât de îngrijirea unui bolnav.

A doua scrisoare era chiar de la el.

DRAGĂ SARAH Te-aş ruga să primeşti neapărat propunerea domnişoarei Kingery. Are nevoie într-adevăr de dumneata. De altminteri, dacă nu te vei fi schimbat prea mult de anul trecut, ştiu că această propunere va fi pe placul firii dumitale dornică de aventuri senzaţionale. Vezi însă să te porţi cu mine ca şi când nu mi-ai cunoaşte meseria. Nimeni, în afară de domnişoara Kingery, nu ştie cine sunt.

LANCE G'LEARY.

N-am putut pleca odată cu ei, aşa că m-am urcat în trenul de noapte şi am ajuns abia a doua zi la Nettleson. O maşină mă aştepta la gară. Cerul era plumburiu şi ameninţător. După o noapte de nesomn în tren, eram frântă de oboseală.

Nicio şosea. Maşina, o rablă veche, pornise pe un drumeag plin de hârtoape şi mă zdruncina de-mi scotea sufletul. Totuşi, nu-mi părea rău că venisem. Mă mira doar ciudatul nume al casei de vânătoare: Hunting's E'nd. Sfârşit de vânătoare. Sau moarte? Trăise cineva acolo? Se sinucisese sau fusese ucis? Nu te puteai gândi la o moarte naturală în pustietatea aceea sinistră. Mai târziu am aflat că răposatul Huber Kingery numise astfel casa lui de vânătoare deoarece musafirii soseau întotdeauna la sfârşitul zilei.

Cu o jumătate de oră înainte de a ajunge la destinaţie începu să ningă. De sus se cerneau fulgi deşi şi îngheţaţi care îţi biciuiau faţa.

— Zăpadă pe timpul ăsta? răcnii eu în urechea şoferului din cauza zgomotului produs de maşină.

— Păi aşa e pe la noi, ninge în noiembrie, răspunse omul. Apoi adăugă:

— Numai de n-ar fi ce cred eu…

Maşina se opri brusc.

— La capătul potecii e casă, zise el. Poţi să-ţi duci singură geamantanul?

Îl puse jos şi, fără a mai aştepta răspunsul meu, sări iar la volan.

Văzând că deschid poşeta, mă opri cu un gest:

— Lasă că-mi plăteşte domnişoara mâine când voi veni de la Nettleson cu proviziile, dacă… voi mai putea veni, spuse el îngândurat.

Prin negura care începuse să se lase zării lumini la capătul unei alei pietruite. Când mă apropiai, văzui spre marea mea mirare, o clădire destul de impunătoare, ceva mai mare decât un pavilion de vânătoare obişnuit. Uşa care dădea în casă era din buturugi groase bine încheiate. Dinăuntru se auzea zvon de glasuri, cineva cânta la pian. La bătăile mele în uşă o lumină vie năvăli din încăpere şi o tânără se ivi în prag. Îndărătul ei zării un cămin mare în care ardea un foc vesel: ici-colo, oameni. În fund două divanuri mari pline de perne. Dar privirea mea se întoarse repede spre Matil Kingery. Ştiam din auzite că e frumoasă, dar mă surprinse atitudinea ei mândră şi energică. În ochi i se citea o voinţă de fier.

— Dumneata eşti domnişoara Keate? întrebă ea cu glas adânc şi cald care te pătrundea până în adâncul sufletului. Sunt Matil Kinirery. Îmi pare bine că ai venit. Mătuşă-mea e aproape paralizată şi are nevoie de ajutorul cuiva. Te aşteaptă cu nerăbdare.

Vorbea atât de limpede şi de tare încât lăsa impresia că voia să fie auzită de toţi cei care se aflau în casă.

Se produse o mişcare îndărătul ei şi un câine mare ciobănesc, scoţian, alb cu pete roşcate întoarse capul, mă privi nepăsător şi se lipi de fusta fetei.

— Biciul Jericho, zise ea. Nu-i place să călătorească în tren şi e grozav de abătut de aseară.

Câinele veni până la uşă, se uită trist la zăpada care cădea cu nemiluita, scânci încetişor apoi se întoarse lângă Matil.

Ea mă privi iar şi zâmbi. Nicio veselie în acest zâmbet ci mâhnire adâncă, păreri de rău şi resemnare. Mărturisesc că din clipa aceea fata îmi deveni dragă.

— Intră, te rog, e frig. Te pot ajuta?

În clipa când vru să-mi ia geamantanul din mână se ivi lângă noi un servitor înalt şi voinic. Apucă geamantanul şi ne urmă în încăperea cea mare unde furăm întâmpinaţi de lumină, căldură şi vorbă multă. Lângă uşă se afla un morman întreg de bagaje. O clipă mă mirai că nu-l duce pe al meu în camera care-mi era rezervată.

Deodată îl zării pe O'Leary. Îmi aruncă o privire nepăsătoare, apoi privindu-mă mai bine păru să mă recunoască, se sculă de la locul lui şi veni spre mine.

— Dacă nu mă-nşel, domnişoara Keate, nu-i aşa? zise el binevoitor.

— Ce mai faci domnule O'Leary?

— Vă cunoaşteţi? zise Matil cu glas tare.

Gălăgia încetase. Simţeam toate privirile aţintite asupra mea. Un bărbat se apropie de Matil. Era ceva mai înalt decât ea, lat în spate, cu o privire vicleană şi în coasă în acelaşi timp. Zâmbea, lăsând să se vadă două şiruri de dinţi sclipitori.

— Aha, asta e infirmiera? întrebă el pe Matil ca unul care are dreptul să ştie. Apoi, întorcându-se spre O'Leary, adăugă:

— Vă cunoaşteţi?

Matil murmură repede un fel de prezentare din care desluşii numai cuvintele: „Signor Paggi" şi O'Leary? ise:

— Ne cunoaştem chiar foarte bine. Domnişoara Keate a fost îngrijitoarea mea într-o vreme de dureroasă amintire pentru mine.

— Aha, pricep! făcu Signor Paggi, privindu-mă curios. Boala cea mai răspândită în America: apendicita.

În timp ce O'Leary încuviinţa, se auzi un glas poruncitor de femeie, de la celălalt capăt al încăperii:

— Jo, Terice spune că vrea să încerce duetul acesta. Vrei să-l cântaţi împreună?

Chipul smead se întunecă. O clipă privirea lui îşi pierdu din expresia tinerească. Se învârti apoi pe călcâie şi străbătu cu pas sprinten încăperea.

— Cu plăcere, spuse el.

— Stai puţin, Jo, zise Matil. Trebuie să ne alegem

camerele. Am sosit de dimineaţă şi trebuia s-o facem până acum.

Toţi tăcură. Un tânăr care stătea la pian, lăsă în jos mâinile de pe clape.

— Planul, Brunker, spuse Matil. Eu voi lua tot camera mea, aceea din colţ – şi Matil arătă cu mâna uşa din fund, cea mai aproape de intrare.

De-a lungul peretelui, pe stânga, se înşirau mai multe uşi făcute din butuci, şapte cu totul. Între ele, zidul împodobit cu scene de vânătoare. La fiecare colţ al încăperii se afla câte un cămin din piatră necioplită. În dreapta căminului se vedea o uşă care dădea în bucătărie. Pe stânga, o scară îngustă ducea la o galerie ce se întindea pe trei laturi ale încăperii.

Aplecată peste planul pe care i-l adusese servitorul, Matil hotăra camera fiecăruia. Apoi, cu o politeţe neobişnuită faţă de infirmieră din partea unei fete bogate, mă prezentă celor din casă. Femeia uscăţivă din cărucior, cu chipul prelung şi gălbejit era domnişoara Lucy Kingery; tânăra care nu-l slăbea din ochi pe signor Paggi, era nevastă-sa, Hélène; tânărul elegant, cu mustăcioara neagră, ochii de un cenuşiu închis care încremenise la pian era L-ai Killian; femeiuşcă mărunţică de un blond bătător la ochi era Terice, baroană de Turcum. Pe urmă veneau: Gerald Firavvley, oacheş, slăbuţ şi palid, Newell Morse, blond cu faţa lătăreaţă, apoi un oarecare Barre căruia Matil îi spunea Julien şi care părea ceva mai în vârstă decât ceilalţi. Avea părul cărunt pe ici-colo, aerul plictisit şi de o distincţie impunătoare.

Observai că toţi erau în haine de călătorie, că geamantanele de lângă uşă nu fuseseră încă despachetate, că în cuiere şi pe unele mobile se aflau paltoane şi pălării.

Sosiseră totuşi de dimineaţă şi acum se înserase de-a binelea.

Glasul ascuţit al Hélènei Paggi se auzi acum, întrecând pe celelalte:

— Matil, aş fi de părere că eu şi Terice să ocupăm cele două camere cu balcon dinspre nord, deoarece

trebuie să folosim aceeaşi baie. Tot pe acelea le-am avut când…

Se încurcă şi tăcu. Gerald Frawley continuă discuţia:

— Aşa e. Se pare că o singură baie serveşte celor două camere, pe cât mi-aduc aminte.

Şi pe când Matil încuviinţa, L-ai Killian făcu câteva acorduri la pian, zicând:

— Foarte bine. Tot ce doresc e ca vecinul meu să nu uite să descuie uşa mea când iese din baie. Şi adăugă: să nu-i trebuiască mai mult de un ceas când se bărbiereşte.

— Asta eşti dumneata, Lai, zise tânărul Morse. Matil, mie şi lui L-ai să ne dai camerele acelea – şi arătă cu capul spre cele mai apropiate de bucătărie. Să tragem la sorţi, L-ai? Cine câştigă are dreptul să se radă primul.

— Fie şi aşa, încuviinţă Matil. Mătuşică, dumneata doreşti probabil camera lipită de a mea? în cazul acesta domnişoară Keate va locui în aceea care corespunde cu baia dumitale.

Făcu un semn pe plan apoi urmă:

— Rămân acum cele două din mijloc şi cele de pe galerie.

— Matil, – glasul bătrânei era gros, aspru şi părea studiat. Toţi se întoarseră spre ea.

— Matil, nu cumva vrei să spui cu asta că va trebui să ocupe cineva camera lui Huber?

Amuţiră toţi, cu răsuflarea tăiată. Mâinile lui Killian înţepeniră brusc pe clape. O buturugă din cămin trosni şi din ea izbucni o flacără albăstruie. Afară vântul se înteţise şi izbea cu furie în geamuri. Hélène se îngălbenise la faţă, baroneasa mototoli notele de pian pe care tocmai le luase în mână. Ceva misterios plutea parcă în încăpere, te făcea să te înfiori.

În bucătărie căzu cu zgomot un vas şi îi dezmetici pe toţi. Julien Barre se aplecă peste plan. Pe chipul său aspru se putea citi o milă adâncă.

— Copila mea… murmură ei.

— N-am încotro, mătuşică, începu Matil, cu capul sus şi ochii aţintiţi la bătrână. Aneta doarme în odaia ei de

lângă bucătărie, Brunker sus, în camera lui. Nu (avem decât unsprezece camere şi noi suntem chiar unsprezece. Îmi pare rău, dar nu m-am gândit la asta. N-am avut intenţia să supăr pe nimeni…

Simţea că nu-i părea rău de nimic, că gândise bine totul.

— Nu te îngriji, fetiţo, zise Barre curmându-i vorba. Unul din noi va lua camera lui Huber. Ce-are a face la urma urmei?

— Îmi pare rău, repetă Matil, dar cine…

Cuvintele îi muriră pe buze. se auzi însă glasul aspru al bătrânei, care se uita tristă la foc:

— Cine? Vezi, asta e! Cine o să vrea să doarmă în camera în care a murit Huber? Unde a murit Huber! Acum cinci ani. Chiar în luna asta. Era pentru ultima oară când am venit aici.

Întoarse privirea de la foc şi ochii ei cufundaţi în orbite se uitară stăruitor, de la unul la altul. Apoi, trecându-şi limba peste buzele groase şi roşii adăugă:

— A murit de un atac de inimă, da, de un atac de inimă.

Urmă o tăcere adâncă; se petrecu însă, îndată, ceva înfiorător. Câinele, care o urmase pe Matil, se duse de-a dreptul spre una din uşi, îşi lipi botul de podea şi adulmecă aerul. Lucru ciudat, nimeni nu îndrăznea să respire. Apoi, deodată, câinele schelălăi, adulmecă din nou şi schelălăi iar.

Un răcnet aspru.

— Terice!

Mă uitai îndată spre grup. Terice von Turcum era în picioare cu mâna la gură ca şi când ar fi vrut să-şi stăpânească ţipetele, cu ochii măriţi de groază.

— Terice! repetă glasul şi mai poruncitor.

Era Frawley. Chipul i se înăsprise. Ochii lui porunceau.

Terice întoarse capul spre el şi se prăbuşi pe un scaun.

Toţi începură să vorbească cu şi mai mare însufleţire.

Killian era acum lângă Matil. El, Barre şi Frawley se ofereau care mai de care să ia camera lui Huber. Paggi care îşi plimba alene degetele peste clapele pianului spuse că „deji pentru sănătatea lui preferă o cameră spre nord, dar dacă Matil doreşte”… în timp ce Brunker, în spatele lui, stătea ţeapăn, pământiu la faţă.

În cele din urmă se potoliră. Începură să discute despre diverse lucruri, ca oameni de societate ce erau. Bătrâna îşi împinse căruciorul spre mijlocul încăperii spaţioase apoi dispăru prin uşa învecinată cu camera nepoatei. O auzii pe Matil discutând cu Julien Barre despre ce vinuri să se aducă la masă, şi acesta intră în bucătărie, urmat de Brunker. Tocurile înalte ale baronesei de Turcum răsunau pe treptele scării. O văzui pe Hélène, aplecată peste parmalâc, spunând ceva lui Paggi care aproape n-o auzi, cu ochii aţintiţi la părul negru şi bogat al Matilei.

Pe mine nu mă interesa însă decât acela care avea să treacă pragul uşii unde schelălăise câinele: Gerald Frawley.

Matil, EXeary şi cu mine rămăseserăm o clipă ne mişcaţi. Voiam s-o urmez pe mătuşa Lucy, dar dintr-o aruncătură de ochi O’Leary mă ţintuise în loc. Aşteptam cu nerăbdare, deşi mărturisesc că eram foarte curioasă să aflu ce vrea.

— Încăperea e atât de mare, zise el după ce Hélène închise uşa în urma ei, că putem vorbi fără să fim auziţi. Să ne aşezăm pe divanul din mijloc. Aşa. Vrei să fii atât de bună, domnişoară Matil, să repeţi ce mi-ai spus ieri în biroul meu? Trebuie să-mi întipăresc bine în minte, iar domnişoara Keate poate fi, te asigur, un ajutor nepreţuit.

Şi fiindcă Matil şovăia, se aplecă şi urmă:

— Aş vrea să ştiu dacă musafirii de azi sunt aceiaşi care au fost de faţă la moartea tatălui dumitale.

— Aceiaşi, în afară de dumneata şi domnişoara Keate, răspunse ea.

— Servitorii?

— Şi ei. Jéricho era de asemenea cu noi.

Era palidă, cu privirea întunecată. Câinele se culcase

la picioarele ei şi ridica din când în când capul ca să-i lingă mâinile. Se uita uneori la noi dar în ochi nu-i lucea bucuria aceea obişnuită a dulăilor scoţieni.

— Aceiaşi servitori, repetă îngândurat O'Leary. Da, da… Deşi n-aş vrea să te mai supăr, domnişoară, te-aş ruga totuşi să repeţi domnişoarei Keate ce mi-ai spus mie.

— N-am de ce să mă supăr. Port povara asta de cinci ani în suflet. În camera aceea de acolo a fost asasinat, acum cinci ani, tatăl meu.

Deşi o presimţeam, mi se tăie răsuflarea.

— A fost asasinat, zise ea calmă. Ucigaşul se află aici. În noaptea asta. În spatele uneia din aceste uşi.

CAPITOLUL".

TOTUL E Cu PUTINŢĂ

În tăcerea care urmă puţin, auzii vântul izbindu-se de ziduri şi zăpada lovind geamurile, îmi spuneam: „Trebuie să fie şi mai frig. Zăpada e ca alicele". Iar în mine un glas repeta: „Ucigaşul se află aici. În noaptea asta. Chiar acum. Îndărătul uneia din uşi". Vorbise calm, rece, sinistru. O putere tainică îmi răsucea capul, silindu-mă parcă să mă întorc şi să privesc uşile închise. M-am stăpânit cu greu să n-o fac. O'Leary se uita la fata care era foarte liniştită. Îi vedea paloarea, mâinile încleştate de braţele fotoliului de lângă divanul în care se aşezase şi vâna aceea albastră de la tâmplă cu bătăi repezi.

Jericho se mişcă, puse apoi capul pe genunchii stăpânei şi o privi cu tristeţe.

— Urâtă noapte o să avem, zise O'Leary. Ninge mult în ţinutul ăsta?

Ea se uită lung la el şi pleoapele îi clipiră des.

— Aşa cred. Bătrânii din partea locului spun că totul e cu putinţă în întinderea asta nemărginită de nisip.

Tăcu. Pe urmă murmură:

— Şi au dreptate.

În încăperea bine încălzită mă trecu un fior.

— Dacă nu mă-nşel, spuse O'Leary, situaţia e următoarea: tatăl dumitale şi prietenii lui veniseră aici pentru o săptămână ca să vâneze. Într-o noapte a fost ucis

de un glonţ. Se afla în camera lui, pregătindu-se probabil să se culce. Fereastra era închisă pe dinăuntru, uşile casei de asemenea. Detunătura s-a auzit cât se poate de clar.

Se întrerupse şi mâinile fetei se încleştară şi mai tare de fotoliu.

— O, foarte clar… murmură ea.

Buzele îi erau uscate şi în ochi îi lucea o expresie de groază.

— Da, încheie O'Leary cu glasul său potolit care-mi destinse nervii. S-a auzit foarte clar. V-aţi năpustit atunci cu toţii aici, în încăperea asta, şi l-aţi găsit pe Huber Kingery în spatele uşii, în camera lui, în agonie. Şi-a dat sufletul fără să mai poată spune un cuvânt. Îmi pare rău, domnişoară Matil, că am fost nevoit să deştept aceste amintiri dureroase.

Ea îşi recăpătă calmul şi aruncă o privire rapidă spre galerie ca şi cum s-ar fi temut să nu fim spionaţi.

— Ar fi mai bine să zâmbim, să râdem chiar. Poate suntem supravegheaţi. Te-am rugat să vii. E destul de dureros pentru mine dar trebuie să sfârşesc.

O'Leary încuviinţă în tăcere, apoi zise:

— Ai trimis pe urmă după „coroner" şi ai făcut aşa ca să se creadă că a fost o moarte naturală, ruperea unui anevrism, pare-mi-se?

— Da. Aveam şaptesprezece ani. Mătuşa se îmbolnăvise de inimă rea. Ei au stat de vorbă toată noaptea. Parei îi văd în jurul focului. Tata mort în camera lui şi printre ei ucigaşul. Eu stăteam acolo, pe banca aceea din colţ.

Se înfioră, tăcu un timp apoi urmă:

— Mătuşa nu era în stare să ia o hotărâre. Era o încercare groaznică pentru ea. Îl adora pe tata. De atunci nu mai e om, după cum vedeţi. Julien, adică domnul Barre, a insistat să se muşamalizeze lucrurile. Zicea că va căuta să nu afle lumea că a fost o crimă la mijloc „Trebuie să te gândeşti la situaţia noastră socială, spunea el. Ce-ar mai urla gazetele i". Şi mă făcu să înţeleg, cu multă blândeţe şi ocolişuri, că viaţa particulară a tatii nu era fără pată; că

ancheta care va urma, fără îndoială, când se va afla că a fost la mijloc o crimă, ar da la iveală lucruri dăunătoare numelui nostru, al meu şi al mătuşii I.ucy, Mai spunea că lumea nu cunoaşte decât virtuţile tatălui meu, că opinia publică nu era prielnică şi că nu se mai poate îndrepta nimic din cele ce s-au întâmp! at, apoi că… e foarte greu de spus… şi îşi muşcă buzele şi se încleştă iar de braţele fotoliului. Câinele se lipi. de ea ca şi când i-ar fi împrăştiat durerea… că tata a făcut poate vreo nedreptate cuiva care s-a răzbunat. Nu ştiu cum de-am înţeles toate acestea… eram aproape un copil pe atunci! Pe urmă mi-a spus că îndată ce s-ar pun" la îndoială solvabilitatea firmei „Kingery Trust Company". oricât de cinstit ar fi fost, societăţii îi vor trebui ani de zile pentru a-şi recăpăta încrederea oamenilor şi creditul zdruncinat. Zicea că zvonuri simple fără niciun temei fuseseră pricina unui faliment dezastruos. Şi trebuie să ştii că toată averea tatii eră investită în afacerea asta.

— Aveau şi ceilalţi bani băgaţi în Kingery Trust?

— Da. Julien, bineînţeles. De asemenea şi Paggi. Apoi L-ai Killian, Newell Morse, Gerald Frawley. Ştii, mi se pare că Gerald Frawley e vicepreşedinte sau cel puţin era pe-atunci. Newell şi L-ai aveau o poziţie inferioară, dar cred că au multe acţiuni de-ale societăţii. Era deci interesul lor să tăinuiască… crima.

— Nu poate fi vorba de o sinucidere? întrebă cu blândeţe O'Leary.

— Nu. Nu s-a găsit nicio armă în cameră.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură. Amcăutat-o chiar eu.

La şaptesprezece ani, în faţa morţii, probabil pentru întâia oară în viaţa ei şi sub înfăţişarea cea mai groaznică, asasinatul, ruina şi dezonoarea, avusese curajul să caute revolverul… Era vădit că, oricum o fi fost Huber Kingery, fiica lui era tare ca oţelul.

— Pe urmă? întrebă O'Leary cu aceeaşi blândeţe.

— A venit coronerul. Cineva, Newell Morse mi se pare, se dusese să-l aducă. N-am aflat niciodată

amănuntele. Mi-am dat învoirea, atâta tot. Puteam face altfel?

— Şi când aţi plecat de aici?

— În aceeaşi zi. A venit un antreprenor de la pompe funebre din Nettleson.

— L-am putea interoga?

— A murit de curând. Am aflat asta din ziare.

— Atunci pe coroner, propuse O'Leary.

— Crezi că o să afli ceva de la el! Nici de la ei nici de la oricare altul dintre cei care se aflau aici. Dacă ar şti cine eşti, că ţi-am spus adevărul, ar nega cu toţii. Te vor lămuri că pe-atunci eram un copil, că lovitura a fost prea grea pentru mine, şi altele de acest fel. Şi nu uita domnule O'Leary, că asasinul e printre ei. Am auzit spunându-se că cine a ucis o dată, nu şovăie s-o fac-a a doua oară – încheie ea cu glas coborât şi şovăitor.

— Aşa e, încuviinţă O'Leary. Crezi deci că ne aflăm toţi în primejdie?

— Dacă s-ar şti cine eşti, da!

— Şi nădăjduieşti că, supraveghindu-i pe toţi de aici, chiar pe locul unde a fost ucis tatăl dumitale, l-aş putea descoperi pe ucigaş?

— Sper că da.

— Ţi-am spus ieri, în biroul meu, că e cu neputinţă.

— Aşa mi-ai spus. Totuşi am stăruit să vii, să încerci.

e Leary se uita lung la ea, apoi se ridică, se duse la o masă din apropiere, scotoci fără rost un morman de ziare, pe urmă reveni lângă Uuisa.

— Domnişoară Matil, îmi pare rău, dar e cu neputinţă.

— Să nu spui aşa. Dumneata mă poţi înţelege. Trebuie să ştiu.

El păru deodată foarte atent.

— Deci la mijloc e o problemă serioasă care te-a îndemnat să vii la mine şi să răscoleşti o taină care durează de cinci ani. Motivele pe care le aveai atunci, să păstrezi secretul, există şi astăzi?

— Sâni exact aceleaşi.

— Averea dumitale e şi acum în afacerea „Kingery Trust”?

— Întreaga mea avere.

— Presupun că – şi şovăi ca şi cum întrebarea i s-ar fi părut cam îndrăzneaţă – nimic nu te face să te îndoieşti de cinstea personalului din conducere?

— Nu, nimic.

— Respectul pentru tatăl dumitale e tot atât de mare după cum era la moartea lui?

— Încă şi mai mare, răspunse ea privindu-l drept în faţă.

— Da a e aşa, te-aş ruga să fii sinceră cu mine, domnişoară li. t il. Care e motivul atunci?

Ea tăcu i. tva timp.

— Greu de spus. Printre bărbaţii care se află aici e unul despre care trebuie să ştiu neapărat dacă e vinovat sau nu, adăugă ea cu glas înăbuşit.

— Şi pentru ce, domnişoară Matil?

Ea se ridică în picioare, dreaptă, cu capul sus, cu ochii lucitori.

— Pentru că îl iubesc.

O’Leary o ascultă grav. O astfel de femeie nu poatu iubi cu uşurinţă.

— Poţi să-mi spui numele lui?

— E neapărată nevoie?

Urmă o lungă tăcere. Se auzeau paşii Anetei în bucătărie, cratiţele izbindu-se, în cele două cămine buturugile pârâiau.

— Bine, domnişoară Matil, voi încerca. Dar nu-ţi făgăduiesc şi că vom izbuti. E o problemă extrem de grea.

— Mulţumesc. Nu-ţi poţi închipui ce-nseamnă asta pentru mine. Trebuie să ştiu în sfârşit, să fiu sigură. Şi pentru a dovedi că nu este vinovat, e neapărată nevoie să-l afli pe vinovat.

El o privea fără s-o vadă.

— Spuneai parcă, domnişoară Matil, că această casă de vânătoare n-a mai fost deschisă de atunci?

— Da.

— Se pare că lui Brunker şi bucătăresei dumitale nu le-a trebuit prea mult timp ca să pună totul în ordine de azi dimineaţă, de când aţi sosit. S-ar fi putut crede că hi cinci ani era destulă vreme ca praful să se aşeze pretutindeni, să se găsească, pe ici-colo, pânze de păianjeni.

— Li foarte bine şi trainic construită, domnule O'Leary. Pe aici e prea puţin praf, numai nisip. Aerul e foarte uscat; chiar şi pianul e în bună stare şi A neta mi-a spus că n-a ruginit niciun vas din bucătărie. Totuşi e nevoie de făcut puţină curăţenie.

— L-aţi convins pe coroner să-şi ţină gura şi-aţi dus trupul tatălui dumitale direct la Barrington?

— Da.

— Se înfiora – Am plecat în acelaşi tren cu toţii. Am încuiat casa eu însămi şi de atunci am ţinut mereu cheile la mine.

— Cine a vorbit cu coronerul?

— Julien, mi se pare. Şi Gerald.

— Gerald? Gerald Frauley! Tânărul acela cu faţa palidă şi părul negru, nu-i aşa? Pare hotărât şi prudent în acelaşi timp. A mers greu?

Ea zâmbi cu amărăciune.

— Ţi-am mai spus: totul e cu putinţă prin părţile acestea.

El o privi ciudat.

— Te cred.

— Mai e ceva, domnule O'Leary. Am dovada că în acest răstimp de cinci ani nimeni n-a intrat în casă.

— Cum adică?

— Eram un copil de numai şaptesprezece ani sub tutela celor mai în vârstă. Copiii au însă uneori un simţământ adânc ai dreptăţii. Am avut răgaz de douăsprezece ceasuri pentru a cugeta, pe când ceilalţi vorbeau. Ştiam, ca şi ei, că rămân tot felul de urme după noi. Mi-am spus că va veni poate o zi când vom avea nevoie de ele. Oh! Nu e meritul meu. Tata mă învăţase să judec limpede. Pentru el faptele erau fapte. În orice caz, e sigur că am ieşit cea din urmă din casă. Pe când ceilalţi îşi

încărcau bagajele în automobile, eu m-am întors aici. Mătuşa Lucy p lingea; toţi stăteau în jurul ei şi n-au observat lipsa mea. Am presărat cu făină – luată din bucătărie – pragurile ferestrelor şi uşilor. Azi dimineaţă am venit aici cu şoferul care te-a adus şi pe dumneata, domnişoară Keate. În maşină nu e decât un singur loc şi am sosit cu un sfert de ceas înaintea celorlalţi. Am găsit făina unde o lăsasem. Totuşi s-ar fi putut intra fără a lăsa urme, dar nu cred. Locuitorii din Nettleson se feresc de locul acesta şi tot oraşul ar fi aflat dacă ar fi venit cineva încoace.

— Ai dreptate. Zici că mătuşa dumitale a suferit mult în urma morţii fratelui său *?

— Foarte mult. Ea a văzut prima cadavrul.

— Prima? Camerele lor erau alăturate?

— Nu, domnule O'Leary, ocupăm acum aceleaşi camere ca şi atunci. Singura deosebire e că ţi-am oferit-o dumitale pe cea a lui Gerald Frawley iar camera qlăturaţii cu a mătuşii mele – adică aceea care dă spre baie – era pe atunci goală.

— Minunat! zise O'Leary. Domnişoara era pe vremea aceea în depline puteri, nu neputincioasă, ca aeufn?

— Da. A alergat până la camera tatii când a auzit detunătura armei. Găsise uşa deschisă şi pe tata lungii jos, pe duşumea. Şi-a dat seama că moare. A deschis ochii şi s-a mai uitat o dală la ea. El era în pijama şi desculţ. Patul era desfăcut, luminarea din sfeşnic ardea iar pe masă se afla o carte deschisă. Au găsit-o pe mătuşa Lucy în picioare, tremurând ca varga. A fost apoi multă vreme bolnavă şi de atunci a rămas paralizată de amândouă picioarele.

— Ea are avere?

— Nu – şi răspunsul fu cam şovăitor – a avut d, – „nu mai are. Când a murit tata, mi s-a cuvenit mie totul.

— Şi ce s-a întâmplat cu averea ei personală?

— Nu ştiu. Când o întreb nu vrea să-mi răspundă. Şi-a păstrat însă bijuteriile.

— S-ar putea să aibă mijloace neştiute de dumneata?

— Da, dar nu cred. Aş îi băgat de seamă. Nu iese din casă şi nu primeşte nicio scrisoare.

— Cum îşi petrece vremea?

— Cu viaţa obişnuită a unui oraş de provincie. Are prietene care vin s-o vadă şi-i face plăcere să afle tot ce se petrece în oraş.

— Te-aş ruga să-i dai domnişoarei Keate revista pe care mi-ai arătat-o mie. Poate vom afla câte ceva.

— O să i-o dau.

— As mai dori să văd camera tatălui dumitale, deşi nu prea cred să găsesc ceva interesant. M-aş fi oferit s-o locuiesc eu, dar am vrut să văd cine va stărui s-o ia şi când…

Îşi curmă brusc vorba apoi întrebă:

— La ce oră vom cina în seara asta?

— La şapte.

— Avem deci timp să ne odihnim puţin. Discuţia noastră a durat, de altfel, prea mult şi n-ar strica să ne despărţim. A, era să uit! Ce le-ai spus despre mine? N-ar trebui să afle că sunt un vechi prieten.

— Le-am spus numai că eşti o cunoştinţă nouă şi că) e vei fi foarte simpatic – atâta tot.

— Nu vrei să se ştie? Fii sigur că vor afla în curând, zisei eu lui O'Leary. Eşti prea cunoscut.

— Nu cred. În lumea tribunalelor şi la Curtea de juraţi da. dar nu în lumea lor. Iată cum stau lucnr il" urmă el. Părea că-şi vorbeşte sieşi. Cei adunaţi aici sunt toţi cu nervi; încordaţi. Se temeau că nu vor primi invitaţie, deşi nu le făcea plăcere. Asasinul va încerca să se încredinţeze că n-a lăsat nicio urmă. Logic şi firesc. Toţi sen! nervoşi. Cele petrecute în trecut nu li s-au şters încă din minte. Dacă vor afla că sunt detectiv, va fi şi mai greu de făcut ceva Mai întâi trebuie să-i observ. Voi încerca. Există însă o şi mai mare primejdie pentru dumneata, domnişoarămaţii, fiindcă ai fost martoră la crimă.

— Nu mi-e frică, spuse ca dârz. Trebuie să ştiu şi nu mă dau în lături de la nimic.

— Bine. Nădăjduiesc că vei afla.

— Teama mea e alta, adăugă ea. Apoi urmă: când. după luni de şovăială am luat hotărârea să-i adun aici şi am venit la dumneata, domnule O'Leary, eram încredinţată că aşa trebuie să fac. M-am eliberat de această îndoială nesuferită, m-am simţit uşurată. De când am deschis uşa casei, de când i-am văzut pe toţi adunaţi aici. pe cei ce acum cinci ani…

Glasul i se stinse. Se uită la O'Leary cu teamă.

— Nu ştiu, zise ea apoi repezind cuvintele, dar mi-e teamă că am făcut o mare greşeală. N-ar fi trebuit să sfâşii această tăcere de atâţia ani…

— E foarte firesc, domnişoară. Amintirile te-au tulburat.

— Nu, nu, făcu Matil rlătinând grav capul. E mai mult derit atât. şi IT! t că am pus în mişcare forţe care… – răsuflă adânc, iar câinele de la picioarele ei gemu înăbuşit – forţe diabolice, nevăzute.

Urmă o tăcere.

— Nervii, domnişoară, zise O'Leary. Fireşte, sarcina va fi grea, dar voi face tot ce-mi stă în putinţă.

— Ca să ne întoarcem la mătuşa Lucy, urmă Matil oarecum înseninată la faţă, aş putea spune că e în toane bune. Mă temeam că venirea dumitale ar putea s-o supere dar văd că m-am înşelat.

Îmi ziceam în gând că dacă astea se numesc toane hune. atunci cum o fi când e în toane rele. căci nu auzisem din gura ei decât cuvinte spuse cu asprime şi răstit.

Tăcui însă şi o urmai pe Matil în camera mătuşii. Bătîna domnişoară fu, la drept vorbind, destul de prietenoasă; mă rugă să mă odihnesc puţin după olâoseala drumului şi vorbi liniştită cu nepoată-sa.

— Spune Anetei că într-un sertar al dulapului din cămară se află nişte arsenic. Să-l presoare prin casă. Nu vreau să forfotească şobolanii la noapte; afurisitele astea de lighioane n-au astâmpăr şi eu vreau să dorm. Ce face Jericho? întrebă ea la urmă.

— Cred că mai bine, mătuşă Lucy. Ştii că nu poate să sufere călătoria cu trenul.

Bătrâna respiră cu zgomot. Avea un nas mare, buze groase, ochii îi erau cufundaţi în orbite, pielea feţei pă mintie şi plină de zbârcituri.

— 7Ain? Nu poate să sufere trenul! Ei, aş! Nu-ţi aduci aminte că lluber îl lua cu el în toate părţile? Altceva îl roade, săracul!

— S'mbătnneşte, mătuşică, zise Matil.

— Ba să mă ierţi dumneata, e încă destul de tânăr.

Eu trecui în camera de care nu mă despărţea decât baia şi începui să-mi despachetez lucrurile.

Pe când îmi schimbam rochia, Matil bătu în uşă. Intră Unind în mână o revistă.

O pune pe masă, apoi zise:

— Te rog să te consideri egală cu ceilalţi musafiri ai mei, domnişoară Keate. Ai nevoie de ceva?

După ce plecă, luai revista; la mijloc se afla o fotografie care mi se păru destul de banală. N-avusei vreme să-mi arunc bine ochii pe ea, fiindcă bătu cineva în uşă şi intră Brunker cu o sobiţă de petrol.

— Nu e prea frig aici, domnişoară? Robiţa asta v-ar putea încălzi puţin odaia, zise el, pe când eu închid1 am cu grabă revista.

— Mulţumesc, nu mi e frig – şi vrui să închid lisa.

— Cum nu vă e frig? zise el iar ochii lui fără gene se aţintiră la masa unde se afla revista.

— Ţi-am spus că nu, zisei cu asprime.

— Bine, mormăi el şi ieşi.

Cum uşa n-avea cheie, împinsei zăvorul în urma lui. Făcui acelaşi lucru şi la uşa care dădea în baie, şezui apoi pe un scaun şi deschisei iar revista.

Ilustraţia fusese tăiată dintr-o gazetă din Barrington. Dedesubt scria: „Plecarea din Hunting's E'nd, Puber Kingery şi oaspeţii săi în clipa când părăsesc faimosul pavilion de vânătoare al familiei Kingery din Nefiles. De la stân «à la dreapta…"

Unul după altul, îi recunoscui pe toţi. În primul rând ochii mi se opriră la bărbatul elegant, cu bărbia dominatoare care se afla în mijlocul grupului: Huber

Kingery, zâmbind cu îngâmfare. N-avusese oare nicio presimţire că-l pândea moartea? Lângă el, Lucy Kingery. A trebuit să mă uit bine la nume pentru a mă încredinţa; înaltă ca şi fratele său, de fel frumoasă (pielea feţei nu i-o îngăduia) dar zâmbitoare, elegantă, puţin temută de prietenii săi, cerându-i sfatul şi sprijinul. Ceva mai încolo, mica baroneasă blondă, dar cu totul altfel decât aceea de acum: zâmbitoare, îmbrăcată îngrijit, obrajii netezi ca ai unei fetiţe, cu privirea sfidătoare, nu aspră cum îi era mai înainte. Era greu de închipuit ca încântătoarea femeiuşcă agăţată de braţul lui îâuber Kingery să fie aceeaşi cu femeia vopsită care răspundea la numele de Terice, cu trăsăturile înăsprite, privirea falsă, mâinile lipsite de graţie. Ce o schimbase astfel? Să-l fi iubit ea pe Huber Kingery? Să fi pierdut odată cu el cea din urmă nădejde de-a fi ajuns o femeie bogată? S-o fi urâţit oare lipsa de bani şi grijile? Ori secretul îngrozitor pe care-l purta de cinci ani în suflet?

Se schimbaseră cu toţii foarte mult. Un bărbat tânăr, voios, rezemat de puşcă, nepăsător, cu ochii ţintă la obiectiv – acesta fusese Lawrence Killian. Lângă el o fată, un copil aproape, înaltă şi subţire, nedezvoltată încă, cu privirea gravă: Mati! Un chip rotund, foarte tânăr, cu părul ciufulit şi o flanelă în culori aprinse, paltonul pe braţ, ochelari înrămaţi în baga, uitându-se la Jéricho, pe care îl ţinea de zgardă: Newell Morse. Hélène se schimbase şi ea mult; se îngrăşase. În poză era mult mai bine. Im ţinea pălăria în mână. Părul lins, cu o cărare dreapts la mijloc, era adus foarte elegant spre ceafă. Sprâncenele subţiri se prelungeau deasupra unor ochi mari care se uitau cu drag la Huber Kingery. Julien Barre stătea alături de ea, cu nişte cărţi la subsuoară, cu un aer distins chiar în acest grup de oameni aleşi. Trăsăturile feţei îi erau liniştite, pe buze îi flutura un zâmbet; părul ondulat, amestecat cu fire cărunte, lăsa să i se vadă fruntea Iată. Numai, ol părea să se fi schimbat mai puţin, pe când Gerald Erawley rămăsese acelaşi.

Lipseau din poză Aneta şi Brunker.

Mă uitai multă vreme la grupul acesta în care toţi, în afară de Matil, râdeau, dornici de plăcerile care-i aşteptau. Şi se duceau, de fapt, la o tragedie! Nu ghiceau ei oare, şi unii şi alţii, „crima” care era lângă ei, invizibilă?

Unul din chipurile acestea ascundea de cinci ani o taină. Cine se schimbase, îmbătrânise! Pe faţa căruia din ei ¿şi întipărise crima grozăvia?…

CAPITOLUL III ORICE VÂNĂTOARE ARE ŞI-UN SâlRŞIT

Mă ridicai, dezmeticindu-mă. Îmi uitasem îndatoririle. Pusei poza la loc în revistă. Trecând prin salon, observai că se înnoptase de-a binelea. Brunker punea lemne pe foc. Se aranjase şi masa, o masă lungă şi îngustă de lângă uşa bucătăriei. Paharele străluceau, tacâmurile de – argint sclipeau şi polieandrele din tavan aşteptau’s; i le fie aprinse luminările, flăcările buturugilor din căminari îşi aruncau văpaia aurie, lămpile răspândeau o lumină plăcută. Şi cu toate acestea domnea o atmosferă apăsătoare

Nu-mi fu greu să găsesc camera Matilei. Se afla într-un colţ al sălii, cu uşa în nud cu celelalte. Mă întorsei întorsei la bolnava mea.

Domnişoara Kingery părea veselă. Vorbi despre bijuteriile ei. Nu mă lăsă s-o ajut la îmbrăcat, dar mă rugă să mă duc la bucătărie şi să-i topesc o lingură de sare de Vichy într-un pahar cu apă călduţă şi să i-l aduc.

Bucătăria era în spate, mare şi întunecoasă, deşi ardeau două lămpi. Avea un cămin şi o plită enormă care râispindea un miros plăcut de bucate. Brunker stătea la fereastră, cu capul lipit de geam, iar lângă masă o femeie voinică într-o rochie albastră şi cu un şorţ dinainte pregătea o salată, îngânând o melodie ciudată cu un glas spart.

…Asta trebuie să fie Aneta”, îmi spusei. La auzul pajilor mei întoarse capul şi spuse răstit:

— Cine mai e şi asta?

— Mi-ar trebui nişte sare de Vichy, zisei eu cu oarecare dârzenie.

— Dumneata eşti infirmiera? întrebă şi mă măsură de sus până jos cu privirea fără să se clintească, apoi izbucni într-un hohot de râs. Asta e infirmiera, infirmiera domnişoarei Luey, continuă ea întorcându-se spre Brunker.

Încetă râsul, se apropia de mine şi-şi întinse gâtul: mirosea a băutură.

— Fii cu băgare de seamă, ¡soră, că domnişoara Lucy muşcă! Ham! lac-aşa, cum face păianjenul cu musca. Şi, pocnindu-şi degetele sub nasul meu, repetă: Păianjenul şi musca. Ascultă-mă pe mine: are dinţi de oţel.

— Te-ai îmbătat, răspunsei cu răceală. Bă-mi ce ţi-am cerut.

— Sunt beată, ai? Ei şi? Aşa e, beau! Beau pentru că în casa asta trebuie să bei. Mai prinzi puţină inimă, alungi stafiile. Ce te uiţi aşa la mine V Vezi că dumneata nu ştii…

Se dădu şi mai aproape. Gâiiia, ochii ei mititei luceau ca la nebuni.

— Eu, Aneta, ştiu i E ceva în casa asta care pândeşte, pândeşte… De cinci ani. La noapte…

Şi, deodată, foarte calmă, fatalistă, ridică din umerii ei largi:

— Da, da, o să vezi dumneata la noapte.

— Aneto… interveni Brimker ea s-o potolească. Nu luaţi în seamă ce spune, domnişoară. Ei nu i-a plăcut niciodată Hunting’s E’nd.

— Şi de ce să-mi placă? îl urăsc! Mi-e groază de el! îl scuip în faţă! şi scuipă în foc. Sare de Vichy vrei? Imediat.

Cu paşi nesiguri se îndreptă spre cămară, cotrobăi niţel îngânând mereu ciniecul ei prostesc.

Înapoindu-mă în hol, ÎI văzui pe Julien Barre lângă camera lui Gerald Frawley, aceea în care murise Huber Kingery, şi, pe când uşa bucătăriei se închidea în urma mea, auzii:

— …de fel. Vei trece în odaia mea, iar eu în cealaltă. Nu e nevoie să ştie Matil că am schimbat camerele.

Şi Gerald Frawley, în nişte haine cafenii de stofă care îi scoteau şi mai mult la iveală paloarea, cu gura energică şi trăsăturile aspre, apăru în uşă.

— Nu face nimic, Julien. Stafia bietului Huber nu mă sperie.

Tăcu o clipă, apoi urmă cu glas schimbat:

— Fireşte, nu toţi care se află aici ar putea spune acelaşi lucru, dar mie unul nu mi-e frică.

Râse respingător. Mă zăriră amândoi în acelaşi timp. tăcură, dar simţii în spatele meu privirea lor urmărindumă.

La ora şapte bătrâna spuse că se poate servi cina. În căminul de la intrare ardea un foc mare. Scaune şi fotolii fuseseră aşezate în semicerc. La celălalt capăt al salonului Brunker trebăluia în jurul mesei. O urmai pe bătrâna domnişoară până lângă foc. În clipa aceea Newell Morse ieşi din camera lui Gerald Frawley şi trecu în a sa, de lângă bucătărie. Hélène Paggi stătea la una din ferestre şi privea în bezna de afară. Sub balconul rotund L-ai KilHan şedea la pian şi lăsa să-i alunece degetele pe clape. O'Leary, cu părul lins, arăta foarte drăguţ în jacheta care-i venea ca turnată. Fuma pe un scaun din fatn galeriei. Newell Morse veni lângă el, acceptă ţigara oferii;» de acesta. Văzui că-i tremura mâna când o aprindea. Heli ăie se îndepărtă grăbită de la fereastră.

— Ninge. Continuu. Fără încetare, zise ea apropiindu-se.

— N-aveam dorit să nu primim invitaţia, făcu O'Leary cu nepăsare, întinzându-i şi ei o ţigară pe care i-o aprinse Newell Morse.

— Nu se putea, răspunse ea.

Nowc!! Morse îi aruncă o privire dojenitoare, care o îndârji şi mai mult.

— Nu, nu se putea, repetă ea.

— Oh, signora Paggi, omul e liber, râse O'Leary.

— Nu întotdeauna, şi-şi lăsă în jos pleoapele.

Ţol Killian se sculă de la pian şi veni să se proptească în faţa focului. Era foarte elegant şi bine legat, aşa cum le place femeilor. Se căznea să descifreze nişte litere săpate într-o lespede a căminului, urmărindu-le cu degetul.

— Orice vânătoare trebuie să ia sfârşit, citi el rar.

Se opri brusc, de parcă! s-ar fi tăiat răsuflarea, apoi reciti, de data aceasta cu rapiditate.

— Ori-e vânătoare trebuie să se sfârşească – şi întorcându-se sure noi – ce idee caraghioasă a avut şi lluber…

Tsi continuă discuţia iar He lene începu să râdă ironic.

— De ce a scris Huber asta? Eu n-am uitat… Nimic n-am uitat!

— Îâelene! strigă Newell Morse cu imputare.

L-ai KilHan aruncă ţigara în foc şi începu să îngâne un cânfec pentru a împrăştia tăcerea ciudată care urmă. Am auzit şi în zilele următoare acest cântec. N-am putut desitisi niciodată din el decât cuvintele:» Şi scheletele voastre vor dama în seara aceasta", ceea ce mi se păru nepotrivit pentru împrejurările de faţă.

O uşă fu trântită cu putere. Hélène ridică repede capul iar Jo Paggi apăru frecându-şi mâinile şi adulmecând mirosul cinei. Se aplecă s-o sărute pe Hélène pe obraz: ea mmh t. Îşi îndreptă apoi trupul ca să se încline adânc înaintea Matilei. Ochii îi sclipeau de câte ori o vedea.

Matil era frumoasă. Ar fi atras pe oricine. Stătea în picioare în rochia ei argintie, lipită de trup. Un evantai mare. de pene de struţ, atârnat de încheietura mâinii. făcea o pată aprinsă pe mătasa ţesută cu fir de argint. Ochii ei luceau ca două safire; sprâncenele arcuite îi erau uşor încruntate.

— Frumoasă rochie, Matil, cârâi bătrâna. Trebuie să te fi costat multe parale.

— Destul de multe, răspunse ea în vreme re o sclipire de veselie trecu ca un fulger prin ochii lui L-ai Killian.

— Sâni cea din urmă?

Intră Terice, cu nărui blond numai cârlâonţi, ochii se înfeiciori sub genele lungi negre, machiată exagerat. Avea o rochie decoltată şi o podoabă de pene negre în păr ca un fel de scrie.

În urma ei venea Frawley, calm, sever, îmbrăcat foarte însrijif şi Julien Barre, cât se poate de elegant.

Refuzai cu un gest „cocktaH”-ul ne car* Brunker mi-l întinsese pe o tavă. Văzui însă pe bătrâna domnişoară bând trei pahare, unul după altul. La masă fui aşezată între ea şi Newell Morse.

Cina fu de altfel minunată. Julien Barre, maţii şi O'Learv se trudeau să ducă o conversaţie însufleţită, ceea ce era destul de greu. Mătuşa Lucy, după ce băuse cocktailurile, tăcea posomorâtă. Ţeapănă, în scaunul ei, nu voia să m3 nânce nimic. Terice sporovăia mereu, se răsfăţa, punea mâna ci mică şi uscată pe umărul lui Julien Barre, arwi pe braţul lui Killian care muica fără s-o ia în seamă. Mâinile ei erau de o curăţenie îndoielnică iar degetele încărcate de inele sclipeau în diferite culori.

— ...Totul se potriveşte, zicea ea cirul începui să dau atenţie vorbelor ei.

Şi urmă:

— Eşti în stare să ai sânge rece când e nevoie

Paggi răspunse zâmbind:

— Ea nevoie? E neplăcut numai când te ia pe nepregătite.

— E greu de prevăzut felul cum reacţionează fiecare individ în parte. Un accident survenit pe neaşteptate... pentru că accidentele nu ţin seama nici de timp, nici de bietele afaceri ale oamenilor, îşi dădu cu părerea Julien Barre.

— Totuşi, zise Gerald Frawley, te poţi feri de accidente.

— Ce vrei să spui? întrebă Morse. Puţină sare, te rog, domnişoară Keate.

— De pildă eu. În situaţia mea, evenimentele vieţii mele particulare au o oarecare importanţă şi...

Se întrerupse brusc, sorbi un pahar mare de apă şi urmă:

— Împotriva accidentului...

— Accidentului, accentua Matil, aplecându-se spre el. Ce înţelegi prin asta, Gerald? N-ai pentru ce te teme de un accident – şovăi o clipă – cum n-are de ce se teme niciunul dintre noi.

Ochii lui reci se aţintiră în ai ei.

— Trebuie să precizez?

— Fireşte că da…

— Tocmai pentru a preveni, pentru a împiedica urmările supărătoare ale accidentului care m-ar putea înlătura din viaţă în orice clipă, am adăpostit la loc sigur o descriere amănunţită a situaţiei mele personale ca şi a afacerilor inele. Şi repetă apăsat: – La loc sigur!

— Gerald! Ce idee, strigă Matil cu ciudă.

— Probabil într-un loc atât de sigur că n-ar putea – găsi nimeni niciodată, făcu O'Leary în glumă. Proastă soluţie.

— O, na. zise cu convingere Frawley, o vor găsi.

— Aceste descrieri ale activităţii dumitale trebuie să fie de mare însemnătate, spuse tărăgănat Newell Morse.

— Cât se poate de mare, zise apăsat Frawley.

Mâna în care ţinea paharul nu tremura. Trăsăturile regulate ale feţei sale nu se schimbaseră.

O rafală de vânt se strecură prin coşul căminului.

— Liftă vreme! zise Hélène înfiorându-se. Pentru ce ţi-ai ales tocmai acum timpul să ne aduni aici, Matil? Dacă mai ţine aşa, de mâine încolo vom fi blocaţi de zăpadă. E grozav…

— De ce te îmbraci atât de subţire? o întrebă cu cruzime José Paggi, aţintindu-şi ochii la decolteul ei exagerat.

O roşeaţă puternică îmbujora faţa şi gâtul Hélènei; ochii i se micşorară iar în colţul buzelor subţiri îi apărură zbârcituri fine.

— Ei, Jo – zise repede Morse. Ai o rochie foarte frumoasă, Hélène. Îmi place.

O clipă ea şovăi între furie şi vanitatea satisfăcută, apoi zâmbi. Matil mulţumi din ochi lui Morse, pe cinci! cri ce păru dezamăgită.

— Cafea, doamnă? auzii eu pe Brunker în stânga mea.

— Vei cin la după masă, Hélène? întrebă Barre, în vreme ce Killian apleca nemulţumit capul peste ceaşca l-ai.

Hélène ceru sfioasă părerea lui Jo.

— Brunker! strigă deodată bătrâna, care tăcuse cu îndărătnicie piua atunci.

Toţi tres &riră iar servitorului era cât pe-aci să-i scape tava din mână.

— Otrava!

În jurul mesei oaspeţii ridicară capul în acelaşi timp.

— O... trava, doamnă? bâigui Brunker cu ochii holbaţi.

ferice scoase un ţipăt uşor şi L-ai Killian însuşi păru uluit.

— Otrava! repetă bătrâna eu glas poruncitor.

Ochii ei cufundaţi adânc în orbite făcură ocolul mesei. Mâncărurile fuseseră trecute pe dinaintea ei fără să se atingă de ele. Păru că abia acum îşi aduce aminte.

— Unde e cina? mormăi. Hm! Se îndreptă în scaun şi clipi des din ochi.

— Fireşte, zise iar cu glas ascuţit, otrava!

Tăcu. În juru-i spaima creştea.

— Şobolanii! din cămară, adăugă.

— Spune Anetei să prepare otravă pentru şoareci v cămară, Brunker, porunci Matil cu glas liniştit, deşi degetele ei păreau că se încleştaseră de ceaşcă. Mătuşa Lucy crede că sunt şoareci în casă.

— Am înţeles, domnişoară, murmură Brunker, care «îndreptă grăbit spre uşa bucătăriei.

— Şobolanii nu lipsesc, zise bătrâna. Praful e acolo jos, în sertarul dulapului. I-ai spus, Matil, că e acolo? N-am văzut în viaţa mea o casă de vânătoare fără şobolani. Cina s-a sfârşit. De ce nu ne sculăm de la masă?

Împinse fotoliul. Jo Paggi, vecinul ei din dreapta, o privi cu o scârbă vădită, se sculă, şi-o ajută să îndrepte fotoliul spre cămin.

În gălăgia care se făcu ¡1 auzii murmurând:

— Ce bătrână nesuferită!

Ochii lui şi întâlniră pe ai Matilei şi luciră deodată.

CAPITOLUL IV

PEN ¡ iiU INDIVIZI M CARE N (J SE LIPEŞTE

SOMNL L

lirunker aduse două mese pentru cărţi, spre care se îndreptară două grupuri. Hélène şi L-ai Killian se aşezară la pian şi alegeau din teancul de note prăfuite. O auzii pe Ilelene zicuid că nu poate ciuta atât de curând după masă. Nimeni nu insistă.

Bătrâna se cuibărise lângă cămin. Cu faţa în întuneric, şi cu ochii în care se răsfrângeau flăcările focului, părea lui păianjen negru, uriaş. Ilarre se apucă să amestece cărţile şi le împărţi cu un gest mecanic. Fratvley şi Morse începură să joace. O'Leary răspunse printr-un semn din cap la întrebarea mută a lui Barre şi Terice, îşi adună cărţile cu mâinile înfrigurate, apoi şi le ritului. Matil, în armura ei de argint, şedea pe un scaun şi-şi apăra cu evantaiul faţa de văpaia focului. Paggi puse jos paharul cu lichior, veni să se rezeme de speteaza scaunului ei şi îi vorbi despre bridge. O'Leary, nu departe de Matil, îi observa pe sub gene. Eu mă aşezai lângă bătrâna. Avusesem în cariera mea de „soră", fel de fel de bolnavi, de la omul care înghiţea linguriţe şi pe care trebuia să-l întorc cu capul în jos şi picioarele în sus, până ia copilul care vine pe lume în tramvai pe banca din faţa mea, dar niciodată nu bolnav mai ciudat ca această domnişoară bătrână.

De la pian ajungeau până la noi crâmpeie din convorbirea pe care Hélène o ducea cu L-ai Killian, Paggi coborâse glasul şi când mâna lui o atinsese ca din întâmplare pe a Matilei, mi se păru că ea roşeşte şi ochii îi luciră cu înfrigurare.

Cine era Faggi? Să se fi hotărât ea, după cinci ani de tăcere, să descopere grozavul secret din dragoste pentru el?

N-aş fi fost femeie dacă n-aş fi căutat să aflu cine e acela pe care îl iubea. Greutatea era că oricare dintre aceşti bărbaţi putea fi alesul: – erau toţi tineri, în afară de Julien Barre, dar şi el putea să placă multor femei, Killian, Morse, Frawley erau demni de a îi iubiţi. La drept vorbind, Frawley, cu gesturile lui cumpătate, mi-era antipatie. Dar

nu gustul meu era în joc. Iar Paggi, de însurat, n-avea ochi decât pentru Matil.

Din atitudinea ei nu puteam trage nicio concluzie; se purta cu toţi la fel. Îi cunoşteam în Ptteâtva frământ – ţările, dar nici pe departe gând urile chinuitoare care se ascundeau îndărătul frunţii ei albe şi netezi.

Partida de bridge se sfârşi.

— Ce-ar fi să facem puţină muzică? îşi dădu cu părerea L-ai Killian. Ei, Jo?

— Cânt numai dacă mă acompaniază soţia mea, nu dumneata, răspunse Paggi.

— Cine ţi-a spus că mă ofeream? întrebă cu nepăsare L-ai Killian, care stătea în picioare lângă scaunul Matilei, privind evantaiul ei roşu, care scotea şi mai mult la iveală albeaţa braţului. De altfel nici n-aveam această intenţie, deşi ai fi putut-o nimeri şi mai rău.

— Dar şi mai bine, zise morocănos Paggi. Orice cânţi dumneata, fie aria cât de tristă, seamănă a cântec de dans, L-ai. Mi se pare întotdeauna că sunt o flaşnetă care chilă Trubadurul.

— E doar o operă din care un flaşnetar cu o maimuţă drăguţă, poate scoate ceva. Nu eşti de părerea mea, Morse?

— Americanii ăştia n-au respect pentru nimic, spuse Belene peste umăr, lăsând să-i alunece uşor degetele peste clape.

Îmi amintesc cu o uluitoare precizie cele mai mici amănunte din seara aceea: cum Paggi cântă mai întâi o arie de operă, pe urmă romanţe sentimentale, fără s-o slăbească din ochi pemaţii, cât de exact i! acompania la pian Belene şi ce greoaie şi lipsită de graţie părea.

— E intă în spate ca un taur, murmură bătrâna, puţin mas tare decât ar fi trebuit.

— N-am înţeles niciodată ce I-a putut atrage pe Huber la femeia aceasta. De altfel n-am priceput niciodată pentru ce îi interesa orice femeie, urmă ea adresându-mi-se, spre marea mea încurcătură, tocmai mie. ferice, de pildă; o prefăcută şi o mincinoasa. Ea râvnea numai la

banii lui, de el nu-i păsa. În cele din urmă Iâu1) ei şi-a dat seama ce pramatie era şi n-a mai vrut s-o ia ele nevastă.

Tăcu, ceea ce mă bucură, deoarece Torrice, care şedea pe divan, ar fi putut avuşi bine ce spunea, dacă ar fi încetat cântecul brusc. Julien Barre ne aruncă o privire îngrijorată: auzise pesemne cuvintele bătrânei.

Paggi devenea tot mai sentimental. În timp ce cânta o romanţă în care se vorbea de mâini albe care aduc moartea – sau cam aşa ceva – Gerald Frawâey se apropie uşor de Matil şi-i şopti ceva, în ochii lui L-ai Kâllian luci o expresie ciudată. Cred că şi el observase aerul straniu de stăpânitor pe care Gerald Frawâey îl avea ori de câte ori vorbea cu că îmi aduc aminte că i-a luat evantaiul din mână şi a început să netezească cu degetele lui subţiri penele moi, ca unul căruia l-ar fi aparţinut şi evantaiul şi. stăuina lui. Să fie Gerald Frawâey omul pe care îl iubea ea?

În clipa aceea Paggi îşi întrerupse brusc cântecul.

— Destul pentru astă seară, zise ol deodată, pe c’nd Hélène urma să cânte mai departe, prtvindu-l mirată.

— Dar lo… începu Terice.

— Nu, nu, alunge pentru astă seară, am spus. Destulă muzică, prea multă chiar.

Părea vădit supărat.

— De ce nu ne-ar cânta şi Helfene? întrebă Kâllian cu ochii pe Jumătate închişi, fără să se tulbure.

— Haide, Hélène, cântă pentru noi, stărui Morse care tăcuse până atunci.

— Nu, am spus! se răsti Paggi.

— Nu eşti silit să mă acompanieri. L-ai poate foarte bine… Glasul îi suna hotărât, poruncitor chiar.

Hélinve strânse notele şi le trânti pe pian.

— Bine, zise ea tare iar vocea îi tremura puţin, dacă nu vrei să mă auzi…

Paggi înălţă din umeri, se apropie de cămin şi se înţepeni în picioare cu spatele la foc.

— Locul acesta e sinistru. De ce ai ţinut numaidecât să ne aduci aici, Mat il? Casa e o adevărată gheţărie. O să

mă aleg cu un guturai şi o să-mi pierd vocea pentru toată iarna. Ce viscol!

Hélène se potolise. Veni lângă el. Părea să-i fie frig, degetele îi erau roşii.

— Grozav mai trage pe sub balconul ăsta. Trebuie să fie vreo fereastră deschisă pe undeva.

Terice îşi retrase mâinile de la foc.

— Ce casă nesuferită! zise ea pătimaş.

— O'Leary o să ne creadă nerecunoscători; musafirii nu vorbesc astfel, spuse Julien Barre.

— Într-o vreme ţi-a fost dragă, adăugă mătuşa Lucy către Terice.

Aceasta din urmă clipi de câteva ori şi tocmai deschidea gura să-i răspundă, când Hélène ridică mâna.

— Ascultaţi!

Câteva clipe nu se auzi decât vântul care sufla cu turhare şi pârâitul focului. Apoi, slab, ca de la o mare depărtare. un geamăt, un fel de plânset care muri treptat. Toţi erau în picioare, afară de bătrâna care se încleştasc de braţul fotoliului. Fra pământie la faţă.

— C c-a fost asta?

Aşteptarăm. Jéricho se ridică de jos. veni spre noi şi se opri cu urechile ciulite.

Scânceful se repetă între două răbufneli de \int. Lance O'Leary făcu o mişcare bruscă şi râse cam în silă.

— L o pisică, spuse el.

Noi nu ne clinteam. Neîncrederea noastră dispăru abia când se duse la uşă şi o deschise, luptând împotriva vântului şi a fulgilor de zăpadă. O pisicuţă sări pe prag, slabă şi jigărită, cu blana udă leoarcă. Se uită la noi cu ochii flămânzi.

O'Leary închise uşa cu greutate şi împinse la loc zăvorul.

— Urâtă vreme! zise el înfiorându-se şi ducându-se spre foc. Nu mă mir că a vrut să intre, sărăcuţa! Ia vino-ncoa, miţulică. Încălzeşte-te!

Dar pisica se feri. Se aşează jos şi începu să lingă blana udă.

Spre marea noastră mirare nici câinele n-o luă în seamă. Gemu numai. Din când în când se scula căutând cu privirea când la dreapta, când la stânga, ciulea urechile la orice răbufneală de vânt, adulmeca la uşi, se uita cu jale la Matil, apoi se culca iar la picioarele ei.

— Ce noapte! făcu Dai Killian înfiorându-se. Parcă s-ar fi dezlănţuit iadul, nu altceva. Se uită la pisică. Pesemne că lighioana asta a fost ascunsă pe o mătură de vreo vrăjitoare.

Ochii tuturor se aţintiră la pisică. Din întâmplare, pisica încetă în clipa aceea să-şi lingă laba, se ridică şi porni spre bucătărie. Când ajunse în dreptul uşii lui Gerald Frawley se opri, apoi făcu un înconjur, ca şi cum ar fi vrut să ocolească nevăzutul şi, fără să se grăbească, intră în bucătărie.

Un ţipăt ascuţit de nebună ne îngheţă sângele în vine. Urmă o gălăgie de nedescris. Un scaun căzu cu zgomot. Uşa bucătăriei fu dată cu putere de perete şi se ivi chipul lătăreţ al lui Brunker.

Terice ţipase. Şi ţipa întruna. Dinţii Ilelenei clănţăneau. Tremura ca varga. Bătrâna, cu glas ridicat, monoton ca şi când ţipătul Tericei ar fi mişcat în ea un ar*, repeta:

— E Huber! E aici! E Huber! E aici! Huber! Huber!

Bărbaţii, dezarmaţi cum sunt de obicei în faţa lacrimilor şi nervilor femeieşti, se agitau în neştire, îi dădeau Tericei apă şi rachiu.

Alergai, după ce mă dezmeticii puţin, la Terice, îi pusei o mână pe umăr şi cu cealaltă îi închisei gura. Se zbătea, încerca, să scape, să mă muşte de mână. Ochii îi luceau ca la nebuni. Pielea îi era acoperită de o sudoare fierbinte, încetul cu încetul se potoli. Se înăbuşea. Îi luai mâna de la gură.

Matil, albă ca varul, îşi îndreptă trupul şi zise cu hofărâre:

g – Conacul groazei

— Sintom toţi foarte obosiţi, trebuie să ne râucem la culcare.

Apoi, după o pauză:

— Mătuşă, să-i spun lui Brunker să-ţi pregătească sandviciul?

Bătrâna, care amuţise acum, îşi luă ochii de la uşa camerei lui Huber şi, cu o blândeţe pe care nu i-o cunoşteam, răsnunsp:

— Te rog chiar, Matil.

Aruncă, apoi, o privire sălbatică la cei ce o înconjurau, se uită tristă la Terice şi continuă cu glas aspru:

— Dumneata… dumneata l-ai împins pe Huber la moarte. Din pricina dumitale a… a trebuit să moară! Dumneata cu ameninţările dumitale! Dumneata şi vicleşugurile dumitale! Dar nu te-ar fi luat niciodată de nevastă… s-o ştii de la mine.

Hélène scoase un hohot înăbuşit, râs şi plâns în acelaşi timp. Bătrâna se întoarse acum spre ea:

— Şi dumneata! izbucni. Aţi vrut să-l scoateţi din minţi amândouă, dar nu eraţi decât jucării în mâinile lui. Eraţi ge Ioase una pe alta. Păpuşi! Asta eraţi!

Furia şi ura ei erau atât de grozave că o bucată de vreme niciunul din noi nu îndrăzni să facă vreo mişcare. Apoi O'Leary apucă micul clopot de aramă. Clinchetul lui limpede contrastă cu glasul răguşit al bătrânei. Brunker veni atât de repede că-l bănuii c-a ascultat la uşă.

— Sandvişul domnişoarei Lucy, te rog, zise Matil încet.

— Aha, mă trimiţi la culcare. Bine. Mă duc. Sunt o biată bătrână obosită şi am nevoie de odihnă.

Îşi împinse fotoliul pe rotile şi se îndreptă spre camera ei. La uşă întoarse capul şi spuse ameninţător:

— Sunt mai în putere ca voi toţi.

Şi adăugă, ceea ce nu voi uita niciodată:

— Cât priveşte pe Huber, ascultaţi ce vă spun: merită moartea.

Clătină capul cărunt cu un gest de triumf şi dispăru pe uşă. Nu-mi mai aduc bine aminte cum ne-am despărţit, cred însă că eram cu toţii înnebuniţi de groază. Totul ni se

părea ireal, ca în vis, în afară de vântul care urla, câinele care se învârtea prin cameră schelălăind înăbuşit şi cuvintele veninoase pe care le auzisem.

Cinci intrai la bătrână o găsii ca o tavă încărcată pgenunchi. Îmi dădui scama de ce nu se atinsese de nimic la masă. Înfuleca acum cu lăcomie bucăţi mari de pâine cu felii groase de carne şi brânză pe deasupra. Fălcile ei mestecau fără răgaz pe când ochii îi erau aţintiţi la o bucată respectabilă de pudding, care-şi aştepta aceeaşi soartă.

— O să bat cu bastonul în perete dacă o să am nevoie de dumneata, spuse ea şi-mi arătă cu capul o adevărată măciucă rezemată de tăblia patului.

Controlai dacă fereastra e bine închisă. Când să trec în camera mea, strigă după mine:

— Ineuie-ţi uşa, domnişoară Keate. Apoi, coborând glasul: Aici e un loc blestemat, un loc blestemat... Forfotă diavolul.

Închisei cu grabă ambele uşi ale băii. Ultimele cuvinte ale bătrânei mă urmăreau cu îndărătnicie. Mă zvârcolii o oră fără să pot adorm. i Musafirii din Hunting’s E’nd mi se perindau pe dinaintea ochilor. * Luptai cu insomnia piuă ce tot trupul începu să-mi tremure de ciudă. Neştiind ce să mai fac, mă dădui jos din pat, îmi pusei pe mine o rochie groasă, îmi luai papucii, trăsei zăvorul şi trecui în salon. Socoteam că un pahar cu lapte cald e foarte indicat pentru starea de enervare ce mă cuprinsese.

În încăperea cea mare ardeau două lămpi: una la piciorul scării, alta în mijlocul salonului. Focul ardea mocnit, fitilul lămpilor era coborât. Pisica torcea în faţa căminului. Jericho nu era acolo. Marea încăpere părea pustie, imensă. Mă întrebam unde o fi ţinând Aneta laptele. În cămară, probabil, deoarece fusese adus în sticle.

În clipa când treceam prin faţa uşii lui Gerald Frawley mă oprii brusc auzind murmur de voci. Nu ştiu ce mă îndemnă să rămân în salon şi să văd cine va ieşi din cameră. La urma urmei nu era ceva deosebit ca unul din noi să vrea să mai stea puţin de vorbă cu el. Oricum o fi

fost, curiozitatea, sau mai ştiu eu ce, mă făcu să mă întorc la căminul din fund unde jăratecul arunca o lumină mai vie.

Apropiindu-mă de foc văzui cu mirare că nu eram singură. Signor Paggi se ridică brusc, apoi căzu iar pe scaun, mormăind ceva nedesluşit. În halatul lui înflorat părea graş şi greoi. Piepţii albi ai cămăşii luceau prin întuneric.

— A, dumneata eşti? făcu el. Nici de dumneatantl. Se lipeşte somnul?

— Nu, răspunsei scurt.

Pusei pe masă lampa pe care o luasem din odaie, mă dusei spre foc şi mă aşezai nu departe de Paggi. Ne aflam în întuneric, dar uşa lui Gerald rămăsese în conul de lumină al uneia din lămpi. În încăperea lungă era frig; umbre mari negre se desenau în unghere, galerie şi sub scară.

Trecu un sfert de ceas. Din cameră nu ieşi nimeni. José Paggi îşi aruncă ochii pe ceasul-brăţară, al cărui ecran străluci o clipă prin întuneric. Pentru că nu vorbeam şi minutele se scurgeau încet şi monoton, Paggi se enervă. Se agită pe scaun, răsuci o ţigară între degete, îşi ridică gulerul halatului, apoi îl lăsă iar în jos. Îmi spuneam că aşteaptă ceva sau pe cineva, cel puţin aşa îmi închipuiam după atitudinea lui.

Deodată, şoapte abia auzite îmi ajunseră la ureche. Mă îndreptai pe scaun. Paggi nu se clinti.

La întrebarea mea mută bâigui:

— Credeam… Mi s-a părut că aud.

Eu eram sigură că e cineva. Paşi uşori, un foşnet ciudat deasupra noastră. În galerie?

Cu o fracţiune de secundă înainte de a întoarce capul răsună o împuşcătură.

Tăcerea care domnise peste Hunting’s E’nd fusese sfâşiată. Totul păru că se însufleţeşte şi din ecoul detunăturii se auzi un zgomot înăbuşit: un corp greu, fără viaţă, care se prăbuşeşte.

Eram în picioare. Paggi şi cu mine. Ne priveam

îngroziţi. Îl văzui trecându-şi limba peste buze. Tremura. Apoi, în aceeaşi clipă ne năpustirăm amândoi spre cameră lui Gerald Frawley. Uşa era deschisă. Gerald Frawley zăcea la pământ, cu mâinile încrucişate, nemişcat. Un trup mare îmbrăcat cu o pijama în dungi late galbene. Era desculţ. Lampa ardea deasupra capului său.

Paggi se aplecă, întoarse trupul. Buzele muribundului se mişcară. Într-un suspin mi se păru că desluşesc „Kil…” Era mort, lovit în inimă de un glonţ. Era într-adevăr Gerald Frawley, îl recunoşteai îndată dar capul său culcat pe braţul lui Paggi era alb peste tot. Craniul lucea. O perucă neagră, deasă, se afla pe masă.

CAPÎ – ioitil. V

ÎN GALERIE

Era o privelişte înfiorătoare, atât de înfiorătoare încât n-aş putea s-o descriu oricât mi-ar fi rămas de vii în minte toate amănuntele. Nu vedem pentru întâia oară sânge. Servisem ca infirmieră în sălile de operaţie destui ani ca să fiu oţelită. Şi totuşi tabloul acesta mă cutremura. Mă rezemai de masă şi închisei ochii.

Sub degetele mele, pe care le mişcăm fără voie, foşni o hârtie. Mă uitai la ea şi citii: „Matil, sumpa mea…”. O scrisoare.

În împrejurări ca acestea, mintea devine mai ascuţită. Dacă scrisoarea era pentru Matil, era mai bine să treacă prin mâinile mele decât ale altora. Se şi auzeau acum ţipete din salon şi din celelalte camere, de pe galerie; paşi grăbiţi se apropiau. Strânsei în pumni hârtiile – erau două – şi le strecurai în buzunar, chiar în clipa când Barre dădea buzna pe uşă. Eram sigură că nu văzuse nimeni gestul meu.

Barre îşi aruncase pe umeri un halat de baie. Morse, care îl urma, se înfăşurase într-o pătură; amândoi se lăsară în genunchi lângă Paggi, cu ochii aţintiţi la trupul neînsufleţit pe care acesta îl ţinea încă în momentul în care apăru O’Leary. Îşi pusese şi el o pătură peste pijama. În tulburarea care domnea, doar el mi se păru rece şi liniştit. Aruncă în treacăt o privire asupra cadavrului, a lui I’aggi,

Barre, Morse şi chiar asupra mea, străbătu camera şi se duse la fereastră. Rămase acolo câteva clipe, apoi se apropie de uşa de la baie. Era închisă şi zăvorâtă pe dinăuntru.

— Ce se petrece aici? Cum s-a-ntâmplat?

În prag se iviră chipuri de femei îngrozite. Se auzea un zgomot înăbuşit. Brunker, ţinându-şi cu amândouă mâinile pantalonii, se uita peste umărul Hélènei.

Desfăcându-se din încleştarea lui Terice, Matil sosea împingând-o la o parte pe Hélène. Era înaltă şi subţire în capotul ei de atlas alb. Văzu ce ţinea Paggi în braţe, de parcă nu s-ar fi putut despărţi de cadavru.

Zgomotul acela înăbuşit se desluşi acum mai baie. Era Killian, care-şi făcea drum printre ceilalţi.

Frawâey a fost ucis, spuse O'Leary, şi cineva din casa asta este asasinul.

Terice deschise gura pentru a ţipa, dar din gâtlej nu-i ieşi niciun sunet. În tăcerea care se făcuse se auzi urletul prelung, nesfârşit, înfiorător al unui câine.

Genunchii îmi tremurau. Mă sprijinii mai bine de masă. Dac-aş fi putut acoperi măcar craniul acela lucitor şi peruca aceea neagră! Cred că m-aş fi simţit mai uşurată. Apoi înţelesei că zgomotul acela înăbuşit venea din odaia bătrânei, care bătea cu bastonul în zid, şi că urletul era al lui Jericho.

— Mă cheamă domnişoara Lucy, bolborosii eu şi ceilalţi se dădură la o parte ca să-mi facă loc.

— Aşază-te în fotoliul meu, îmi porunci bătrâna scurt şi aspru.

Părea să fi ghicit ce se întâmplase.

O ascultai. Avui însă atâta prezenţă de spirit să-i învelesc cu o pătură picioarele reci ca gheaţa.

— Dă-mi broboada. Cine e?

— Frawâey. Gerald Frawley.

— Mort?

— Da.

— Am auzit împuşcătura. Cine a făcut-o?

Clătinai din cap. Mâinile ei mari tremurau. Mişca

buzele alcătuind cuvinte pe muţeşte. Îşi îndreptă căruciorul spre salon. Îi deschisei uşa şi o împinsei. Ajunserăm la uşa lui Frawley unde erau adunaţi cu toţii.

Câinele urla, un urlet prelung şi desluşit care mă făcu să mă cutremur. Trebuie să fi fost aproape, probabil în camera lui Matil. Deschisei uşa şi, cu toată împotrivirea, ŞI adusei în salon, lângă uşă văzui pantofii argintii pe care-i purtase Matil în seara aceea. Erau uzi.

Îl auzii pe O'Leary zicând cu glas domol:

— Fiindcă mă întrebi, domnişoară Matil, să-ţi spun părerea mea sinceră: nu e o sinucidere, asta e sigur. Nu se vede nicio armă de foc. Altcineva a făcut isprava asta şi doresc din toată inima, ca şi dumneata, să fie cineva străin de casa asta.

— Iată o chestiune care trebuie rezolvată, zise Killian. Dumneata eşti singurul străin aici. Şi purtarea dumitale…

— Te rog, Lai, îl întrerupse Matil cu glas rugător.

Killian o privi cu răceală, de parcă nu s-ar fi sinchisit de vorbele ei. În clipa aceea Paggi strănută o dată, apoi încă o dală. Era groaznic. Cadavrul se zgudui şi alunecă de pe braţul lui. Terice ţipă înăbuşit.

— Să-l întindem pe jos, spuse O'Leary. Aici, Paggi. Stai să-ţi ajut. Încet. Aşa.

Faggi se ridică ţeapăn, cu ochii aţintiţi la mort.

— Pe jos? făcu Morse cu ciudă. E inuman. Să-l întindem pe pat, sărmanul!

Părea foarte îndurerat. În grabă îşi uitase monoclul şi privirea îi era rătăcită.

— V-aş ruga să-mi daţi un şervet, spusei.

O'Leary îmi întinse unul şi cu degetele tremurătoare îl legai în jurul capului mortului, înnodându-l în creştet. Câteva fire de păr negru se vedeau după ureche şi la ceafă.

— Domnişoară Matil, zise deodată O'Leary, bine spuneai că ar trebui să înceapă cineva cercetările până vor sosi autorităţile. Mi-ai cerut s-o fac şi o voi face cu asentimentul dumitale.

— Da. V-aş ruga, domnule O'Leary, spuse hotărât Matil, privindu-l drept în ochi.

— Bine. Ascult.

Se duse la fereastră. În tăcerea care se lăsase auzeam vântul suflând cu turbare.

— O făptură omenească n-ar putea face un sfert de ceas prin viscolul acesta. E cu neputinţă să se ducă cineva după ajutor înainte de a se lumina de ziuă. E nevoie să-mi acorzi puteri depline ca să procedez cum cred eu de cuviinţă până la venirea autorităţilor.

— Matil! protestă Killian.

— Matil, copila mea… începu Barre.

Ea le făcu semn cu mâna să tacă. Mătuşa Lucy şi muşcă buzele.

— O să vă spun, fără să mai amân, că domnul O'Leary e… e detectiv.

Nu ştiu dacă această comunicare fu pe placul lui O'Leary, dar nu se putu citi nimic în ochii săi, pe când printre ceilalţi se stârni o adevărată furtună.

— Ce-ai spus? strigă Killian.

— Detectiv? Şi pentru ce, mă rog? făcu Hélène răsM, pe când ochii ei se făcură o dungă subţire verde într-un chip ca varul.

Toţi se uitau de la O'Leary la Matil; mânia, teama, hănuiaia şi mai presus de toate frica, le schimonosea fepţlo.

— Dragă Matil, începu Barre, trebuia să-mi spui şi mie, să-mi ceri sfatul…

Vorbea anevoie, cu gura pe jumătate închisă. Stăteam lângă el şi îl priveam cu atenţie; îi lipseau câţiva dinţi; trebuie să fi purtat ceea ce se numeşte o proteză pe care în grabă uitase să şi-o pună. Numai un Julien Barre îşi putea păstra întreaga demnitate aşa ştirb cum era acum.

— De ce ai adus un detectiv? răcnea Terice cu un glas ţipător. Matil Kingery, pentru ce ai adus aici un detectiv?

— Ifuber, mormăia bătrâna, Huber. A fost asasinat şi el aici. Tot în camera asta. Era în pijama, desculţ. Aşa l-am găsit. Eu. Întins jos, în acelaşi loc.

Matil arătă cu degetul cadavrul lui Frawley.

— De ce am adus un detectiv? zise ea cu glas tăios şi rece. Asta nu e un motiv destul de puternic?

Îşi îndreptă trupul, întoarse spatele şi ieşi. O urmarăm. O'Leary veni cel din urmă. Închise uşa cu grijă. Ne înghesuirăm în jurul căminului unde scaunele rămăseseră la locul lor.

Brunker aţâţa focul; noi tremuram de frig şi enervare.

— Cheam-o pe Aneta, zise O'Leary după o pauză lui Brunker. Acum, repede. Ori rămâneţi aici şi mă întorc numaidecât.

Dispăru în bucătărie, veni repede înapoi, cercetă toate camerele şi se alătură grupului nostru. Rămase mai multă vreme în camera lui şi-şi puse pantalonii şi o haină peste pijama.

Câinele se ghemuise în cel mai îndepărtat colţ al încăperii şi nu-şi lua ochii de la uşa pe care O'Leary o închisese după noi.

Aneta apăru urmată de Brunker iar ochii îi erau umflaţi şi roşii… Pesemne că aflase de la Brunker cele întâmplate. Nu întrebă nimic.

Câteva lămpi aprinse risipiră întrucâtva întunericul din salon. Flăcările începură să pâlpâie în căminuri.

— Există un punct care ne va scuti de multe cercetări şi nesiguranţă, începu O'Leary cu glasul lui limpede şi potolit. După cum vă spuneam, nimeni n-ar putea izbuti să se lupte cu viscolul din noaptea aceasta. Mâine, poate că vreo câţiva dintre noi ar izbuti să ajungă la oraş. Acela – sau aceea – care l-a ucis pe Frawley e aici, printre noi. În casă nu s-a ascuns niciun străin. Ucigaşul e aiej!

făcu, îşi roii ochii asupra celor de faţă. Privirea lui scânteia, părea că pătrunde până în adâncul sufletului pe fiecare.

— Mă adresez dumitale, asasin al lui Gerald Frawley! Mărturiseşti?

Inima îmi zvâcni cu putere, apoi se opri în loc câteva clipe. Va îndrăzni? Va vorbi? Care din aceste buze palide va

pronunţa cuvintele definitive? Lance O'Leary scoase ceasul din buzunar.

— Îţi dau trei minute de răgaz. Chibzuieşte bine. Şi gândeşte-te că nu vei putea scăpa… de dumneata însuţi… de mustrarea de cuget.

Se apucă să urmărească înaintarea acelor de ceasornic pe cadran.

Există în viaţa fiecăruia dintre noi clipe de groază, de teamă cu neputinţă de îndurat. Le simţeam acum, clar niciodată nu suferisem ce-am suferit în aceste trei minute. Ucigaşul era printre noi. Unul din aceste chipuri, oribile la vedere, schimonosite de frică, ascundea o conştiinţă criminală. Fiecare clipă care trecea putea aduce mărturisirea. Ştiind acestoa era groaznic de îndurat clipele, atât de scurte în realitate, de a asculta tăcerea, mai înfiorătoare decât închipuirea cea mai perversă ce poate exista. Aceste trei minute trebuiau să lase în mintea fiecăruia dintre noi amintiri care nu se vor şterge până la moarte.

Simţeam că nu mă mai pot stăpâni, că voi începe să urlu ca ieşită din minţi – şi eram doar nevinovată ldar în aceeaşi clipă O'Leary ridică încet capul şi băgă ceasul în buzunar. Încă o dată ochii lui se uitară de la unul la altul. Parcă-i văd: bărbaţii ţepeni ca nişte stane de piatră, schimonosiţi la faţă; Matil albă ca varul, rece. Terice rozându-şi unghiile, cu părul ei blond căzut peste ochi. Hélène, un morman de grăsime galbenă înfăşurată în mătase neagră, bătrâna urâtă şi mohorâtă, în căruciorul ei.

De pe faţa Anetei se ştersese expresia de îndobitocire; privirea îi devenise mai vioaie. Şi toţi, atât de deosebiţi unii de alţii, se asemănau sub aceeaşi încleştare a spaimei.

— Bine. Vom vedea, zise O'Leary, şi ochii săi păreau cenuşii şi aspri ca apa unei mări nordice. Cine a intrat primul în această încăpere?

Privirea mea se încrucişă cu cea a lui Paggi şi răspunserăm în acelaşi timp.

— Stăteaţi lângă foc? urină O'Leăry.

— Da, răspunse Paggi. Mi-era frig în odaia mea şi nu puteam să dorm. Am venit încoace să mă încălzesc. Eram în fotoliul acesta când domnişoara Keate a ieşit din camera ei, a luat-o spre bucătărie, pe urmă, ajungând în dreptul uşii lui Frawley s-a oprit brusc, apoi s-a întors şi s-a aşezat pe scaunul de acolo. O'Leary se întoarse întrebător spre mine.

— Mă dusesem să iau puţin lapte din bucătărie. Când am trecut prin dreptul camerei lui Frawley, am auzit voci înăuntru.

— Voci? făcu bătrâna aplecându-se înainte.

— Voci? repetă O'Leary, cu aceeaşi linişte ca şi până atunci. Atunci., cine a ieşit din cameră?

— Nimeni.

— Nu înţeleg, domnişoară Keate, spuse el după o pauză.

— Povestesc faptele aşa cum s-au petrecut. Am auzit voci. M-am hotărât să stau puţin lângă foc. Mi-era frig. Domnul Paggi se afla şi el aici. Dar din cameră n-a ieşit nimeni, nici înainte, nici după împuşcătură.

O'Leary mă privi cu luare-aminte.

— Cum şedeaţi? Aşază, te rog, scaunele aşa cum erau atunci.

— Eram cu faţa către foc. Nu chiar, ceva mai pieziş; aşa.

Hélène se sculă de pe scaunul pe care stătusem şi trecu mai încolo. O'Leary se aşează cum îi spusesem eu.

— Puteai vedea uşile camerelor de la aceea a domnişoarei Matil până la a domnului Barre fără să întorci capul. O zăreai bine pe a lui Frawley, nu?

— Da… făcui eu cu oarecare şovăială. Vedeam uşa camerei lui Frawley pieziş, dar sunt sigură că orice mişcare din apropierea ei nu mi-ar fi putut scăpa.

— Toţi să juri, domnişoară Keate? întrebă cu blândeţe O'Leary.

— Nu, răspunsei eu jignită. De jurat n-aş putea jura. Ceea ce pot spune cu siguranţă e că ne aflam amândoi lângă foc când a răsunat împuşcătura. Am sărit repede în

picioare şi am alergat în cameră, dar nu era nimeni în afară de mort.

O'Leary chibzui puţin.

— Uşa era închisă, nu-i aşa? întrebă apoi.

— Ba deschisă, răspunse Paggi.

Încuviinţai din cap.

— Aţi putea spune din ce parte a venit împuşcătură?

— Nu, zisei. Părea să vină din toate părţile în acelaşi timp.

— Şi uşa era deschisă… repetă rar O'Leary.

— Da.

— În afară de dumneata şi Paggi, nu era nimeni Să salon?

— Nimeni, susţinui eu cu tărie.

— Cât timp s-a scurs între împuşcătură şi clipa când v-aţi uitat spre uşă?

— O secundă, cel mult două, răspunse enervat Paggi. Eu sunt sigur că n-a ieşit nimeni.

— Dar dumneata, domnişoară Keate?

— N-aş putea să… să spun. Împuşcătura a fost foarte puternică şi neaşteptată. Am sărit în picioare şi ne-am uitat unul la altul. Cred că am rămas împietriţi o clipă, pe urmă am întors capul. Uşa era deschisă şi camera goală.

— Nu s-ar fi putut să iasă cineva şi să dispară în timp ce vă uitaţi unul la altul?

— Sunt sigură că n-am auzit nicio mişcare.

— Aici era destulă lumină?

— Ardeau, mi se pare, trei lămpi. Una din ele fusese pusă de mine pe masă, alta era în mijlocul salonului şi a treia la piciorul scării: Lângă cămin era cam întuneric, dar uşa lui Frawley era bine luminată.

O'Leary privi îngândurat într-acolo.

— Camera dumitale e vecină cu a lui Frawley, nu-i aşa, domnule Barre? Şi a dumitale la stânga, Killian? Domnişoară Keate, nu s-ar fi putut ajunge înaintea dumitale la uşa lui Killian?

— Ce vrei să spui? protestă Killian.

— …adică înainte de a fi întors dumneata capul, îşi

sfârşi O'Leary fraza, fără să se sinchisească de întreruperea lui Killian.

— Eram singur în cameră, zise acesta.

— Nu mă îndoiesc, răspunse O'Leary. Dumneata co /. ici, domnişoară Keate?

Lui O'Leary nu-i stătea în obicei să forţeze o mărturie. Eram, deci, cam mirată de stăruinţa lui, habar n-avea" în lio atunci ce ştie el.

Clătinai negativ capul, începusem să-mi pierd răbdarea. Dumnezeu mi-e martor că n-aş fi vrut pentru nimic în lume să mă aflu aici când s-a înfăptuit crima şi-mi blestemam soarta care mă adusese încoace.

— Nu era nimeni în salon decât eu şi domnul Paggi, zisei cu încăpăţânare. Nicio mişcare, niciun zgo…

Îmi întrerupsei brusc vorba. Oare n-auzisem cu o clipă înainte de împuşcătură un foşnet uşor, un fel de fâşâit ca de mătase şi paşi abia simţiţi pe galerie?

— Ce e, domnişoară Keate? întrebă cu blândeţe O'Leary şi ochii îi străluceau în aşteptarea unei lămuriri.

Mă întorsei spre Paggi.

— Zgomotul acela pe galerie! exclamai. Era cineva sus.

Paggi îmi aruncă o privire îngrijorată. Mi se păru că văd pe fruntea lui ceva lucind, broboane de sudoare. Cu tot frigul care domnea.

Nu răspunse.

— Ce, nu-ţi aduci aminte? strigai eu indignată de privirea lui tâmpă. Chiar cu o clipă înainte de împuşcătură spuneai că ai auzit ceva. Am ascultat amândoi şi am simţit paşi pe galerie.

Instinctiv îmi aruncai ochii la Ilelène şi Terice; una dintre ele vamărturis i negreşit că ea era. Terice, cu privirea rătăcită, îmbătrânită cu zece ani, îşi rodea unghia arătătorului. Hélène, prăbuşită într-un fotoliu, morman de grăsime albă şi galbenă, înfricoşată, mă privea îndobitocită.

Paggi se întoarse spre O'Leary:

— Nu ştiu ce vrea să spună; n-am auzit nimic.

Spre nenorocul lui nu ştia că O'Leary mă cunoştea prea bine. Nu renunţ la adevăr şi o astfel de minciună sfruntată mă scotea din fire.

— Ba ştii foarte bine că e aşa, zisei eu apăsând pe fiecare cuvânt. Nu ştiu ce te face să nu spui adevărul. Eu am o memorie destul de bună. Ai spus desluşit: „aud ceva" şi am ascultat amândoi cu încordare. Am auzit cihr paşi deasupra noastră. Când m-am uitat în sus, a răsunat împuşcătura.

Bătrâna deschise gura ca pentru a muşca, apoi o închise, părând că încuviinţează.

— Crezi că era o femeie? mă întrebă liniştit O'Leary neluând în seamă negaţia lui Paggi.

Acest gentleman roşi până în albul ochilor şi Terice se agită pe scaun. Probabil că lui O'Leary nu-i scăpă privirea pe care o aruncai celor două femei – Ilélènei şi lui Terice – căci ele erau singurele ale căror camere dădeau pe galerie.

— Aşa cred… Semăna cu un… fâşâit de… mătase.

Şovăii, neputând descrie foşnetul acela uşor, abia auzit, după care a urmat împuşcătura aceea grozavă, a urmat… Mă uitasem în sus; uşa de pe galerie a camerei care venea în dreptul camerei lui Frawley era deschisă.

Lance O'Leary mă preveni dintr-o aruncătură de ochi. Îmi stăpânii cuvintele care mi se îmbulzeau pe buze şi tăcui. Genunchii îmi tremurau. Să fi fost Terice? Ea să fi fost în galerie? Să fi putut ochi ea atât de bine? Sau Hélène? Ce să fi însemnat fâşâitul acela al unei rochii femeieşti?

O'Leary părea că-mi citeşte gândurile.

— Zici că ai auzit nişte paşi uşori şi un foşnet de mătase, urmă el. Poţi să-mi spui când s-a deschis uşa lui Frawley?

Întrebarea era pusă eu glas domol dar cu atâta linişte voită încât înţelesei îndată însemnătatea ei.

— Ştiu numai că nu era încuiată. Mai ştiu de asemenea că n-a ieşit nimeni din cameră.

— Dar bine, domnişoară Keate, dacă ai auzit voci în

cameră şi dacă înăuntru nu se afla decât mortul, e firesc că cineva fusese la el şi că a ieşit pe undeva.

— Poate pe fereastră, îmi dădui cu părerea.

— Era închisă şi cu obloanele trase când am venit eu şi presupun că nici dumneata, nici Paggi n-aţi închis-o după ce aţi găsit cadavrul.

— Nici nu ne-am atins de ea, îl încredinţai eu. Dar baia? ltăspunde într-o altă cameră, pare-mi-se?

— Într-a mea, zise fără şovăială Julien Barre, deşi se vedea că nu prea îi era la îndemână.

— Linişteşte-te, domnule Barre, pentru că uşa dinspre baia lui Frawley era încuiată pe partea asta.

Barre păru să răsufle uşurat şi îi dădeam dreptate. Oare eu, deşi mă ştiam nevinovată, nu simţeam un fel de uşurare pentru că îl aveam „alibi" pe José Paggi?

Îl ascultam acum pe O'Leary vorbind. Paggi se zăpăcea evident la întrebările repetate ale detectivului. Îşi ştergea mereu fruntea cu batista şi recunoscu, în cele din urmă, că s-ar fi putut să intre şi să iasă cineva din cameră fără să-l vedem noi.

Părerea mea, însă, rămase neclintită, cu toate că începusem să mă cam tulbur şi-mi venea să mă îndoiesc de vederea mea foarte bună.

— Domnişoară Keate, spuse O'Leary, zici că ai auzit vorbă în camera lui Frawley. Eşti sigură că n-a ieşit nimeni de la el şi că mortul era singur când aţi alergat în camera lui. Totuşi, s-a comis aici o crimă şi singura ieşire cu putinţă era închisă şi zăvorâtă. Dumnezeu să mai înţeleagă!

CAPITOLUL VI

UCIGAŞUL E PRINTRE NOI

— Nu ştiu nimic, îi răspunsei aspru. Dumneata trebuie să descoperi toate astea. Eu nu ştiu decât ceea ce am văzut şi am auzit, însă asta o ştiu bine.

O'Leary se uită nemulţumit la mine, dar se hotărî să-şi amine întrebările pentru mai târziu; continuă să pună întrebări celorlalţi, nescăpând niciun amănunt: de unde putea să vină zgomotul? unde se afla fiecare dintre ei în

clipa aceea? cum au ajuns în camera mortului? ce-au văzut în drum? Asupra ultimei întrebări insistă mai mult, deşi răspunsurile nu erau deloc precise. Ilelene nu-şi mai amintea decât că o întâlnise în galerie pe Terice, înaintea uşii, şi că, coborând scara, fusese la câţiva paşi în urma lui O'Leary. Morse se lovise de Barre în salon şi-şi puseseră aceeaşi întrebare: „ce s-a întâmplat?", înainte de a ne vedea în camera lui Frawley; Barre intrase primul. Brunker susţinea cu voce ştearsă şi neplăcută că dormea, că s-a trezit din cauza împuşcăturii, a auzit zgomot şi s-a dus după ceilalţi, în camera lui Frawley. L-ai Killian spuse că dormea adânc şi, deşi zgomotul l-a trezit din somn, n-a înţeles pe moment ce s-a întâmplat. Şi toţi, în afară de Paggi, spuneau că au fost treziţi din somn de focul de revolver. Niciunul dintre ei nu suferise de insomnie!

Depoziţia lui Killian păru să-l intereseze mai mult pe O'Leary, care-i mai puse întrebări. Şi eu, de altfel, găseam ciudat ca ultimul sosit la locul critiiei să fie Killian, care era despărţit de Firavvley printr-un singur perete. Tânărul adăugă – cu tărie – că nu auzise niciun zgomot de voci, şi o repetă privindu-mă sfidător. Atunci l'aggi se mişcă pe scaun şi tuşi ca să-şi dreagă glasul.

— Uite, acum mi-am adus aminte. O, desigur, nu mare lucru, dar ştiţi cum a murit Frawley în braţele mele… Am sosit cu puţin înainte ca el să-şi dea sufletul. În clipa morţii, a şoptit ceva.

Killian îl privea cu o nepăsare parcă nefirească

— O singură silabă. Moartea a întrerupt cuvântul. A spus „Kill…" şi a murit. Probabil că voia să ne spună cine l-a omorât, sărmanul.

Killian se roşi deodată, se ridică şi vru să se repeadă la Paggi, dar se împiedică în pătura cu care se învelise. O'Leary mă întrebă repede:

— Dumneata ai auzit asta, domnişoară Keate? şi Killian se aşează la loc, cred că puţin prea grăbit şi se uită furios la pătură.

— Dumneata ai auzit, domnişoară Keate? mă întrebă din nou O'Leary.

— Da.

Oricât aş fi vrut să neg spusele lui Paggi, cum făcuse şi el cu ale mele, nu puteam.

— Şi ce ţi-ai spus atunci?

— Nu eram în stare să mai gândesc, răspunsei cam înţepat. Eram prea tulburată.

— Şi totuşi ai văzut destule, spuse cu răutate Paggi. Mai ales nişte hârtii pe masă.

Urmă o tăcere adâncă. Toţi mă priveau, în afară de Paggi şi de Aneta. Şi, deodată, avui impresia că toţi ochii aceştia ştiau.

— Hârtii – spuse încet Morse, uitându-se la mine. Dumneata ai… În sfârşit, unde erau…

Se întoarse către Paggi:

— Ce-ai vrut să spui, Jo?

— Întreab-o pe dumneaei, răspunse Paggi dând din umeri.

Mătuşa Lucy întinse o mână spre mine – eram din fericire mai departe de ea – şi spuse tare:

— Unde-s hârtiile? Ce hârtii? Unde?

Mă uitai nehotărâtă la O'Leary. Trebuia să-i dau chiar acum scrisoarea şi să răspund la întrebări?

— Ai văzut vreo liirtic? mă întrebă el liniştit.

— Da. Era o scrisoare pe masă. Iat-o.

Căutai în buzunar, scosei hârtia şi i-o dădui. Cealaltă hârtie rămase acolo; eram hotărâtă să i-o dau mai târziu.

Nimeni nu se mişcă în timpul cât O'Leary citi scrisoarea. Morse se ridică şi făcu un pas spre el.

— Este… e pentru mine?

— Da. Însemnarea asta se referă la o discuţie pe care ai avut-o cu Frawley aseară, înainte de masă.

— Poţi să mi-o dai?

— Fireşte.

Morse îşi aruncă ochii pe hârtie. Scrisoarea era scurtă; pe ultimul rând, privirea i se opri o clipă şi buzele i se mişcară, ca şi cum ar fi vrut să-şi fixeze în minte un număr. Apoi se apropie hotărât de cămin şi aruncă hârtia în foc. Lucru ciudat, nimeni nu spuse nimic, în afară de

bătrână.

— Newell, strigă ea, ce faci? Dă-mi-o mie! Kepede, arde!

— Nu, domnişoară Lucy, răspunse Morse, hârtia e a mea şi…

— Lasă-mă să trec! Nu înţelegi? Trebuie să ştiu adevărul! Huber! Cineva ştie! Poate. poate că…

Hârtia se prefăcuse în cenuşă. Toate privirile erau îndreptate spre foc. O'Leary se apropie şi, cu vârful pantofului, amestecă cenuşa scrisorii eu cenuşa din cămin.

Terice oftă zgomotos.

— În sfârşit! Newell n-o să ne spună ce era scris în hârtia lui. Dar dumneata, domnule O'Leary, ai citit-o şi eşti dator să ştii ce scria Gerald Frawley. Vrei să ne spui?

Ştiam că O'Leary îşi aminteşte fiecare cuvânt – altfel n-ar fi permis ca scrisoarea să fie arsă. Le va spune şi lor?

— Nimic însemnat – răspunse el. Ceva în legătură cu o convorbire între Frawley şi Morse şi un număr. Ce număr, Morse? Nu-mi amintesc.

Morse îşi drese glasul.

— Nu era decât o misiune, o misiune cu care m-a însărcinat Frawley dacă… în sfârşit, mi-a cerut să nu spun nimic. Nimănui.

Tăcu. O'Leary începu să pună din nou întrebări despre locul unde se afla fiecare în clipa când s-a auzit împuşcătura. Cu planul adus de Brunker în mâini, ne întreba mereu, atât de mult încât nerăbdarea ne cuprinse pe toţi. Abia mai puteam îndura. Deşi îl cunoşteam pe O'Leary de multă vreme, niciodată nu văzusem în atitudinea lui atâta cruzime voită. Până şi Aneta îşi pierduse calmul, începuse să vorbească franţuzeşte, repetând mereu că, după ce spălase vasele, se dusese în odaia ei. Mărturisi că băuse două sticle, dar repetă că rămăsese în cameră până ce a trezit-o împuşcătura. Atunci i-a fost frică.

— De altfel, şopti ea uitându-se cu coada ochiului la bătrână, prevedeam eu asta.

— Ce? Te aşteptai la o crimă? o întrebă O'Leary. Şi de

ce? Ştii ceva?

— Nu, nimic, nu ştiu nimic, începu să strige Aneta.

— Atunci de ce prevedeai crima?

— Ştiam că o să vină. Pentru că… încercă să-şi întărească glasul şi continuă să vorbească încet şi rar. Pentru că moartea pândeşte aici… în casă. A aşteptat cinci ani. Moartea e aici.

În clipa asta, ceea ce prevăzusem se întâmplă. Terice avu o criză de nervi: începu să tuşească, să plângă, să râdă. Matil şi cu mine încercam să o potolim, în vreme ce mătuşa Lucy privea tristă uşa odăii lui Frawley, Hélène plângea, Aneta tremura ca varga, Brunker îşi dăduse ochii peste cap iar ceilalţi vorbeau toţi deodată, cu voce tare, neînţelegându-se nimic!

O'Leary reuşi să facă linişte.

— Priviţi!

Deschise o fereastră. Lumina cenuşie a zorilor intră în odaie odată cu zăpada.

— Viscolul nu încetează. E cu neputinţă să ajungem la Nettleson;

Toţi tăcură. Înţelegeau cu greu despre ce este vorba.

— Vrei să spui că… trebuie să rămânem aici? murmură Hélène.

— Mai rău, spuse întunecat O'Leary.

Cred că Morse înţelese primul.

— Dar atunci… dacă… Frawley…

Tăcu.

— Vrei să spui că nu putem face nimic? întrebă, cu glas tremurat, Barre.

— Nimic, decât să aşteptăm, răspunse O'Leary.

— Poate să dureze trei sau patru zile, şopti îndobitocit Killian. Aici, în dune, totul e cu putinţă.

— Trei sau patru zilo… repeta bătrâna. Trei sau patru zile…

Şi, cu ochii aţintiţi spre odaia lui Gerald Frawley, spuse:

— Bine că în camera asta e atât de frig…

Înlemnirăm de groază. Matil strigă:

— Mătuşă Lucy!

Terice începu să plângă.

— Tăceţi! porunci aspru O'Leary. E adevărat că suntem într-o situaţie groaznică dar n-avem ce face. Nu putem decât să aşteptăm. Lacrimile şi crizele de nervi nu ajută la nimic. Ne trebuie sânge rece şi voinţă. Nu va fi nici uşor, nici plăcut, dar ce putem face? Acum, vă sfătuiesc să vă duceţi în camerele dumneavoastră, să vă înveliţi bine şi să vă odihniţi.

— Să ne odihnim? gemu Hélène. Cu… asta… lângă noi şi cu cineva care…

— Linişteşte-te! Brunker, poţi să ne faci nişte cafele? Ne vom odihni mai bine.

O'Leary îşi ceru iertare cu o privire.

— Poţi să faci ce vrei, domnule O'Leary, răspunse Matil.

Morse izbucni deodată:

— Matil, de ce ai chemat un detectiv? Credeam că ne-ai chemat fiindcă ţi-era teamă să deschizi casa şi voiai să ai prieteni lângă dumneata. Aveai alt motiv?

— Nu pot să-ţi răspund, Newell.

Barre interveni.

— Las-o în pace, Newell. E obosită. Nu fi îngrijorată, Matil, totul se va sfârşi cu bine.

Şi, întorcindu-se către O'Leary:

— Într-adevăr, cred că cel mai bun lucru e să ne odihnim puţin.

În clipa asta păru că observă lipsa danturii. Fără să pară ruşinat de aceasta, se duse până în camera sa şi reveni după o clipă cu dinţii albi, fără cusur.

Îmi amintesc că l-am admirat în clipa aceea pentru stăpânirea lui de sine.

— Sunt de părerea dumitale, îi spuse O'Leary lui Barre; Să bem puţină cafea fierbinte şi să ne băgăm apoi în pat.

Toţi tăcură. Curând intră Brunker cu tava. Cafeaua răspândea o mireasmă minunată şi era foarte bine făcută. Între două înghiţituri, mătuşa Lucy întrebă:

— Şi otrava, Brunker? Ai scos otrava pentru şoareci?

Omul tresări.

— Nu ştiu. S-o întreb pe Aneta.

Trecu câtăva vreme până să apară din nou. În sfârşit, când intră, însoţit de Aneta, era pământiu la faţă şi nu se putu hotărî să vorbească.

— Ei bine, ce te-a apucat? strigă bătrâna.

— Iertaţi-mă, dar…

Bătrâna isprăvise cafeaua. Întinse ceaşca lui Brunker şi-i spuse:

— Mai vreau puţină cafea. Dar ce ai?

— Otrava, doamnă, şoricioaica! Nu mai e…

Bătrâna nu pricepea.

— Şi?…

Brunker părea înnebunit de spaimă.

— Era acolo. În bucătărie. Şi nu mai e. Şi aş vrea să ştiu… unde e?

În încăpere se făcuse o linişte desăvârşită.

Mina mătuşii Lucy, cu care întindea ceaşca, începu să tremure. Ceaşca juca în farfurioară. Bătrâna se uită puţin la ea ca şi cum o vedea atunci pentru prima oară, o puse apoi pe braţul scaunului şi şopti:

— Nu… nu mai vreau cafea…

CAPITOLUL VII PERUCA

E ciudat cum se îmbină, uneori, tragedia cu comedia. Mă înveselii deodată, punând jos, cam cu grabă, ce-i drept, ceaşca mea de cafea.

Hélène sări în picioare, lăsându-şi ceaşca să se spargă pe pardoseală.

— Nu mai pot. E îngrozitor. De ce-am venit? De ce ne-ai chemat, Matil? Ştiu. Vrei să afli cum a murit tatăl dumitale. Ei, bine, n-ai să afli niciodată. Niciodată!

— Hélène, taci! strigă înfuriat soţul ei.

— Plec! Nu mai rezist să stau aici. Cu… asta în odaie, zile întregi! Mă duc!

— Din nefericire, e cu neputinţă, spuse liniştit O’Leary.

Hélène se întoarse spre el; gulerul i se dăduse puţin

la o parte şi băgai de seamă că avea pe ea rochia verde pe care o purtase cu o seară înainte. Amănuntul mi se păru fără importanţă.

— Pot şi vreau să plec! strigă ea furioasă. N-aveţi dreptul să mă opriţi.

— Nu, dar o să te oprească viscolul, răspunse, puţin cam în batjocură, O'Leary. După două minute, o să fii pierdută şi n-o să te mai putem ajuta cu nimic. Dar, dacă vrei cu orice preţ…

Hélène se îndreptă încet spre uşă apoi se înroşi şi începu să plângă.

— Hai, spuse împăciuitor O'Leary, trebuie să ne odihnim. Să nu ne speriem: şoricoaica s-a pierdut. Frawley n-a fost ucis cu otravă, ci cu un revolver. E drept, nu e prea plăcut să aşteptăm, dar n-avem încotro. Un singur lucru e sigur: ucigaşul n-o să ne scape.

Hélène plângea mereu. Mă ridicai şi eu şi-i strigai:

— Taci! Ajunge! Nu trebuie să facem din casa asta un azil de nebuni.

— Sora are dreptate. Eu mă duc să mă culc şi, dacă mă atacă cineva, am să strig cât o să pot.

— Mai aveţi nevoie de mine? o întrebai pe bătrână. Nu-mi răspunse. Nu se mişcă nici când îi împinsei căruciorul. O dusei şi îi pusei o sticlă cu apă caldă la picioare. Ca să iau apa, trebuia să mă duc în bucătărie. În salon, lângă foc, nu mai rămaseră decât lvillian, Barre şi cu Morse. Brunker, cu mişcări de automat, deretica prin casă. Aneta îmi spuse bombănind că pregăteşte cafeaua, dar cred că se îndeletnicea cu alte treburi tainice: căuta prin dulapuri, prin sertare, roşie la faţă şi cu privirea tulbure.

După ce bătrâna aţipi, mă întorsei în odaia mea. Plapuma era la o parte, aşa cum o lăsasem când m-aih dus ca să… ce să fac? A! da, să caut lapte cald şi… să găsesc un cadavru. Mărturisesc că m-am uitat sub pat şi că am zăvorât bine uşa înainte de a mă culca.

Groaza pe care întâmplările mi-o insuflaseră, se risipi. Mă simţii ca trezită din somn după un vis urât şi găsii realitatea mai îngrozitoare decât visul. La câţiva paşi

de mine zăcea un cadavru, un om ucis de unul dintre prietenii săi, cu care glumise şi râsese în seara crimei.

Şi, deodată, ceva îmi foşni în buzunar: hârtia pe care o ascunsesem. O scosei. N-ar fi trebuit s-o citesc, dar scrisul frumos şi citeţ mă ispiti şi nu mă putui abţine să nu mă uit. Scrisoarea era pentru Matil.

draga matil.

Dă-mi voie să dezvălui tuturor logodna noastră, acum când suntem la Hunting’s E’nd. Cu toate cele ce mi-ai spus în privinţa asta, trebuie să te rog încă o dată.

Gerald F.

Rămăsei nemişcată, cu scrisoarea în mână. Aşadar, cu Gerald Frawley voia Matil să se căsătorească, de el voia să se convingă că e nevinovat. De omul care acum zăcea mort, asasinat. Nu era deci de mirare că părea atât de îngrozită, atât de liniştită în deznădejdea ei. Şi totuşi… era deznădejde în ochii ei?

Rămăsesem pe gânduri. Ce să fac cu scrisoarea? Fireşte, primul gând fu să i-o dau lui Matil. Apoi, alte consideraţii mă opriră, pentru că situaţia se schimbase. Trebuia să i-o dau lui O’Leary, iar acesta să i-o dea lui Matil. Şi, totuşi, Matil nu voise să-i spună lui O’Leary numele omului pe care-l iubeşte…

Deodată, îmi amintii pantofii pe care-i purtase Matil. Erau uzi leoarcă. Fereastra camerei lui Frawley era închisă pe dinăuntru; nu-l omorâse Matil. Ea îi era logodnică şi nu şi-ar fi legat viaţa de un om pe care nu-l iubea. După multă chibzuinţă, mă hotărâi să păstrez scrisoarea, cel puţin până-mi voi da seama care mi-e datoria.

Cel puţin dacă ar fi putut să fie vinovat de crimă un străin! Dar să ştii că ucigaşul e unul dintre noi, că se plimbă printre noi, că mănâncă, doarme, lângă noi! Un străin n-ar fi putut pătrunde, cu viscolul de afară.

Îmi trecură pe dinaintea ochilor minţii oaspeţii de la Hunting’s E’nd. Nu erau mulţi.

Eram sigură de Paggi, pe care-l privisem chiar în clipa împuşcăturii, de O’Leary şi de mine. În rest, Lucy Kingery, Ancta, Terice, Julien Barre, Morse, Hélène Paggi,

Killian.

Brunker… Oricare putea să fie ucigaşul. Dar de ce? începeam să înţeleg că numai motivul avea importanţă, numai motivul trebuia să fie descoperit. Aşa mă găsi dimineaţa.

Mă uitai la ceas. Doar optsprezece ore trecuseră de când intrasem în Hunting's E'nd. Eram palidă şi aveam cearcăne la ochi, dar energia nu mă părăsise.

Mă întorsei în salon. Toţi erau acolo risipiţi în grupuri. Brunker punea masa. După ochi, după glas, se vedea că gândul nu le era decât la uşa aceea închisă şi la cel care zăcea îndărătul ei.

Masa mi se păru groaznică. Mai întâi, privirile tuturor se îndreptau, fără voie, spre locul gol al lui Gerald Frawley. Apoi, micra foame şi nu puteam să înghit. Luai doar puţină zeamă de portocale şi vreo trei ouă fierte. De altfel, toţi aveau în dimineaţa aceea gusturile mele. Mai ales ouăle se bucurau de multă căutare, în timp ce celelalte feluri rămâneau neatinse. Mă uitai cu coada ochiului la O'Leary şi numai când îl văzui cerând a doua oară cafea, o băui şi eu pe a mea.

Nimeni nu vorbea. Toţi erau palizi, fără viaţă. Cel mai mic zgomot îi făcea să tresară sau să se întoarcă, să se uite speriaţi unul la altul. Bărbaţii fumau ţigară după ţigară, afară de Paggi, care părea că se îngrijeşte numai de vocea lui.

Ziua trecu fără să se întâmple nimic. Se vorbea puţin. Mătuşa Lucy rămase toată ziua în pat şi eu stătui mai mult lângă ea Doar pe O'Leary îl văzui forfotind, stând de vorbă, în şoaptă, cu unul sau cu altul.

N-am văzut niciodată atâta zăpadă. Nu era un viscol obişnuit, care să dureze câteva ore, era un vârtej neîncetat care părea să aibă ceva sinistru în el. A trăi nu mai însemna pentru noi decât a aştepta. Îmi părea că mă înăbuş, că ceva mi s-a aşezat în gât. Îmi petrecui timpul împletind, ceea ce nu mi se păru chiar atât de plăcut.

După ceai, mătuşa Lucy se sculă şi o ajutai să-şi pună rochia cenuşie. Îşi luă câteva bijuterii şi o dusei în salon,

lângă cămin; se uita bănuitor la toţi oaspeţii. Faţa îi era întunecată, slăbită şi avea cearcăne la ochi. Erau singurele urme ale nopţii trecute.

Încetul cu încetul, salonul se goli. Fiecare se ducea să se îmbrace şi toţi îşi reluau cu multă grijă micile obiceiuri ale vieţii. Ne înconjurau zăpada, frigul, frica, eram legaţi aici de cadavrul care zăcea alături, şi totuşi bărbaţii se bărbiereau, îşi puneau cămăşi cu pieptul scrobit şi se îmbrăcau în smoking; femeile se stropeau cu apă de colonie, îşi acopereau trupul înfiorat de groază cu rochii de mătase, îşi înroşeau obrajii îngălbeniţi de spaimă. Toţi râdeau, glumeau, se făceau că mănâncă.

Masa trecu în linişte. Se înnoptă şi, încetul cu încetul, salonul se goli. Rămăsese numai bătrâna, în fotoliul ei, lângă foc. Eu şedeam lângă ea. Din când în când, Brunker intra şi ieşea numaidecât. Lămpile dădeau o lumină suficient de puternică pentru a se vedea prin geamuri fulgii de zăpadă.

O’Leary, cu care nu schimbasem decât câteva cuvinte în timpul zilei, se apropie de mine.

— Ai puţin timp liber, domnişoară Keate? şi spuse ca să audă bătrâna: Vrei să vii puţin în camera lui Frawley? Am nevoie de dumneata.

Îmi lăsai lucrul pe divan şi îl însoţii. Inima îmi bătu puţin mai repede când deschise uşa. După ce intrarăm o închise la loc. Fereastra fusese deschisă în timpul zilei şi era frig. Mă aşteptam să văd cadavrul pe jos, dar fusese aşezat pe pat şi acoperit. Locul unde căzuse era marcat de linii trase cu cretă.

— Voiam să-ţi vorbesc între patru ochi, îmi spuse repede O’Leary, dar n-am avut azi prilejul. De altfel, n-am ajuns la niciun rezultat. Dacă aş putea să vorbesc cu toţi, mi-ar fi mai uşor, însă e cu neputinţă. Sunt muţi ca nişte peşti. Nici nu-i de mirare: îi apasă moartea lui Huber Kingery. Le este frică să nu fi o acuzaţi nu numai de omorul săvârşit astă noapte, ci şi de cel de acum cinci ani. Se urăsc unii pe alţii.

— Legăturile care-i unesc nu sunt deloc de prietenie.

Asta se vede. Lozinca este „taci din gură ca să nu vorbesc nici eu”.

— Aşa e. Chiar asta e situaţia.

— Şi n-ai aflat nimic? îl întrebai dezamăgită.

— Prea puţin şi nimic folositor sau important. Poate numai pentru faptul că nu există niciun revolver în casă. În afară de al meu.

Îşi scoase revolverul din buzunar.

— Deşi au venit aici ca să vâneze, domnişoara Matil mi-a spus că nimeni nu se gândea la vânătoare. Ciudat, nu?

Nu-i decât un revolver în casă, şinti eu l-am orttorât pe Gerald Firavvley.

— Dar… focul acela cine l-a tras, şi cu ce? şoptii.

— Dumnezeu ştie. L-o fi aruncat în zăpadă, probabil.

Se juca săltând revolverul în palmă.

— Altceva, spuse O’Leary deodată. Ai nervii destul de tari, da? E ceva… cam… neplăcut.

— Răspund de mine, îi spusei repede, deşi inima îmi bătu deodată mai tare. Ce trebuie să fac?

— E vorba de… peruca aceea. Era aici, pe masă. Acum vreo zece minute, a dispărut.

Uitându-mă spre masă, mă văzui în oglindă. Eram atât de albă, încât abia mă recunoscui. Inima îmi zvâcnea cu putere. Vântul lovea în geamuri şi şuiera izbind în colţurile casei. Răsuflai adânc. Peruca nu mai era pe masă.

— Am scotocit hainele cadavrului. Nimic interesant. Important e doar faptul că Firavvley nu purta perucă în clipa morţii; înseamnă că acela care venise la el era intim, pentru că, desigur, numai în faţa câtorva persoane îşi îngăduia să stea fără perucă. Şi totuşi, nici asta nu merge: o perucă – sau lipsa ei – schimbă cu totul înfăţişarea unui om. Şi dumneata de-abia l-ai fi recunoscut, dacă… iartă-mă, domnişoară Keate…

Nu auzii sfârşitul frazei. Priveam peste umărul lui. O umbră se mişca pe geam, apoi, pe fondul negru, se ridică încet ceva alb. Era o mână, care se îndrepta spre minerul ferestrei.

Fără să mă gândesc, cu o mişcare automată, luai

revolverul lui O'Leary pe care îl ţinea mereu în palmă, ţintii şi apăsai pe trăgaci. Se auzi o detunătură puternică, un zgomot de sticlă spartă şi strigătul de surprindere al lui O'Leary. Mina dispăruse. Zăpada şi vântul intrau acum prin geamul spart.

O'Leary nu văzuse nimic. Îmi luă cu blândeţe revolverul din mână şi-l băgă foarte liniştit în buzunar, spunându-mi:

— Nu crezi că trebuie să te odihneşti puţin?

Furia şi frica mă împiedicară să spun un singur cuvânt. Mă mulţumii să-i arunc o privire furioasă căutând să-mi uşurez pieptul de greutatea care-l apăsa.

— Era cineva la fereastră? mă întrebă el, cu vocea schimbată.

— Sigur, şoptii. O mână care încerca să apuce minerul.

O'Leary era la fereastră.

— Nimic. Zăpadă, viscol; e prea întuneric ca să văd ceva. Mă duc să…

La uşă se opri şi mă privi admirativ şi, totodată, îngrijorat.

— Ai mult sânge rece, îmi spuse, şi ieşi.

Îl urmai numaidecât şi închisei bine uşa după mine.

Când treceam prin salon, îndreptându-mă spre mătuşa Lucy, care şedea tot în colţul ci, mi se revelă un lucru ciudat: nu mi s-a pus nicio întrebare despre focul de revolver. Feste tot se lăsase o tăcere adâncă. Doar întrebările chinuitoare pluteau parcă în aer, ca şi cum întreaga casă întreba, tăcută, şi se temea de răspuns. În sfârşit bătrâna zise, tremurând:

— Ce s-a întâmplat?

O'Leary se ridicase să iasă. De la uşa bucătăriei spuse tare:

— Nimic. Un accident. Nu-i nimeni rănit.

Mă aşezai pe divan. Eram sigură că nu mă înşelasem, văd foarte bine şi nu sunt nervoasă. A cui era mâna aceea? Cine era afară, în zăpadă, şi cu ce scop?

Salonul se umplu şi viaţa revenise cu obişnuitele-i

tabieturi. Cu toate acestea, nimeni nu mâncă, deşi tuturor ne era foame. Cu câteva clipe înainte de a ne despărţi, se întâmplă ceva care mă făcu să uit totul. Găsii peruca. Era în dosul pernelor de pe divanul unde şedeam. Mă mir că n-am început să ţip, dar. m-am stăpânit şi am ascuns-o în lucru ducând-o apoi în camera mea.

După ce o ajutai şi pe bătrână să se culce, mă întorsei în odaie şi mă uitai bine la perucă. Nu găsii nimic. Totuşi, înainte de a mă culca, o băgai bine sub pernă, împreună cu biletul lui Firavvley către Matil. Aş fi vrut s-o păstrez mai departe de mine dar niciun alt loc nu mi se părea sigur.

Mă căznii multă vreme să adorm, dar nu reuşii decât după ce numărai de mai multe ori până la o mie. Nu ştiu de ce m-am deşteptat din somn. Poate un curent de aer, poate o foşnitură, dar m-am trezit deodată; inima îmi bătea. Cineva era în cameră, lângă pat; ceva se mişca sub pernă.

Îngheţasem. Nu mai puteam să fac nicio mişcare. Din gâtlej n-ar fi putut să-mi iasă niciun sunet.

Mina în care trăsesem era sub perna mea. Ştiam. Eram sigură. O atinsese pe a mea. Era caldă, udă, vâscoasă.

CAPITOLUL VIII O BUCATĂ DE DANTELA

Dispăru.

Câteva clipe rămăsei încă nemişcată, paralizată de fiică. Îmi amintesc doar că mă gândeam: „E un vis, trebuie să fie un vis, trebuie să mă scol”. Şi ştiam, fără îndoială, că totul era adevărat. Nu puteam nici să mă mişc, nici să strig. După un timp, reuşii să fac o mişcare: întorsei încet capul şi ascultai. În întuneric, niciun zgomot. Lampa pe care eu o lăsasem aprinsă se stinsese. Desigur, suflase cineva în ea.

Încetul cu încetul, căpătai siguranţa că acela care îmi vizitase odaia plecase, la fel de liniştit cum venise. Totuşi, când îndrăznii să mă scol, inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. Dar nu se întâmplă nimic. Căutai chibriturile şi aprinsei lampa.

În cameră nu era nimeni, dar uşa dinspre salon, pe care eu o închisesem înainte de a mă culca, era deschisă larg. Lămpile din salon se stinseseră. Peste tot era linişte.

Nu visasem oare? Mă uitai sub pernă. Peruca nu mai era acolo. Nici scrisoarea. Numai cearşaful. Îmi luai inima în dinţi, ieşii cu lampa în mână în salon şi urcai scara. Numi fu greu să găsesc uşa camerei lui Q'Leary. Bătui în ea. şi se deschise imediat.

— Cec?

— Eu… s-a întâmplat…

— Intră.

Îi spusei totul pe scurt, încercând să-mi stăpâne. Se (remurul fălcilor.

Îi explicai de ce nu-i dădusem scrisoarea în ziua aceea, dar explicaţia mea nu-l mulţumi, căci îmi spuse supărat, învelindu-se cu o pătură:

— Credeam că mă cilnoşii măi biite, domnişoara Keate. Doamne, frig e aici. Zi mai departe. Spuneai că cineva a furat, de sub perna dumitale, scrisoarea".

— Şi peruca.

— Peruca? Nu cumva ai găsit-o?

— Ha da, şi n-a fost chiar aşa de plăcut. Dar a dispărut şi ea.

— De ce n-ai ţipat?

— N-am putut.

— Eşti uimitoare. Spune-mi, ţi-e somn?

— Somn? răspunsei mirată. Nici urmă.

Se uită la ceas.

— E ora unu. O oră foarte potrivită pentru căutat pe sub perne. Trebuie să-ţi vorbesc câteva clipe fără să ne deranjeze nimeni. Să mergem jos; o să putem vorbi în linişte şi e mai cald decât aici.

Coborârăm şi intrarăm în bucătărie, unde n-aveam de supravegheat decât camera Anetei.

— E mai bine să ascundem tovărăşia noastră, câtă vreme nimeni nu bagă de seamă talentul dumitale de a observa, îmi şopti O'Leary.

Surâse. Aruncă o buturugă în foc.

— Uşa ţi-era închisă cu zăvorul?

— Da.

— Între camera dumitale şi camera domnişoarei Luey Kingery este o baie. Uşa era încuiată?

— Nu. Se putea întâmpla să aibă nevoie de mine.

— Şi fereastra?

— Obloanele erau închise, dar geamul era întredeschis. Dar cu tot cu obloane era frig tare.

— Deci, bolnava dumitale avea nevoie de perucă?

— Domnişoara Luey! Uitaţi că e paralizată.

Şi, privind visător focul; din cămin:

— Eşti sigură? W

— Da. Dar ce vrei să spui?

— Nimic. Uşa era închisă?

— Da… cred… Da… sigur.

— Ai încuiat-o chiar dumneata?

— Nu. Dar sigur a închis-o bătrâna, după ce am ajutat-o să se ridice de pe scaun.

Îşi duse mâna la frunte, cu un aer obosit, apoi şi-o vârî în buzunar.

o-Nu mă lămuresc deloc cum a fost asciiis revolverul. Cred că a fost aruncat pe fereastră. Când spuneam că toate uşile, ferestrele şi obloanele erau închise în clipa când s-a săvârşit crima, dumneata ai avut o privire care… pe care… În sfârşit, vreau să ştiu la ce te gândeai atunci. Eşti de altă părere?

— Da. Imediat după crimă, m-am dus în camera bătrânei; câinele urla în camera domnişoarei Matil. M-am oprit şi am deschis uşa ca să-i dau drumul afară. Fereastra şi obloanele erau deschise. Nu văd importanţa faptului, fiindcă Matil a venit printre ultimii în camera lui Frawley, aşadar nimeni n-a putut să treacă prin odaie fără să vadă ea.

— Da, aşa e, dar poate… a văzut. De altfel, şi eu cred că e doar o coincidenţă. Tânărul Killian, care a venit cel din urmă, a fost văzut de doamna Paggi când ieşea din odaia lui. În orice caz, fereastra din camera lui Frawley, era foarte bine închisă, aşa că n-a ieşit nimeni pe-acolo.

Focul a fost tras dinăuntru.

În clipa aceea uşa se deschise şi intră Aneta. O'Leary îi porunci să ne facă la repezeală câte o cafea. După ce ieşi, el urmă:

— Astfel stând lucrurile, ne aflăm într-o situaţie destul de anevoioasă. Ai putea calcula cam de la ce depărtare a fost tras glonoţul?

— Poate. Te-ar interesa să afli dacă se afla cineva în balcon?

El nu răspunse, scoase din buzunar un pacheţel şi-l desfăcu; văzui o bucăţică de dantelă şi alta de pene de struţ, pătată de sânge.

— Asta e din evantaiul lui Matil! făcui eu uluită. Unde ai găsit-o?

— Sub cadavrul lui Frawley; e pătată cu sânge, sânge de-al lui. Nu mă întreba însă cum a ajuns acolo. Dantela a fost găsită pe balustrada galeriei. Pare să fi fost smulsă din rochia pe care o purta signora Paggi. Sunt chiar sigur; am văzut locul de unde lipseşte. Se opri un moment, apoi urmă: nu ştiu nimic decât că în tulburarea ei nici n-a băgat de seamă, altminteri n-ar fi îmbrăcat-o aseară.

Îmi adusei deodată aminte.

O dvea sub capotul de care şi-l aruncase (ici ieri în noaptea crimei, am văzut bine, zisei eu. E sigur deci că nu apucase încă să se dezbrace.

— Aşa şi e. Nu dovedeşte însă nimic, deoarece nu ştiu când şi cum şi-a agăţat rochia. Admiţând chiar că se postase cineva în galerie – şi nu eram decât patru: Brunker, signora Paggi, baroneasa şi eu – cel care a ucis pe Frawley cu un foc de revolver, e cu putinţă ca acesta să fi deschis uşa în clipa când era supravegheat, să-şi fi oferit el însuşi pieptul gloanţelor? Şi dacă admiţi că n-a trecut nimeni pragul, cum de nu ştii atunci când a fost deschisă uşa?

Se uită trist la mine, cu ochii sclipitori.

— Nu ştiu… murmurai eu şovăind, când s-a deschis uşa. Mi se pare că în aceeaşi clipă cu detunătura. Totuşi, sunt sigură că dacă ar fi ieşit cineva din cameră, dacă ar fi

fost pe galerie, la capătul salonului, la bucătărie sau ar fi apărut din vreme din camere, l-aş fi văzut negreşit.

— Şi totuşi ai auzit voci în camera lui Frawley. A ieşit cineva de acolo. Uşa lui Killian e cea mai apropiată. Pe partea cealaltă, ceva mai departe de baie e camera lui Barre. Eşti sigură că nici Killian, nici Barre n-a putut trece în fugă dintr-o cameră în cealaltă? Distanţa e mică, nu uita.

— Mai mult ca sigur. Cu neputinţă.

Bămase câteva clipe pe gânduri, apoi urmă:

— Barre dă de bănuit. Cu toate astea, uşa care răspunde din camera lui în cea de baie şi într-a lui Frawley era încuiată. Ciudat! Nimic decât un zăvor mic de metal pe partea camerei lui Frawley, iar uşa lui nici nu se poate încuia pe dinafară.

— De ce te preocupă acest lucru? spusei cu care înţepat. Ştii foarte bine că nimeni nu doreşte să intre înăuntru. Până şi câinele o ocoleşte.

— Dar o supraveghează, zise O'Leary cu glas coborât. Câinele ăsta mă face să mă înfior, deşi. nu mă sperii eu aşa de uşor. E… nu e cum ar trebui să fie, mai bine zis prea ştie multe.

— E un câine ca toţi câinii. Ăştia „ciobăneşti" sunt foarte inteligenţi şi simt mai mult decât înţeleg. Uneori mă mir că…

— Nu, nu, domnişoară Keate, nu ştiu nici eu mai mult decât ceilalţi. Dar să nu-mi uit vorba. Cunoaştem acum împrejurările generale ale crimei: uşa deschisă, nimeni n-a ieşit din cameră, obloanele şi Uşa care dă în baie silit ¿3» vorâte, cineva se află pe galeria, nu există revolver, toată lumea, în afară de Paggi şi dumneata, spune că dormea, găsim câteva fire din penele evantaiului, Matil era logodită cu mortul, cineva încearcă să fure peruca şi găseşte hârtia ascunsă de dumneata. Pe urmă signora Paggi lasă o bucată de dantelă chiar pe locul unde s-ar fi putut aţine ucigaşul – atâta tot, dacă nu mai pui la socoteală că muribundul murmură înainte de a-şi da sufletul o silabă care ar putea însemna multe. Domnişoară Keate, dumneata ce crezi? Ce-

ai auzit?

— A şoptit „Kiir… Nu ştiu ce-a vrut să spună. Poate că îl credea pe Killian, după cum a încercat să insinueze Paggi. Sau poate altceva. Am auzit însă desluşit.

— Da urma urmei asta nu o fi însemnând nimic. Nu o vom şti niciodată. Dar…

Tăcu şi rămase cufundat în gânduri.

— A, uitasem să-ţi spun, făcui eu deodată. Am auzit crâmpeie din convorbirea lui Frawley şi Barre înainte de ora cinci. O, fără mare importanţă, adăugai văzând că O'Leary mă priveşte cu ochii sclipitori de nădejde. Barre îi cerea lui Frawley să schimbe camera cu el.

— Îţi mulţumesc, domnişoară Keate, spuse el după o clipă. Nu înţeleg de ce Killian tăgăduieşte că ar fi auzit vorbă în camera lui Frawley. Nu-i despărţea decât un zid subţire.

— Poate că dormea.

O'Leary îmi aruncă o privire fugară, apoi întrebă:

— Ce părere ai dumneata despre acest Killian?

— Cât se poate de bună, deşi niciunul dintre cei de aici nu mi-e prea simpatic. Killian însă face o impresie destul de bună. Aş vrea să te întreb ceva: ce e cu biletul pe care Morse l-a citit şi l-a aruncat apoi în foc? Ce scrie în el?

— Numai atât: Morse, iată cifrul pe care nu trebuie să-l uiţi: 30 A 594. Adu-ţi aminte de ce ţi-am cerut astăzi după amiază.

— Judecând după asta, s-ar putea crede că Frawley s-a sinucis.

O'Leary clătină capul.

— Nu, rândurile acestea dovedesc numai că Frawley se ştia în primejdie. Morse nu vrea să spună nimic. E fără îndoiala cifrul unei case de fier. Mai ţii minte ce spunea Frawley la masă în seara morţii lui? Şi seriozitatea, gravitatea cu care vorbea. Sfida pe cineva. Provocarea asta a plătit-o cu viaţa, sărmanul!

— Motivul? Scopul?

— Foarte simplu. E sigur că Frawley cunoştea un

secret, că avea unele documente compromiţătoare. A fost omorât ca să nu le dea în vileag. Morse trebuie să se afle şi el într-o situaţie cât se poate de primejdioasă. Pa fel mă aflu şi eu în primejdie, dacă acela ce ne supraveghează e încredinţat că n-am uitat cifrul, chiar şi textul biletului pe care abia mi-am aruncat ochii. De fapt, mi-aduc foarte bine aminte de el, după cum vezi, şi dacă ne-am putea duce la oraş, aş şti să mă folosesc de el. Deocamdată, refuzul lui Morse de a-mi repeta ce i-a spus lui Frawley mă ţine legat de mâini şi de picioare.

— Ce te face să crezi că Morse se găseşte în primejdie? Nu I-ai prevenit?

— Ba da, damtl-i de aceeaşi părere cu mine. Ziceam că trebuie să afle pentru că s-ar putea ca el să fie ucigaşul ca oricare altul dintre ei. El a sfat mult de vorbă cu Frawley; a fost în camera lui până înainte de cină, iar seara era tulburat, nervos. Rareori am văzut pe cineva jucând cărţi cu atâta lipsă de atenţie. El nu crede în primejdie. Să fii o încăpăţânare sau are vreun motiv să nu se teamă de nimic?

— Care poate fi secretul cunoscut de Frawley?

O’Leary se ridică de pe scaun, zgândări focul, apoi se rezemă de cămin.

— Nu ştiu. Poate adevărul asupra morţii lui Huber Kingery. Tuturor le e frică de afacerea asta. Poate să fie şi altceva. Dacă am putea pleca de aici, am afla-o îndată, cu condiţia să nu ne-o ia altul înainte. De-ar înceta o dată ninsoarea asta afurisită!

— Mă întreb dacă e vreo legătură între crima asta şi omorul săvârşit acum cinci ani.

Şi adăugai, ca şi cum aş fi vrut să-mi cer iertare:

— Toată ziua nu fac altceva decât să îngrijesc de bătrână şi să mă uit cum cade zăpada, aşa că am timp să mă gândesc.

— Cine ştie? îmi răspunse gânditor O’Leary. Eu cred că dacă dezlegăm una din probleme, cu cealaltă n-o să mai avem nicio greutate. Prima mea datorie e să descopăr cum a murit omul care zace alături. Dar sunt aproape sigur că

ambele crime sunt în legătură una cu cealaltă. E o situaţie interesantă, nu-i aşa, domnişoară Keate?

— Cuvântul nu mi se pare prea bine ales, răspunsei eu cam indispusă. Aş prefera să mă îndeletnicesc cu altceva.

— Şi eu. Te înţeleg. Dar, uite ce e… glasurile pe care. le ai auzit în odaia lui Frawley… eşti sigură că erau două?

— Da. Am auzit bine.

— Glasuri bărbăteşti?

— Nu pot să spun fiindcă mai mult şopteau decât vorbeau. Convorbirea însă era însufleţită.

— Aşadar, nu vorbea cu el însuşi, spuse detectivul obosit. Trebuie să fii şi dumneata tare obosită şi eu nu te las să te odihneşti.

— De-abia mă mai ţin picioarele, mărturisii eu.

— Crezi că o să poţi dormi?

— Fireşte. Nu sunt deloc nervoasă.

— Atunci o să te însoţesc până la uşa camerei dumitale.

O'Leary luă lampa şi, după ce îi micşoră fitilul, ieşirăm amândoi din bucătărie. În uşă se opri deodată şi mă întrebă:

— Ştii să stenografiezi?

— Da.

— Foarte bine. Atunci o să…

Se întrerupse.

— De ce o fi gemând câinele?

Jericho stătea în faţa camerei lui Frawley, nemişcat, cu urechile ciulite, cu părul zburlit. Părea că nici nu ne văzuse. Apoi se întoarse deodată şi o luă la goană.

Tremuram. O'Leary deschise repede uşa şi intră. În cameră era frig ca o gheţărie. Pe pat, acoperit cu un cearşaf, zăcea cadavrul. O'Leary ridică cearşaful; abia mă stăpânii să nu strig: capul era acoperit cu peruca neagră.

Urmă o tăcere îndelungată; auzeam numai bătăile inimii mele şi răsuflarea neregulată a lui O'Leary. Apoi detectivul lăsă cearşaful la loc şi oftă.

— Draco! Dacă o să meargă tot aşa, va trebui să

dorm pe un scaun, lângă uşa asta…

CAPITOLUL IX
IARĂŞI OTRAVA

Resful nopţii îmi păru nesfârşit. Mă ridicai de două ori în capul oaselor să ascult. De două ori încercai să adorm. Sunt sigură că am auzit câinele mârâind în salon. În sfârşit se lumină de ziuă. Ningea mereu, fără întrerupere. Eram toţi deprimaţi. Bolnava mea nu se simţea bine şi rămase în pat. Când intrai în salon, îl găsii pe Q'Leary bându-şi cafeaua. Părea odihnit, pe când eu aveam ochii roşii şi pleoapele îmi ardeau.

Lucru ciudat: din toţi aceşti oameni înghesuiţi în jurul focului, cu figurile răvăşite şi ochii adânciţi în orbite, niciunul nu vorbea despre vremea de afară. Nimeni nu pomeni de viscol şi nimeni nu-şi exprimase dorinţa ca el să înceteze. Şi totuşi, sunt sigură că numai la asta le era gândul. Era sinistru de văzut privirile acelea aruncate pe furiş spre o anumită uşă. Toţi aveau însă poftă de mâncare şi foamea învingea teama; ouăle, franzeluţele şi prăjiturile erau înfulecate cu lăcomie.

Matil îi ceru lui Brunker să mai aducă un rând de ouă. Acesta clătină capul şi-i spuse ceva la ureche. Înţelesei că e vorba de provizii şi de omul care trebuie să sosească din Nettleson. Matil se duse în bucătărie de unde se întoarse cu faţa îngrijorată. O auzii spunându-i lui Hélène Paggi că în cămară nu se mai găseşte aproape nimic.

— Cel mult pentru o zi – două, dacă nu suntem prea pretenţioşi, adăugă ea.

— Ce, vrei să spui că ne-ai adus aici fără să te îngrijeşti de provizii! strigă Ilelene cu indignare.

— Crede-mă că sunt destul de necăjită, răspunse Matil. Rugasem să ni se trimită fructe, legume şi altele din Nettleson şi de acolo să ni le aducă aici cu maşina. N-am prevăzut viscolul acesta neaşteptat şi atât de violent.

— Trebuia să prevezi, se răsti Hélène cu obrăznicie. Jo, adăugă ca către Paggi, cu glas plângător, Matil spune că în curând nu vom mai avea ce mânca. Vremea asta

groaznică ne mai poate ţine aici cine ştie câte zile. Cred că era de-ajuns

5 – Conacul groazei să fii silit să stai cu un mort în casă, fără să mai rabzi şi de foame.

— Hélène! făcu Jo cu asprime. Nu face pe proasta. Nu e vina lui Matii.

— Ba e vina ei, izbucni ca eu furie. N-avea niciun motiv să ne aducă aici. Trebuia să ştie că o să ni se întâmple o nenorocire. Casa asta e blestemată. Se trânti într-un fotoliu şi începu să plângă cu hohote.

— Un spirit rău pluteşte în jurul nostru. Nu te uita aşa la mine, Jo, mic nu mi-e frică de tine. Vorbesc cum îmi place. Repet că aici pândeşte un geniu rău. Doamne, cine ştie ce ne mai aşteaptă!…

— Hélène!

Paggi înainta un pas. Era aprins la faţă şi dacă era un demon în casa aceasta, în ochii lui şălăşluia. O apucă pe nevastă-sa de braţ cu aii ta putere, încât ea se opri brusc din plâns şi nu mai crâcni.

— Te rog s-o ierţi, Matil, zise el zâmbind îmblânzit deodată. Dinţii lui albi sclipeau, – Iart-o. E nervoasă… nu. şi dă seama ce vorbeşte.

Killian se oprise şi stătea în picioare, subţirel, elegant. De sub pleoapele lui coborâto ţâşni un fulger care se stinse însă repede.

— Toate sunt zadarnice, Jo, spuse el. Matil, vrei să mă duo eu la oraş? Ea îşi pierduse cumpătul şi spuse repede:

— Ah!…

O expresie de prefăcătorie se ivi pe chipul lui Paggi.

— Cu neputinţă, Lai, zise Matil – apoi repetă cu tărie. Cu neputinţă. Nimeni nu se poate lupta cu viscolul ăsta…

Killian o privi adânc; zâmbetul lui Paggi părea înţepenit pe buze.

— Se poate încerca, spuse el iar.

— Încerca? Anume ce? întrebă Morse.

— Să ajung la oraş, răspunse Killian cu gia; domol.

— Cu neputinţă, repetă Matil. Ar fi… moarte. O

moarte îngrozitoare… înceată…

Degetele se zgârciseră. Killian văzu şi întinse pe jumătate o mână, pe care o retrase repede şi o băgă în buzunar de unde scoase o ţigară. Bricheta nu se aprindea. Mormăi ceva necăjit, dar chipul îi rămase serios.

— Aşadar, făcu ci tărăgănat, nimeni dintre noi nu se oferă de bunăvoie unei morţi îngrozitoare prin îngheţ. Viscolul trebuie să înceteze peste o zi-două, nu poate să ţină mai mult. Cât despre Hélène – e într-adevăr prea grasă, încheie el cu cruzime.

Se răsuci apoi pe călcâie şi-i întoarse spatele, cu capul sus.

— Mojicule! strigă ea cu glas ascuţit. Mitocane! Jo, ai auzit ce-a spus?

— Ţi se cuvenea, răspunse Paggi, cu asprime.

Morse îşi scoase ochelarii şi începu să şi-i şteargă de zor. Matil se uită un moment la Killian; era alb ca varul, cu degetele încleştate.

— Lasă, Matil, căută Morse să împace lucrurile. Nu te necăji. Nu e vina dumitale. N-ai ce să-ţi reproşezi.

Ea se întoarse repede spre el şi-l privi drept în ochi.

— Ai dreptate, Newell, nu am ce-mi reproşa. Sunt poate singura care pot s-o spun cu capul sus.

— Matil… făcu Morse mirat dar nu jignit. Vorbeşti serios?

Ea înălţă din umeri.

— Mai ştiu şi cu! Nu ştiu ce să mai cred.

Părea zdrobită de oboseală şi sub imperiul unei jtlânii neaşteptate, strigă:

— La urma urmei, Hélène, prea puţin îmi pasă că veţi muri de foame!

Pe când vorbea, o auzii pe bătrână bătând cu bastonul în zid. Alergai la ea.

La uşă întorsci capul. O’Leary părea nepăsător. Hélène, cu faţa aprinsă, tulburată, ţinea o ţigară între degetele care-i tremurau. Killian pusese un genunchi pe scaunul pianului şi mângâia urechile lui Jéricho; Paggi vru să se apropie de Matil dar se opri din drum; Morse era

cufundat în gânduri; Torico făcea o pasienţă pe un colţ de masă şi trăgea câte un fum din ţigară, cu un zâmbet de dispreţ pe buze.

Zilele următoare care se scurseseră şi în care nu se întâmplase nimic, părea să n-o fi scos din toropeala care ne copleşea. No trudeam să trăim. Groaza de a fi închişi cu un cadavru şi cu ucigaşul lui printre noi, era totuşi aceeaşi, devenea de neîndurat, dar căutam să ne stăpânim.

Era încă devreme când O'Leary bătu în uşa mătuşii Lucy. I se răspunse să intre.

— Rămâi, domnişoară Keate, zise el văzând că mă ridic să plec. S-ar putea ca bolnava să aibă nevoie de dumneata.

Eram bucuroasă să rămân; îmi luai împletitura şi mă aşezai la picioarele patului.

— Poftim, ia loc, zise bătrâna. Arăţi foarte bine pe ziua de azi, tinere. Deci eşti detectiv. la să-mi spui atunci cine l-a omorât pe Frawley?

— JIabar n-am, domnişoară Kingery, răspunse el liniştit. Ce mai faci?

— La când mai bine, când mai rău, răspunse bătrâna, înecpând săînşire bolile de care suferea.

EXeary o ascultă cu răbdare şi când ca tăcu, îi spuse:

— Tis credeam prea speriată aseară ca să te mai supăr şi eu. Eşti gata să-mi dai sprijinul dumitale?

— Nu te înţeleg…

— Să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— (are anume 7

— Mai întâi… cine e această coniţă blondă care-şi spune baroneasă de Turcum?

— Nu-şi spune, ci şi e. Apoi, coborând glasul şi cu ironie: – o păpuşă zugrăvită, atâta tot.

EXeary tuşi şi tăcu.

— A sosit la Barrington, urmă bătrâna cu privirea întunecată, acum şase ani. i<a şi Hélène Paggi erau prietene bune până când s-au certat. Dar se sărută de câte ori se întâlnesc, deşi le-ar plăcea mai mult să te muşte, după cum cred. O, o cunosc eu bine pe această Terice von

Turcum. În momentul când Huber… pe când Huber trăia… adăugă ea încet.

— Adică fratele dumitale?

— Fireşte. De ce mă mai întrebi dacă ştii?

— Şi a murit aici?

— Da. Nu te mai preface. De asta te-a adus Matil, ca să descoperi cum a murit Huber… Dar ll-o să afli niciodată!

— Se prea poate, răspunse EXeary tot atât de liniştit.

Se uită câtva timp pe fereastră, apoi întrebă:

— Dumneata ce zici, domnişoară Kmgery? Ce părere ai? Cum îţi explici moartea lui?

Ea se uită la ea pe sub gene.

— Eu nu ştiu nimic, tinere, nimic, mă înţelegi?

Se enervă ca şi cum n-ar i vrut să mai continue, apoi spuse deodată:

— Cine duce o viaţă ca ceea pe care a dus-o Huber, nu poate să sfârşească altfel.

Mărturisesc că felul ei de a vorbi mă cam scoasa din fire. O soră care îşi iubise atât de mult uratele încât lovitura fusese aşa de dură că rămăsese paralizată pentru totdeauna! Durerea şi intoxicaţia cu prea multă carne, im. zisei eu…

— Dumneata nu încuviinţai felul lui de viaţă? întreabă G'Leary prietenos.

— Să-l încuviinţez!…

Bătrâna chicoti, un chicot brutal şi vulgar, cura numai aristocraţii îşi pot îngădui. Tăcu socotind că răspu. isui acesta fusese îndeajuns.

— Spuneai, pare-mi-se, că signora Paggi şi baroneasa de Turcum nu mai sunt prietene. Cunoşti pricina? N-o fi de vină Paggi?

Ochii mari şi întunecaţi ai bătrânei se înteiară.

— Paggi? Ei, ne! Huber, pricepi! Terice credea că va izbuţ săsucească capul lui Huber când a intervenit Hélène. ïïcâèno era pe atunci mult mai frumoasă ca acum şi Huber era nebun după ea. Cel puţin pentru o bucată de vreme. Mult n-ar fi ţinut. Huber era un om cu mult bun gust. Zicea că între frumuseţe şi deşteptăciune, ci preferă

la o femeie frumuseţea. Astea sunt mai lesne de dus de nas. Ha, ha, ha!

Else cu un râs drăcesc.

— Şi unde ajunseseră lucrurile, vreau să spun interesul domnului Kingery pentru doamna Paggi, când a murit?

— La punctul culminant, răspunse L.ucy Kingery cu o naivitate prefăcută. Da, da, Hélène era pe atunci foarte bine. Terice a fost întotdeauna cam neîngrijită şi cred că de aceea s-a săturat Huber atât de repede de ea. Se ţinea scai de el s-o ia de nevastă. Se săturase de văduvie şi de sărăcie. Dar Huber n-avea chef de însurătoare, avea un copil, pe Matil. Ah, mama lui Matil! Dacă trăia ea, multe lucruri s-ar fi schimbat!

O expresie de durere trecu pe chipul ei veştejit şi urm

— Da, da, altfel ar fi stat lucrurile. Şi trebuie să ştii Huber era un om rău, rău om…

— Dar bun frate, făcu cu îndrăzneală O'Leary.

Ea îl privi ţintă.

— Nu, n-a fost un frate bun. Am crezut şi cu multă vreme până ce…

Îşi întrerupse vorba ca şi cum ar fi spus ce n-ar fi trebuit şi închise gura cu zgomot.

— Paggi era gelos? întrebă O'Leary.

Bătrâna râse:

— Paggi? Poate că s-o fi schimbat de atunci, dar m-aş mira.

— Adică?

— E limpede doar. Hélène îşi dă seama că îmbătrâneşte şi că a început să se urâţească. Vede că femeile tinere şi frumoase aleargă după bărbatu-său. Câştigă bani cu duiumul, dar s-a plictisit de ea. Situaţie neplăcută. Lui Hélène îi este frică să nu-l piardă.

— Şi signor Paggi era gelos pe nevastă-sa şi fratele dwmitale?

Bătrâna clătină de câteva ori capul fără să răspundă dar se putea citi bine în ochii ei ce crede.

— Şi… domnişoara Matil… hm… îi vede cu ochi buni pe signor Paggi?

— Puţintel tact în întrebări nu ţi-ar strica, tinere, făcu bătrâna înţelept. Tot ce pot să-ţi spun e că Matil… Tăcu, apoi adăugă: Întreab-o pe ea. Paggi e bărbat frumos, are o voce minunată, e foarte cinstit în societate.

— Domnişoara Lucy, spuse O'Leary pe neaşteptate, apicG cindu-se spre ea: pentru ce ţi-a trebuit peruca lui Frawley?

Dacă îşi închipuise că o s-o ia pe bătrână prin surprindere, se înşelase. Ea îl privi cu răceală.

— Peruca lui Frawley? Habar n-am. Ce să fac eu cu peruca? Dumneata ce crezi?

— Cred că a dispărut şi că a luat-o cineva.

— Vrei să spui ca eu am luat-o? se îngălbeni de mânie. Oă-mi voie să-ţi spun, tinere, că am, slavă Domnului, destul păr pe cap ca să-mi trebuiască peruca altuia, mai ales a unui mort. De altfel, eu sunt paralizată, nici nu pot umbla.

— Ai dreptate. Do mult?

— De la moartea lui Huber. Ştiu toţi. Moartea lui m-a zdrobit. Puţine femei şi-au iubit fratele cum l-am iubit eu pe al meu. Prea puţine ajung în starea mea şi rămân infirme până la moarte. Da, da, de atunci am rămas umbra celei ce-a fost odinioară.

OLeary o privea foarte liniştit. Nu-i adevărat că şi-a iubit fratele, minţea. Îl urâse – de asta nu mă îndoiam o clipă.

Detectivu! se ridică.

— Îmi dai voie să mai vin, domnişoară Xucy? întrebă el cu zâmbetul care-l făcea simpatic tuturor.

— Mă rog. Mi-e drag tineretul. Dar dacă crezi că vii afla adevărul asupra morţii lui Huber, te înşeli. N-o să-l afli niciodată.

— Parcă era vorba de un atac de inimă…

— Aha, vrei să mă iei pesi. e picior! Soră, sunt obosită. Potriveşie-mi pernele, te rog.

— A, domnişoară Keate, să nu uit: mi se pare că

dumneata ştii să stenografiezi.

Şi cum eu îl privii mirată, adăugă adresându-se bătrânei:

— Îmi dai voie să folosesc acest „talent” al ei, domnişoară Lucy?

— De ce eu? Acum aş vrea să dorm puţin. Poţi să te duci, soră, o să ciocănesc în perete dacă voi avea nevoie de dumneata.

lini lăsai bucuroasă împletitura pe un scaun, potrivii pernele bolnavei, îi pusei un pahar cu apă pe măţă şi – urmai pe EXeary în salon.

— Sâni sigur că ea a luat peruca, îmi şopti el. Şi biletul pentru Matil tot ea I-a „şterpelit”. Puţin a lipsit să se spună că Matil era logodită cu Frawley. Nu ţi-a bătut la ochi cu câtă stăruinţă căuta să n-o convingă că a fost foarte crud lovită de moartea fratelui ei? Vom vedea noi. A, uite-i pe Barre la fereastră. Hai să stăm puţin de vorbă cu el. Uite hârtie şi creion, domnişoară Keato.

După câteva momente „mâzgăieam” pe foaia de hârtie dată de el o grămadă de „bazaconii” de care şi unui copil i-ar fi fost ruşine. În acelaşi timp ascultam cu încordare răspunsurile la întrebările lui EXeary, preiăcându-mă că stenografiez. Nimeni nu observă noua mea îndeletnicire. Barre răspundea cu destulă bunăvoinţă la toate întrebările lui EXeary, mai ales la cele care se învârteau în jurul evenimentelor din ultimul timp. Kecunoaştea, şi fără nicio greutate că Huber Kingery nu murise «Je tjn atac «k inimă.

— A fost ucis cu un glonţ de revolver în aceeaşi cameră şi în aceiaşi fel ca Geralcă Frawley. E de prisos să tăgăduiesc ceea ce ştii de la Matil, nu-i aşa? adăugă el întrebător.

O Leary păru că n-a observă acest amănunt.

— Dumneata, domnule Barre, spuse detectivul cu sinceritatea lui care câştiga prietenia atâtor oameni, dar care ascundea adesea gândurile cele mai tainice, erai aici când a fost omorât Huber Kingery.

— Da, răspunse el.

— Ce părere ai dumneata despre chestia asta?

— Voi fi sincer, domnule O'Leary. Am fost, cred, cel mai bun prieten al lui Huber; sfârşitul lui tragic m-a zguduit adânc. Consider însă că e mas bine să lăsăm în întuneric împrejurările acestei morţi. Huber avea o reputaţie cât se poate de bună în Barrington şi ştiu că scoaterea la iveală a situaţiei lui ar arunca o lumină nefavorabilă asupra vieţii lui. Repet: foarte nefavorabilă.

— Dar, fără îndoială, vei fi avat dorinţa să răzbuni moartea prietenului dumitaâo, să-l găseşti pe ucigaş şi să – pedepseşti.

— Nu, răspunse Barre cu tărie. N-am avut acest gând şi această dorinţă. Am încercat să-i apăr memoria şi s-o scap pe fiică-sa de ruşine şi scandal.

— Aşadar, ai găsit moartea lui Hubar Kingery, hm… dreaptă?"

— E groaznic de spus, O'Leary, de gândit chiar, dar şi a meritat sfârşitul acesta tragic.

— Atunci, dacă asta ţi-e părerea, «Somnule Barre. problema o foarte simplă. Care dintre oaspeţii de la Hunting's E'nd avea cele mai puternice motive să-i duşmănească pe Huber Kingery?

Urmă o lungă tăcere. Chipul fin al lui Juâien Barre era cât se poate de liniştit. Îşi trecu mâna albă şi fină prin păr, scoase apoi tabacherea din buzunar, îi oferi o ţigară lpi O'Leary, aprinse şi el una, apoi zise:

— Iată o întrebare la care mi-e cu neputinţă să răspund. Toţi cei care se află aici sunt prietenii mei şi nu pot să bănuiesc pe niciunul dintre ei. Trebuie să mă înţelegi. Şi cu toată prietenia mea pentru Huber, consider că au existat motive serioase pentru uciderea lui.

— Atunci ştii? Ai bănuieli, sau cel puţin presupui pe cineva?

— Nu, nu, n-aş putea s-o spun.

— Admiţi deci că toţi cei de aici aveau motive să-i omoare?

Julien Barre îi aruncă o privire întunecată.

— Ţii cu orice preţ să mă tragi de limbă? Bine, fie.

Eu, personal, n-aveam de ce-i dori moartea lui Huber. Ştiu că nici Matil. Dacă servitorii i-o doreau, nu ştiu.

— Crezi că Paggi, nevastă-sa, baroneasa de Turcum, ca toţi ceilalţi aveau nu motiv puternic ca să-l omoare? Că aceşti trei tineri: Morse, Killian şi… Frawley, că fiecare dintre oi şi duşmănea? Sau că domnişoara Euey, sora tui…

— Nu, zise Barre scurt. Nu cred nimic din toate astea. Eşti de părere că moartea lui Gerald Frawley este într-o oarecare legătură cu cea a lui Huber Kingery, produ. a acum cinci ani? întrebă el deodată.

— Dar dumneata?

— Nu… nu ştiu, răspunsa grav Barre. Nu văd legătura care… dacă aş fi sigur… Ascultă O'Leary, eşti un gentleman. De ce mai răscoleşti trecutul? Ne-ai aduce numai necazuri pe cap. Huber e mort şi îngropat. Greşelile lui s-au uitat iar memoria îi este neprihănită, iar fiică-sa…

Tăcu. şi O'Leary zise cu blândeţe:

— Nu e fericită, Barre.

— Poate, dar ar fi fost mai fericită dacă lucrurile ar fi ajuns în faţa tribunalului şi ar fi apărut în ziare?

— Şi pentru dumneata ar fi neplăcut, observă cu aceeaşi ţilmdeţe G'Eeary.

Barre avu un gest de nerăbdare.

— Aşa e. Cred că niciunul dintre noi n-ar fi ieşit di'ş afacerea asta» basma carată". Scandalurile de felul acosta lasă urme, o pată, o cicatrice.

— Te gândeşti numai la domnişoara Matil când vorbeşti aşa?

— Na, mă gândesc şi la mine, la situaţia mea în Barringion, la banca unde sunt director general, la răspunderea pe care o am. Nu sunt singurul care se teme. Au şi ceilalţi situaţia lor socială, afacerile lor. Paggi, de exemplu, ar fi ruinat printr-uni scandal. Şi o ştie.

— Credeam că pentru un artist orice reclamă e bună, zise zâmbind O Leary.

— Nu şi pentru Paggi, răspunse cu hotărâre Barre.

— Aveam însă impresia că sunt „bine situaţi". Signor Paggi nu depinde de public. Are pare-mi-se un teanc

respectabil de acţiuni de-ale lui Kingery Trust Company.

— Fireşte. E şi el acţionar. Acţiunile i-au fost date de răposatul Îiuber Kingery, răspunse Barre scuturându-şi scrumul ţigării.

— Vrei să spui că darul acesta a fost un fel de despăgubire?

Barre ridică din umeri.

— De fel. Am mers cam departe. În definitiv nu ştiu nimic. Trebuie să înţelegi însă, că nici anul dintre noi nu doreşte o anchetă asupra morţii lui IPaber.

— Eşti deci de părere că moartea lui Gerald Frawley a fost urmarea, corolarul asasinatului lui Huber Kingery şi că descoperind unul, scormoneşti pe celălalt?

— N-am spus asta, dar o cred cu putinţă.

— Te împiedică ceva să-ţi spui părerea pe faţă?

— Nu. De altfel, vei fi înţeles şi dumneata că Frawley va fi ailat ceva ce nu trebuia să ştie.

— Hm! într-adevăr, Frawley era vicepreşedinte la Kingery Trust, nu-i aşa?

— Da, întâiul vicepreşedinte.

— Killian şi Morse fac şi ei parte din asociaţie?

— Da. De eltva tâmp.

— Ocupau slujbe importante?

— Da. Amândoi sunt în serviciul plasamentelor. Doi tineri de valoare.

— În ce stare se găsesc finanţele Societăţii?

— Ce vrei să spui? Mergi cam departe O'Leary! Nu există bancă mai sigură ca a noastră. Mi-am investit toată averea şi am şi eu grijă ca operaţiunile să fie conduse cu prudenţă. Dacă vrei să-ţi îndrepţi cercetările în direcţia asta, dai greş, crede-mă. Omorurile au fost înfăptuite, după părerea mea, din alte motive, pur personale.

Brunker se ivi lângă O Eeary. Se apropiase atât de uşurel, încât tresării speriată. Mi se adresă mie:

— Câinele, mormăi el, câinele! N-ar vrea sora să vină să-l vadă?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Barre. E bolnav?

— Câinele… a fost otrăvit mi se pare, zise cu glas

tremurat Brunker.

CAPITOLUL se
f
ÎN CAMERA MORTULUI

Brunker avea dreptate, CSincle fusese otrăvit şi îi era foarte rău. Îl găsirăm întins jos, cu ochii sticloşi. Nu se mai putea mişca.

— Efectul arsenicului, murmurai ou. Aveţi slănină în casă? Puneţi o bucată la încălzit.

Ne puserăm toţi pe treabă. Fiecare venea să dea ajutor cu rândul. Fină şi bătrâna îşi împinse fotoliul ei cu roţi, în bucătărie. Îndopat cu slănină caldă, câinele părea să meargă spre bine. La amiază era salvat. Intervenâsem la timp. Când Matil îl mângâie pe cap, dădu uşor din coadă.

După masa de prânz ne întoarserăm iar lângă dine. puterile îi reveneau treptat, treptat.

— Eşti sigură că a fost otrăvit eu stricnina? mă întrebă în şoaptă O'Leary, pe când eram amândoi aplecaţi asupra lui.

Încuviinţai din cap. Detectivul se întoarse spre Anefa care părea că aşteaptă să fie luată la cercetări. Ochii ei albaştri se făcuseră străpungători.

— Ştii dumneata cum s-au. petrecut lucrurile? o întrebă O'Leary.

Brunker, care lustruia argintăria, ridică repede capul iar Matil, care venise chiar atunci, se aşeză pe un scaun de bucătărie şi privea de 5 a «nul la altul.

— Habar n-am, Am observat abia când Brunker mi-a spus: „câinelo e bolnav, nu vezi"? răspunse Aneta.

— La ce oră j-ai dat mâncarea?

— La ce oră?... Nu-mi aduc aminte, dar n-a prea vrut să mănânce. Azi dimineaţă lipsea însă o bucată mare de fleică pe care cred că a otrăvit-o cineva şi i-a dat-o.

— Crezi că a fost otrăvit azi-noapte? urmă O'Leary. Dumneata ce spui, domnişoară Keate? Să fi lucrat otrava atât de încet?

— S-ar putea ca otrava să-i fi fost dată dis-de-

dimineaţă, răspunsei. E greu de hotărât cât timp îi trebuie; depinde de forţa fizică a animalului şi de doza care i s-a dat.

— De altfel, cineva a intrat astă noapte în bucătărie, se amestecă în vorbă Brunker.

— Zău? făcu O Leary foarte liniştit.

— Am găsit două ceşti pe masă în care fusese cafea.

— Ştiu – şi O'Leaty îi închise gura lui Brwxker, pe e? nd Aneta îmi aruncă o privire plină de înţeles.

— Câinele e salvai, zisei ridicându-mă şi ieşii din bucătărie.

Cred că O'Leary a mai rămas mult timp acolo, cercetând po Ancta şi Brunker, dar n-a aflat mare lucru. Mai târziu mi-a spus că a observat că amândoi servitorii ştiau multe lucruri despre stăpânii lor şi ce s-a petrecut odinioară în acest „conac al groazei".

— Greutatea e că mi-a fost cu neputinţă să dau peste otravă, adăugă el. Am scotocit pretutindeni. Ai vreo treabă în momentul de faţă, domnişoară Keate? Faci mari progrese în stenografie. Ce părere ai despre Barre?

— Nicio părere clară. Logic dă de bănuit deoarece a fost vecinul de cameră al lui Frawley.

— Ca şi cel mai apropiat de Huber Kingery şi urmaşul ia direcţia băncii, adăugă O'Leary.

— Nu se poate închide zăvorul şi pe dinafară? întrebai.

Detectivul zâmbi.

— Vrei să-l învinovăţeşti pe Barre de două asasinate? îmi paro rău, crede-mă, dar nu e cu putinţă. Ponto fi vinovat ca oricare altul, cât despre zăvor, nu e posibil să fie deschis de la distanţă pe dinafară. Negreşit, faptul că locuia în camera învecinată… Frawley, însă, zăvora uşa dintre cele două camere.

Dădui din umeri şi lăsai privirea să-mi alunece la cei ce mă înconjurau. Barre, Matil, Hélène şi Morse începuseră o partidă de bridge care lâncezea. Ferice se aşezase pn braţul fotoliului lui Barre şi se rezema de umărul lui. Paggi, lângă Matil, urmărea cu ochii să» veâzi

Jocul. Killian, pe Un scaun lângă fereefftră citea o revistă a cărei copertă era ne dos. Jucătorii păreau că nu se prea interesau de partidă, erau cu gândul aiurea. Zâmbetui lor era mai mult o schimonosire.

Morse bătea mereu cu degetele în masă şi se uita la cărţi fără să le vadă. Barre nu-şi lua ochii de la Matil şi Paggi. Héâèn întorcea adesea capul când la dreapta, când la stânga. Teriee avea cearcăne în jurul ochilor. „ (În fet de „tic” o făcea să-şi muşte buzele la intervale regulate.

— Bun prilej de a vedea dacă acest Killian a devenit mai vorbăreţ, murmură O’Leary şi cum ne îndreptam spre el, adăugă în şoaptă: Nu prea sunt nervos de felul meu, dar cred că dacă aş mai privi puţin la bridge-ul lor, aş ajunge în curând la balamuc. Nu te supăr, Killian? Domnişoara Keate se pricepe la stenografiat. Ai ceva împotrivă dacă s-ar folosi de acest talent ascuns?

L-ai Killian mă privi duşmănos.

— N-are decât! Ţi-am mai spus, O’Leary, că nu ştiu nimic, absolut nimic despre afacerea asta.

— Poate că ştii ceva fără să-ţi dai seama că e în legă. tură cu ea, zise cu îndrăzneală tânărul detectiv. Pare să fie foarte interesant ceea ce citeşti.

Killian îşi aruncă ochii pe revistă şi, văzând că o ţine de-a-ndoaselea, o aruncă necăjit.

— În definitiv, ce vrei? făcu el răstit.

— Biletul pe care Frawley f l-a scris lui Morse, pe care avea probabil intenţia să t-l dea, nu ştii dimineaţa cam ce scria în el?

— Nu, ţi-am mai spus şi rândul trecut când m-ni întrebat. Presupun că era numărul unei case de fier în care Frawley şi-a pus la păstrare hârtiile pentru cazul când s-ar întâmpla să moară pe neaşteptate. Cel puţin aşa se înţelegea din spusele lui. Chiar dacă Morse ştie despre ce este vorba, mie nu mi-a spus nimic.

— Crezi că Frawley se aştepta la… un sfârşit tragic?

O clipă, ochii lui Killian se făcură pătrunzători, apoi lăsă pleoapele în jos.

— În orice caz îşi lua măsuri.

— Ciudat că a vorbit despre asta cu câteva ceasuri înainte de moarte, nu găseşti?

— Foarte ciudat, răspunse cu nepăsare Killian.

— Mi se pare că faci şi dumneata parte din personalul lui Kingery Trust Company, nu?

— Da.

— Şi care e slujba dumitale?

— Mi se pare al treilea sau al patrulea vicepreşedinte, ceea ce nu înseamnă nimic. De fapt mă îndeletnicesc cu amplasamentele.

— Sper că-mi vei răspunde cu ioată sinceritatea dacă îţi voi cere informaţii asupra situaţiei băncii Kingery Trust, nu-i aşa Killian?

Killian deschise gura, o închise iar, apoi spuse rar:

— După câte ştiu, situaţia e cât se poate de bună.

— Ai fi la curent dacă ar interveni anumite… cum să spun… greutăţi?

— Fireşte. Toţi banii mei sunt investiţi în bancă şi sunt cu ochii în patru. Dar Morse ţi-ar putea spune mai multe în privinţa asta. Iar Fraw… îşi întrerupse vorba şi roşi ca şi cum şi-ar fi adus aminte de moartea acestuia. De ce-mi pui această întrebare?

O'Leary înălţă din umeri.

— O, eu nu ştiu nimic, dar dumneavoastră faceţi toţi parte din întreprinderea asta, v-aţi băgat toţi banii în ea şi motive de acest fel n-ar fi cu neputinţă. A, ce voiam să spun, Killian: Mă mir că n-ai auzit vorbe io camera lui Frawley când domnişoara Keato a desluşit bine un

— murmur de glasuri. Eşti sigur că n-ai auzit nimic?

— Foarte sigur, răspunse Killian netulburat, cu privirea enigmatică.

— Totuşi trebuia să auzi ceva prin uşa de lemn. Dacă zgomotul a ajuus la urechile domnişoarei Keale, nu se putea să nu-l auzi şi dumneata.

— Ai auzit, cu sau fără voie, zisei apăsând pe fiecare cuvânt. Şi tare aş vrea să ştiu de ce nu vrei să recunoşti. Doar dacă dumneata erai acela cu care Frawley vorbea în camera lui.

Killian mă privi sfidător.

— Poate am şi fost. Dacă eşti sigur, O'Leary, scoate-mă din cauză, pentru că era cu neputinţă să intru în camera lui Frawley după ce a încuiat uşa.

— Ce spuneai, L-ai? zise deodată Matil cu glasul ei dulce şi grav, atât de fermecător, apropiindu-se de noi.

— Şezi, Matil, răspunse Killian. Tocmai le spuneam că s-ar fi putut prea bine să fiu chiar eu în camera lui Frawley, când sora a auzit murmur de glasuri cu câteva momente înainte de împuşcătură.

Matil puse mâinile pe spătarul scaunului. Ochii ei se fixară mult timp în ai lui Killian fără să pot ghici ce înseamnă privirea aceasta. Era palidă, tulburată. Avea cearcăne sub ochi buzele strânse, dar ţinea capul sus, semeţ.

— Nu te înţeleg, Lai, zise ea în cele din urmă.

El avu un gest de nerăbdare, vâri mâinile. În buzunare şi o privi cu sfidare.

— Chiar şi în acest caz, pe mine vă rog să mă scoateţi din cauză. Se ştie că uşa lui Erawlcy era zăvorâtă pe partea lui când a fost ucis.

Cuvintele, frazele, oricât păreau de nevinovate era vădit că ascundeau o taină. Mă uitam la amândoi, apoi începui să mâzgălesc hârtia din faţa mea.

Killian hohoti deodată. Un râs fără veselie, silit. Se sculă brusc şi se depărtă.

— Ciudat lucru, îi spuse el lui Matil peste umăr. Acum e rândul dumitale.

— L-ai… făcu ea împăciuitor.

Ca şi când n-ar fi auzit-o, se îndreptă spre masa de bridge şi se aşeză în locul ci, părând că jocul îl interesează foarte mult.

Matil, adânc tulburată, îl urmărea din ochi.

— Domnişoară Matil, începu cu blândeţe O'Leary, de ce te-ai dus în camera lui Frawley? ştiu foarte bine că ai fost. Ai umblat prin zăpadă, atât de maro era dorinţa dumitale de a-i vorbi. El că ajutat să intri pe fereastră. Discuţia voastră a fost scurtă, ai ieşit în acelaşi mod şi nici

n-ai observat că ţi-ai udat pantofii decât când ai ajuns în camera dumitale. Mai ştiu că te-ai dus sub un îndemn brusc şi că aveai încă evantaiul agăţat de încheietura manii. Mai ştiu…

Fata îl privea cu ochii holbaţi, cu gura întredeschisă, albă la faţă ca varul.

— …că una din penele evantaiului s-a rupt şi o bucată a căzut jos. Nu te uita aşa la mine, te rog. Vorbeşte – şi chipul său se îmblânzi – încearcă să ai încredere în mine.

Lui Matil îi trebuiră câteva momente ca să poată scoale un cuvânt, apoi îi zise eu glas înăbuşit:

— Nu ştiu cum ai putut să afli aceste lucruri. Totul e adevărat. Am fost Sa el vreo cinci minute, nu mai mult. Trebuia să-i vorbesc ceva… ceva foarte important. Îl rugam să…

Îşi întrerupse vorba iar în ochi îi apăru o expresie de groază.

— Îl rugai să…? stărui O'Leary.

Să… să-mi facii un… bine. Dar nu l-am ucis eu.

Un hohot de plâns îi cutremură tot trupul.

— Ştiu, ştiu că nu l-ai ucis dumneata, spuse blând detectivul.

— Cine să-l fi omorât? murmură ea cu asprime. Trebuie s-o ştiu, s-o aflu neapărat, domnule O'JLcary.

El clătină capul încet.

— Îmi pare rău, dar nu pot încă să-ţi spun. Ceea ce ştiu e că n-ai făcut-o dumneata. Asasinul, oricine o fi el, a fost nevoit să iasă pe uşa salonului. Dumneata nu te-ai fi putut întoarce astfel în camera dumitale. fără să fii văzută de domnişoara Keate şi de Paggi.

Matil se lăsă pe un scaun, vădit istovită.

— E vina mea, domnule O'Leary. N-ar fi trebuit să răscolesc trecutul, să trezesc toate aceste stafii, – cum aş vrea să fiu cu patru zile înapoi! Nu voi mai veni niciodată la Hunting's E'nd. Privi cu teamă spre uşa lui Frawley. Eu sunt răspunzătoare de moartea lui… murmură ca aproape în şoaptă.

— Greşeşti. Logodna dumitale n-are nimic a face cu

asta.

— Logodna mea? De unde ştii?

— A lăsat un bilet, un bilet scris probabil la câtva timp după ce-ai plecat dumneata. Îţi amintea legăturile care vă uneau, insista să-i îngădui să facă cunoscută apropiata voastră căsătorie. Mă mira numai felul poruncitor pe care-l avea scrisoarea lui care, din nenorocire, a dispărut.

Lăsai capul în jos şi mâzgălii cu înfrigurare ceva pe hârtie.

— Te-aş ruga să-mi spui, urmă el, ce impresie ţi-a făcut logodnicul dumitale în clipa când l-ai părăsit. Era îndurerat, tulburat? Crezi că avea vreo presimţire despre ceea ce îl aştepta?

— Nu mi s-a părut.

— Îţi aminteşti dacă era cu peruca pe cap?

Matil roşi dar nu coborî ochii.

— Da. răspunse ea. N-am ştiut că purta perucă. Cifeacânt! am bătut eu în geam. A deschis fereasira şi m-a ajutat să intru. Era grozav de frig. Era încă în smoking şi fuma… Biletul, domnule Leary, unde e biletul? De cenţi mi l-ai dat?

În clipa aceea, spre marea mea uşurare, auzii bastonul bătrânei ciocănind în podea. Mă sculai repede, tocmai când

EXeary începuse să-i explice pe ocolite ce se întâmplase cu biletul.

Bătrâna dmonişoară mă ţinu pe lângă ea mai toată după-amiaza, mă puse să-i citesc din Vechiul Testament, să-i fac un masaj şi să-i dau raportul detaliat cum e vremea, dacă a mai slăbit viscolul. Ocăra de zor zăpada care cădea cu nemiluita şi mă trimise să văd ce face câinele. Când venii să-i spun că e mai bine şi a mâncat puţină supă, zise că dacă a scăpat de otravă nu mai moare cât e lumea şi pământul. Apoi tăcu şi nu mai scoase niciun cuvânt. Îmi luai împletitura şi încercai să mă apuc de lucru, dar băgai de seamă că-mi lipseşte o andrea şi câteva fire din împletitură sunt deşirate. Mă aşezai atunci la

fereastră şi privii cu mâinile în poală afară, gândindu-mă cu părere de rău la odăiţa mea bine încălzită din Barrington, unde nu era nici viscol, nici drum înzăpezit, niciun cadavru îngheţat, care aştepta să fie răzbunat.

Brunker veni cu ceaiul. Pesmeţii erau umezi şi moi. Mătuşa Lucy aruncă o privire de dispreţ la tava pe care i-o punea dinainte şi ceru să i se aducă brânză, pe care o înfulecă apoi cu lăcomie ca şi când fiecare înghiţitură ar fi fost cea din urmă. Şi poate că nu se înşela. Proviziile erau pe sfârşite. Ninsoarea nu înceta deloc şi chiar de-ar fi încetat, trebuia să aşteptăm câtva timp până să putem ajunge ia Nettleson.

Otrăvirea cănelui ar fi trebuit să ne dea de gândit şi Jă ne facă mai prevăzători, dar firea îşi cerea drepturile ei: mâncai toţi pesmeţii aduşi de Brunker.

După ceai bătrâna aţipi şi eu mă strecura! din cameră ea să mai răsuflu. Toată lumea era dusă probabil să se schimbe, căci în salon, nu era nimeni. Se deschise o uşă dinspre bucătărie. Morse apăru, nici nu se uită la mine şi se duse să bată la uşa lui Killian pe care o deschise şi intră. Socotii că aveau ceva important de vorbit şi m-am gândit că ar trebui să aflu şi eu. Îmi veni în minte să mii ascund în camera lui Frawley şi să ascult deoarece de acolo se putea auzi bine.

În întunericul camerei nu zăream decât patul şi trupul întins. Trupul întins… Mă atrăgea. Îl cunoşteam bine. El era. Îşi pierduse parcă din înţepeneala aceea cadaverică. Înaintam în neştire. Apucai cearşaful şi îl aruncai jos. Două porno îngrămădite, imitau o formă omenească. La capul paiului se afla un ghemotoc negru.

Era pisica pripăşită care dormea. Se trezi, ridică îneci capul, se uită la mine cu ochii ei verzi, deschise boiul şi căscă. Era culcată chiar în locul unde fusese capul lui Frawley, dar morul nu mai era acolo…

CAPITOLUL XI

MORŢII CARE UMBLA

Scosci un ţiPăt. Nu mi-l putui stăpâni şi nici nu eram în stare să iau ochii de la patul acela în care nu se mai

aflau decât pernele şi o pisică.

Ceilalţi soseau ţipând, împingându-mă, copleşindu-mă eu întrebări îngrijorate. Apoi se uitară şi ei la pat…

Cred că i-a trebuit lui O'Leary mai mult de un sfert de ceas ca să-i potolească. Amintirile mele nu sunt destul de clare. Ştiu numai că a urmat o tăcere destul de adâncă; ţipetele de uimire, de groază au încetat, făcând loc unei spaime mute.

Mă ghemuisem lângă foc pe un scaun ţărănesc şi-mi încălzeam mâinile la flăcări. Eram îngheţată şi încercam zadarnic să-mi viu în fire, să-mi recapăt sângele rece. Parcă văd prin ceaţă chipul lui Matil ca de marmoră albă, pătura bătrânei în care s-a înfăşurat când s-a aşezat în scaunul cu rotile. Revăd buzele ci mormăind, feţele uluite şi îngrozite ale celorlalţi. Îmi amintesc cum O'Leary a gonit pisica din odaia lui Frawley, cum Barre şi Ikillian veneau spre noi, iar pe Morse ridicându-se ca să-i urmeze.

O'Leary închise după el uşa lui Frawley.

— E un sacrilegiu, spuse el vânăt de indignare, cu un glas care părea să sfâşie tăcerea generală. Credeam că voi găsi aici puţină corectitudine, puţin respect pentru moarte. Unul dintre voi o un animal. O ştiţi toţi care vă aflaţi aici. Îmi închipuiam că un bărbat sau o femeie care a ucis e în stare de orice. Mă aşteptam la o crimă, clar nu la bestialitatea unei crime ordinare. Puteaţi să lăsaţi rămăşiţele acestei victime în pace. Puteaţi, după ce aţi ucis pe cei în viaţă, să aveţi puţin respect pentru cel mort. Unul dintre voi a înfăptuit această insultă nemaipomenită, rece şi cu bună ştiinţă. Nu ştiu cine a făcut-o, dar îi voi descoperi. Până atunci, nădăjduiesc să găscc un sprijin la unii dintre voi. Ştiu că, în afară de domnişoaramaţii, care m-a chemat aici, nimeni nu are interesul să se afle adevărul. Mă bizuiam pe educaţia voastră, pe buna creştere pe care aţi căpătat-o în casa părintească. M-am înşelat. Nu există Iaşi mai josnici ca aceia care au ştiut să se pună la adăpost. Din clipa aceasta vă declar război pe faţă; voi fi neînduplecat şi vina e a voastră. Cadavrul a fost ridicat şi dus de aici de unul dintre voi.

— Fie unde ştii? De unde ştii? zbieră Aneta cu glas ascuţit.

Stătea în picioare, enormă, cu şorţul de stambă dinainte, lângă noi. Ochii ei păreau două bile albastre într-un morman de seu. Degetele butucănoase se încleştaseră pe plăseleie unui cuţit de bucătărie. Mormăi câteva fraze neînţelese, într-o franţuzească repezită. O ascultam fără voie. Zise apoi în englezeşte:

— Morţii umblă. Ştiam eu. L-am văzut. Hohoho!

Un hohot prelung ieşi din gâtlejul lui Hélène.

— Vezi morţii umblând pentru că eşti beată, se răsti la ea Paggi, cu faţa aprinsă de mânie. Ajunge, ai înţeles?

— Arieto, pune cuţitul jos. Îi porunci Matil. Barre făcu un pas, prinse braţul bucătăresei din zbor, i-l răsuci în loc, smulse cuţitul şi se aşează la locul lui, ţinându-l în mână.

Aneta se potoli brusc. Ochii ei mici şi rotunzi dispărură în grăsime ca şi când i-ar fi închis.

— Diavolul! murmură ea cu glas aproape stins, Diavolul e printre noi. Diavolul, ascultaţi la mine; sunteţi americani, oameni cu sânge rece, dar să ştiţi că nu s-a isprăvit. Va mai muri unul în noaptea asta!…

— Aneto! strigă Matil înnebunită de groază.

Eu simţii că mi se face. părul măciucă. O'Leary se uita neclintit la bucătăreasă. Părea că se mai linişteşte, dar nu pe deplin.

— Bău faci că o spui, Aneto, foarte, rău, spuse ol cu răceală. Dar prezicerea dumitale se va adeveri.

Cuvintele cădeau ca un bolovan în tăcerea care se lăsase pretutindeni. Un fior de groază îi străbătu pe toţi.

— Dar bine, EXeary… bolborosi Morse.

— Sânge, iarăşi sânge! se tânguia Teri ce cu ochii îngroziţi aţintiţi la detectiv.

— Nici tu nu crezi ce spui, EXeary, începu Barre. Dacă o vezi într-adevăr, trebuie să ne păzim. Fiecare dintre noi. Împotriva…

— Împotriva cui? îi curmă el vorba.

În ochii tuturor se citea îndoiala, spaima, frica.

Să se ferească de cine?...

— Zadarnic mai căutăm cadavrul, urmă EXeary. S-ar putea să fie ascuns în casă, dar părerea mea e că a fost târât afară şi îngropat în zăpadă, undeva pe aproape. Îl voi. găsi când va începe dezgheţul, vă făgăduiesc să-l găsesc.

Mă uitam la Matil. În ochii ei nu se citea decât spaima şi nu durerea pentru pierderea unei făpturi dragi.

— Cât despre cadavrul dispărut, urmă EXenry, să nu ne prea sinchisim deocamdată. Nu s-a văzut încă un mort care să umble, nu e aşa, domnişoară Keate?

— Nu... nu ştiu, răspunsei cu încă buimăcită.

— Cum? făcu el uluit.

— Voiam să spun... că nu.

Nu prea păream convinsă şi Aneta îmi făcu un semn de încuviinţare din cap.

— Aşa e, morţii umblă, despre asta puteţi fi siguri. Da ora zece dimineaţa cadavrul era aici. A intrat cineva în cameră şi I-a ridicat. Bănuiesc că pisica s-a... strecurat pe nesimţite şi a fost închisă înăuntru. Am cercetat patul, toate ungherele, pretutindeni, după ce aţi ieşit. Toiul era în regulă. Nu s-a putut intra în cameră decât pe uşa care, dădea în salon şi nu cred că acesta a rămas gol o clipă. Toate uşile erau închise, aşa că... îşi întrerupse brusc vorba.

— Ba da, o clipă, una singură, când eram lângă câine. Îşi aş putea stabili care şi cât a lipsit ca să... dar aş pierde un timp preţios. E mai simplu ca...

— O să-ţi spun cu, îl întrerupse Terice. Mă aflam aici, cu puţin înainte... Şedeam pe scaunul ăsta. Citeam. La mine în odaie era frig ca într-o gheţărie. Când v-aţi dus să vedeţi ce face câinele, am rămas singură. Nu pot să văd un animal suferind. În momentul acela nu era nimeni în salon şi te pot asigura, domnule O'Leary, că n-a intrat nimeni în camera mortului. Nimeni! Nimeni

Se răsturnă în fotoliu şi-şi aţinti ochii lucitori la O'Leary pe când buzele îi tremurau de frică, deşi le strângea cât putea.

Atitudinea ci era ciudată. Voia să-l facă pe O'Leary să

creadă că ea fusese aceea care transportase cadavrul, îşi bătea joc de el? Ce scop urmărea? De ce această sfidare, gura crispată, fălcile încleştate?

Detectivul părea mirat. O privi lung. Ea nu-i ocoli privirea. Adăugă:

— Şi dacă va trebui într-o zi să jur că am spus adevărul, voi jura.

— Nu vei avea prilejul, de vreme ce nu mai există cadavrul, murmură Julian Barre care strănută şi se apropie de foc. Dacă a dispărut cadavrul, cine va putea dovedi că a fost o crimă, mai zise el cu gâas domolit, aproape nepăsător.

O'Leary se întoarse spre Barre.

— Ce vrei să spui? făcu el eu asprime. Nu-mi place cum vorbeşti, Barre. Explică-te!

— Repet că, nefiind niciun cadavru, cum poţi dovedi asasinatul?

— Şi vrej să te foloseşti de această situaţie?

Barre înclină capul său frumos cu demnitate.

— Întocmai, răspunse el cu răceală. Nu eşti. decât un străin printre noi, O'Leary. Matil, aducându-te aici, cu cele mai bune intenţii, a făcut o mare greşeală. Venirea dumitale a şi pricinuit moartea unuia dintre noi. Ce se va întâmpla dacă vom urma să cercetăm acest mister? Pe Gerald Frawley tot nu-l mai putem învia. Încăpăţânarea dubii tale, însă, ar aduce mari prejudicii celor rămaşi în viaţă.

— Înţeleg, zise O'Leary, doreşti ca lucrurile să se muşamalizeze. Dar crezi că eu aş putea să tac?

Barre îi privi drept în ochi.

— Tăcerea ţi s-ar putea impune.

— Adică prin mituire?

Barre păru să nu observe ameninţarea din glasul detectivului.

— Tot ce vrei, O'Leary. Îmi pare rău, mărturisesc de faţă cu toţi, moartea… hm… asasinarea lui Frawley. Dar, deşi o deplâng, nu văd nevoia de-a o da în vileag, şi nici pe aceea a lui Huber.

O’Leary îşi recăpătase calmul; privirea îi era enigmatică.

— Şi sora? E şi ea o străină. Cum o să-i impui tăcerea?

Barre îşi aruncă cu nepăsare ochii la mine.

— O să ne înţelegem noi, spuse sigur de sine.

— Ce, cum?... începui eu, dar un gest al lui O’Leary mă întrerupse.

— Hainele lui Frawley, Iv-gaju. faptul că mai toţi funcţionarii băncii ştiu că a venit la Hunting’s E’nd şi cu cine, lor ce-o să le spui?

Barre făcu un gest nelămurit, Paggi îi privea pe sub gene, KÂII ian se căznea s-aprindă o brichetă care nu voia srî ia foc. Morse bătea cu degetele în braţul fotoliului şi se uita ţintă în foc.

— Dar... toţi cei de aici ştiu că a vrut să plece pe viscol la oraş şi a fost înzăpezit... da. da, a îngheţat pe drum.

— Aha, ăsta ţi-o planul! L-aţi tras pe sfoară pe ofiţer şi credeţi că o să meargă şi de dala asta. Frumos, n-am ce zice. Eşti un om deştept, domnule Barre! Poate că fapta ţi se datorează chiar dumitale.

— Cum? Ce vrei să spui?

— O, e cât se poate de limpede. Ai scos cadavrul pe fereastră, l-ai târât câţiva paşi până ce ai dat de o groapă potrivită, o ascunzătoare sigură.

— O! făcu Matil ascunzându-şi faţa în palme.

— Iartă-mă, domnişoară Matil, zise O’Leary cu blândeţe.

Barre clătină capul.

— Nu, spuse el, fără să se tulbure. Şi chiar dacă aş fi făcui-o, tot n-o mărturiseam. Iar acum, te sfidez, O’Leary, dovedeşte crima fără cadavru şi spune altfel decât noi.

— Pentru dumneata nu există legi, domnule Barre? N-ai niciun respect pentru ele?

— Ca oricare altul, dar înaintea lor suit alte, Iuciriâri mal importante. Şi aşa gândeşte fiecare dintre noi, cei de aici. N-o să-l înviem nici pe Huber, nici pe Frawley. Am...

am fost de faţă odată la un proces de crimă. Am văzut urmările pe care îc-a avut asupra celor ce au fost amestecaţi. Nu mai vorbesc de situaţia socială, de afaceri, de reputaţia comercială. Nu, nu ţin să trec prin astea… nu vreau ca aceia care… îmi sunt dragi să sufere o astfel de decădere.

Tăcu vădit înduioşat.

Killian păru că vrea să spună ceva, deschise gura, o închise iar, aruncă ţigara în foc. Morse se ridică în picioare.

— Ai dreptate, Julien, zise el cu amărăciune. Ar fi un adevărat dezastru.

— Şi dumneata, Paggi? întrebă O'Leary domol.

— Eu nu cunosc legile, dar ţin să-mi câştig pâinea ca oricare altul. Dacă lucrurile ajung în faţa justiţiei, îmi pierd existenţa. Se va spune, poate că eu sunt ucigaşul

— Tot ce se poate, încuviinţă O'Leary. Asta se poate spune despre oricare dintre voi, dar tot aşa de bine se poate descoperi „sasinul. Nu uita asta.

— E cu puii, iţă? strigă Matil deodată.

Făcu un pas spre O'Leary şi, întorcându-se cu faţa către ceilalţi, urmă dârz:

— Cum puteţi, cum îndrăzniţi să vorbiţi aşa? Ce fel de oameni sunteţi? Mincinoşi şi egoişti! Mi-aţi otrăvit tinereţea! Mi-aţi aruncat pe umeri o povară zdrobitoare! Şi fiindcă nu sunt decât o biată femeie, începeţi iar? Sunteţi nişte nemernici! Vă dispreţuiesc! Credeţi că banul poate tot… Numai la asta v a gândiţi!

Glasul îi slăbea, respiraţia îi era şuierătoare.

— Ascultaţi: Jur că dacă planul vostru va reuşi, mă voi duce chiar eu la poliţie şi voi spune tot! Nu mă puteţi împiedica. Socotelile voastre, ameninţările voastre nu mă sperie.

— E idiot, mormăi bătrâna. Eşti leită maică-ta.

— Matil, Matil!

— Barre alergă spre ea – Fetiţ o… nu-mi vine să cred. Dumneata vorbeşti aşa! Vom face cum vrei. Era tatăl dumitale şi ai tot dreptul. Voiam numai să te ferim de

necazuri. Iartă-mă, Matil. Te voi asculta orbeşte. Dacă eşti de părere să intrăm în puşcărie, să ne supunem interogatoriilor, la toate aceste grozăvii… – îşi întrerupse o clipă vorba. Voiam numai să te scutim de necazuri, de lacrimi… Nu ştiam că secretul ăsta te apasă atât. Crede-mă, Matil, voi face tot ce vrei…

Abia atunci ea izbucni în hohote de plâns care-i zguduiau tot trupul. Barre o cuprinse de după mijloc dar ea se desfăcu din înlănţuire, nu văzu mnnile pe care Paggi i

Io întindea şi porni încet spre camera ei. Nimeni nu scotea niciun cuvânt. După ce se închise uşa, bătrâna păru că se dezmeticeşte.

— Masa, mormăi ea. E ora cinci. Ce te-ai înfipt acolo, Aneto? Du-te la bucătărie, fată. Şi dumneata, Brunfcer. Ba nu, stai niţel. Adu-mi un whisky. Mi-e… mi-o frig.

Bău. După culoarea şi felul cum deşertă paharul până la fund, înţelesei că era alcool curat. Brunkor, care-i cunoştea gândurile, n-o mai întrebase. Ceilalţi simţiseră, pesemne, aceeaşi nevoie de a bea, căci la întoarcerea însă în salon, după ce o culcasem pe bătrână, îi găsii pe toţi cherchent! Fiecare îşi dădea acum „arama pe faţă”.

Ferice şi Hélène deveniseră certăreţe. Aceasta din urmă mai dovedea şi o înclinare spre sentimentalism, făcându-i ochi dulci lui bărbatu-său, care o respingea cu brutalitate, ferice, ghemuită în colţul divanului nu-şi slăbea rivala din ochi şi o privea ca o pisică gata să zgârie. Barre tăcea, iar Morse, cu ochii aţintiţi în foc, era tulburat şi îngrijorat. Brunker îşi vedea de treabă, tot atât de rece şi neschimbat la faţă. O auzeam pe Aneta îngânând în bucătărie acelaşi cântec copilăresc.

O’Leary, după ce stătuse câteva clipe în camera lui Frawley, scotocise toate ungherele casei, înainte ca Brunker să poftească lumea la masă. Părea foarte obosit ciad coborî scara şi se aşeză pe scaunul lui.

Cina fu un chin. Nimeni nu-şi schimbase îmbrăcămintea. Cred că le era frică să intre în camerele acelea întunecoase şi reci. Matil veni şi ca; avea ochii

uscaţi, era albă ca varul, tăcută, dar îşi făcea datoria de gazdă cu demnitate. Ni se serviră legume cu smântână, peşte, fructe zaharisite şi cafea. Plinea lipsea. Hélène îşi arăta pe faţă dezgustul pentru o astfel de cină. Nu voi uita în viaţa mea seara ce-a urmat.

O'Leary o luase pe Tertee deoparte, într-un ungher aproape de pian, unde ea se prefăcu că lucrează la un covoraş turcesc, pe când ochii îi alergau de colo până colo ca la un şoarece prins în cursă. Convorbirea ţinu multă vreme; eu căutai zadarnic să-mi găsesc andreaua şi, negăsind-o, începui să privesc spre fereastră, unde nu se vedea decât bezna de afară. Ceilalţi, aşezaţi ici-colo, tăceau şi se supravegheau unii pe alţii cu coada ochiului. Bătrâna refuză să stea în camera ei şi nu i-o luai în nume e! e! rău. În casă nu mai era nici urmă de petro! doar cât mai rămăsese pe fundul lămpilor. Sobiţa era rece şi odaia devenise o adevărată gheţărie. Veni în salon înfăşurată într-o broboadă mare cu ciucuri şi rămase în fotoliul ei, ţeapănă, privindu-ne pe rând cu o duşmănie vădită. Îmi amintesc cum Killian, învârtindu-se prin încăpere, se lovi de un aparat de telegrafiat fără fir, aruncat sub o masă din colţ. Era un receptor vechi cu o baterie şi un difuzor magnetic. Trebălui câtva timp la el. Paggi veni lângă el şi amândoi părură un moment că vor să-l aducă în stare de funcţionare. Mă bucuram să nu reuşească: să auzim voci, muzică şi toate minciunile unui program radiofonic în mijlocul pustietăţii şi tăcerii care ne înconjura, ne-ar fi făcut să simţim şi mai mult singurătatea şi ne-ar fi trezit dorul de alţi oameni. Să fi putut cel puţin să fi vorbit în spaţiu, să ne punem în legătură cu civilizaţia, cu lumea de care eram despărţiţi şi care ni se părea atât de departe! Dar era cu neputinţă. Trebuia s-aşteptăm ca viscolul şi ninsoarea să înceteze şi să ne elibereze din atmosfera aceasta de groază în care ne înăbuşeam. Matil trăia probabil aceleaşi sentimente căci se trezi din nemişcarea ei, îşi trase piciorul pe care câinele îşi culcase capul şi izbucni:

— Nu mai pot! Nu mai pot! Trebuie să facem ceva!

Tăcu tot atât de brusc precum începuse. Chipul şi deveni încordat, trăsăturile ţepene. Aş fi putut crede că nu vorbise ea dacă nu i-aş fi văzut mâinile mototolind în neştire roehia-i albastră de postav.

Morse ieşi şi el din muţenia lui.

— Nu putem face nimic, Matil, zise el cu glas răguşit.

— Nu e chip să punem la punct aparatul ăsta afurisit, zise necăjii Killian împingând cu mâna aparatul de T.F.F. Julien, dumneata care te pricepi, ia vino încoace şi vezi ce-i cu el.

Barre simţea aceeaşi silă ca şi mine şi nici măcar nu-i răspunse. Paggi se mai căzni puţin, dar degeaba.

Hélène spuse cea dintâi că vrea să meargă la culcare. Nu vru însă să urce scara decât însoţită de Paggi şi Morse. Killian îi urmări din ochi zâmbind batjocoritor. Felul cum ne despărţirăm unii de alţii era tot ce poate fi mai ciudat. Ştiam bine că în camere nu se ascunde niciun ucigaş deoarece eram adunaţi cu toţii la un loc. Îl văzusem doar pe Brunker intrând în odaia lui de pe galerie. Ştiam că Aneta se încuiase pe dinăuntru, luând cu ea o sticlă plină. Ucigaşul, oricine ar fi fost el, era unul dintre noi. Mă miram mereu cum puteam trăi, mânca şi dormi – oricât de puţin – fără să ştim cinci mâna noastră atingea pe cea icare vărsase sânge omenesc, fără să-l recunoaştem după privire pe vinovat.

Cât timp stătusem în salon, teama fusese oarecum de suportat. Apoi mai târziu ne cuprinsese frica. Teriee zise că nădăjduise să-şi petreacă noaptea în salon împreună cu ceilalţi. Bătrâna răspunse că n-am fi putut închide altfel ochii. Ne despărţirăm în tăcere. Eu încuiai uşa cu grabă şi nu mă îndoiesc că toţi făcuseră la fel. Baricadai chiar uşa care dădea spre baie. Pentru prima oară în viaţa mea mă feream de un bolnav, dar cuvintele lui O'Leary făcuseră să-mi scadă încrederea pe care mi-o inspirase bătrâna. Nu-mi plăceau mâinile ei mari, osoase, ce păreau foarte puternice.

Noaptea mi se părea nesfârşită. Ceasurile se scurgeau încet. Zăpada şi vântu! se izbeau fără încetare de

adăpostul nostru. Orice pârâit, orice zgomot părea o ameninţare. Totuşi adormii puţin. Şi sunt sigură că n-a auzisem nimic ce mi-ar fi putut da de bănuit, doar un urlet înăbuşit şi scurt al câinelui.

Dar ceea ce s-a petrecut mi s-a perindat parcă aievea pe dinaintea ochilor: o uşă se deschise încetişor; un trup voinic îşi întinde umbra prin întuneric pa pereţii slab luminaţi de jarul din cămin. O'Leary se apropie de el, dar o altă uşă se deschide cu şi mai mare băgare de seamă, o a treia umbră se furişează. Iat-o în spatele lui O'Leary… Tine… oare ce ţine în mână? Un gest fulgerător, zgomotul înăbuşit al unei pocnituri, apoi o luptă pe tăcute, gâfâieli… Pe urmă nimic… Nimic câecât tăcere, beznă, vântul suflând pe coş, împrăştiind jarul din cămin, făcând o clipă să arunce scântei, flăcări în lumina cărora se vede un trup întins pe podea, un horcăit.

Când, în lumina mohorâtă a dimineţii, Brunker bătu la uşa mea, mă deştepta, probabil, dintr-un somn adânc, căci nu mă dezmeticiră decât strigătele lui repetate:

— Soră! E mort! Soră, soră, e mort! Domnul O'Leary a fost omorât!…

CAPITOLUL XII

DISPARIŢIA LUI MORSE

Nu murise, dar cu multă greutate îi găsii pulsul, care abia. se mai simţea. Îi desfăcui buzele şi dinţii şi îi dădui un întăritor. Brunker şi cu Killian îl duseră pe canapea, în vreme ce ceilalţi se îmbulzeau în jurul nostru.

Din fericire, O'Leary avea capul tare, ceea ce, deşi n-ar părea, e foarte bine pentru un detectiv. Lovitura, care putea îi mortală, nu-i făcuse decât o rană, urâtă şi plină ele sânge, dar nu primejdioasă. Îmi luai trusa şi-i cusui pielea, silindu-mă să nu tremur. Nu răsuflai uşurată decât în clipa când începu să respire mai puternic şi deschise ochii. Spuse repede câteva cuvinte neînţelese şi voi să se ridice.

— Stai culcat şi taci! îi spuisei cam răstit. Uşurarea mi-era atât de mare încât mă cuprindea mânia.

— Du-te şi dumneata şi te culcă, îmi spuse O'Leary închizând ochii. Eşti foarte palidă.

Apoi deodată:

— Rachetele!…

Deschise din nou ochii şi se uită pe rând la obrajii palizi ai celor care-l înconjurau. Unii dintre noi nu-şi ascundeau deloc dezamăgirea. Într-adevăr, dispariţia detectivului ar fi simplificat multe lucruri. Dar… parcă nu eram toţi la un loc… Killian băgă de seamă şi el. Se uită pe rând la noi şi apoi se îndreptă repede spre camera lui Newell Morse.

Morse! Lipsea dintre noi!

— Newell! Newell! strigă Killian.

Bătu de mai multe ori în uşă, apoi o deschise. De unde eram, văzui patul gol. Killian intră, luă o hârtie de pe masă şi se întoarse încet.

— O scrisoare pentru dumneata, Matil.

Matll despături hârtia, se uită la ea, şi începu să citească cu glas tare:

„Nu mai pot să îndur… Crima ne înconjoară de pretutindeni. Zăpada e destul de tare, îmi iau rachetele şi-mi încerc norocul. Cred că o să reuşesc. Voi căuta în caseta lui Frawley şi voi descoperi cine l-a ucis şi de ce. Nu mai pot să rămân aici. Mă duc. Frawley a rânduit totul:

mi-e destul numărul. Totuşi, s-ar putea să nu reuşesc. Uite, îţi spun şi dumitale…”

Matil se opri ca şi cum ar fi citit mai mult decât trebuia, făcu un pas şi aruncă repede scrisoarea în foc. Apoi se întoarse către noi. Nimeni nu spuse nimic. Morse plecase ca să caute ajutor şi să afle cine l-a omorât pe Frawley. Plecase? Mă uitai fără să vreau spre zidul unde era căminul: schiurile nu mai erau a; – olo. Erau acum în picioarele lui Morse. Zăpada va fi destul de tare ca să-l ţină? Va putea îndura el frigul îngrozitor, vântul îngheţa!, viscolul orbitor? îşi va găsi ei drumui pnotre dealuri, prin râpele înzăpezite, pe unde nu mai rămăsese nici urmă de potecă?

— O’Leary, dumneata ştiai că pleacă? întrebă deodată Paggi. Ai încercat să-l opreşti?

Ochii lui O’Leary aveau o strălucire ciudată. Îi închişi

răspunse încet, aut de îneci incit îi privii îngrijorată:

— Da. M-a doborst. Eram hotărât să-mi petrec noaptea pe divan. Morse a ieşit din odaie, eu l-am urmărit şi am văzut ce făcea. Atunci el m-a auzit, s-a întors şi… au! mă doare, domnişoară Keate!… Nu poţi să-mi potoleşti durerea?

Se ridică puţin şi căzu din nou, nemişcat, pe divan.

Killian aduse rachiu, iar Matil, comprese reci. După puţin timp O'Leary deschise ochii şi păru ruşinat de slăbiciunea sa.

— O să rămâi în pat toată ziua. Dacă te mişti mereu, o să-ţi fie mai rău şi o să faci temperatură. Era cât pe-aci. să mori.

— Cu alte cuvinte, îmi continuă Killian vorba, vezi să nu dai de dracul. În orice caz, afacerea nu mai e în mâinile dumitale, în mâinile noastre. Morse o să ajungă în oraş şi o să afle cine e vinovatul. Nouă nu ne mai rămâne decât să aşteptăm.

— Crezi că o să reuşească, L-ai? întrebă Matil îngrijorată.

Killian dădu din umeri.

— Poate. Da, eu aşa cred. Ştiţi că e foarte bun schior – acum şase ani a ieşit primul la concursul de ia Efâetstone. Se simte cât se poate de bine cu schiurile în picioare. Da, trebuie să izbutească şi să ne ajute să ieşim de aici.

— Numai dacă – glasul Hélènei era numai o şoapta – numai dacă n-a fugit.

Aşadar, Hélène se gândea că poate Morse era ucigaşul şi că pornise o ultimă luptă cu natura însăşi.

Într-adevăr, părerea Hélènei era susţinută cu multe argumente: nedibăcia lui, scrisoarea pe care i-o lăsase Frawley, faptul că doar el ştia unde-s hârtiile, mâinile care-i tremurau mereu… Şi fugise! De ce nu?

— O, nu, strigă Matil deodată. Nu-i Newell, nu e r capabil de aşa ceva.

Faggi dădu din umeri.

— Dragă Matil, poate că e Newell, poate că e altul

dintre noi. Pe cine bănuieşti? Pe care ţi-l alegi?

Matil nu răspunse, cu toate că ochii ei, care se plimbau de la Hélène la Terice, păreau că spun multe.

— Newell… zise Barre tărăgănat. M-aş mira. Nu pot să cred. Şi totuşi… n-a pomenit nimănui despre planul său. A plecat fără să ne prevină. Trebuia s-o înştiinţeze măcar pe Matil, sau pe Killian, ori pe mine, noi, tovarăşii săi. Se opri brusc, apoi urmă: Totuşi, nu pot să cred că el l-a ucis pe Frawley.

Killian înălţă din umeri.

— Atunci pe cine alegi dintre noi – şi cu un gest ne arătă pe toţi, chiar şi pe Aneta şi Brunker, pământii la faţă.

Tăcurăm. Ce era să-i răspundem?

Aş fi crezut că plecarea lui Morse ne va mări teama, groaza care ne chinuia; că vom aştepta cu toţii, înfricoşaţi, sosirea lui Morse la oraş sau dispariţia lui, amestecul poliţiei şi percheziţia care va trebui să se facă neapărat la casa de fier. Mai credeam că vom fi îngrijoraţi de soarta tovarăşului nostru, luptându-se cu nămeţii de zăpadă, cu viscolul năprasnic, orbit de zăpada albă, căutând cu disperare o potecă, spre ţinta îndepărtată, spre oraşul cald, strălucitor de lumină, Nettleson.

Nimic din toate acestea. Dimpotrivă, ne simţeam mai liniştiţi, mai uşuraţi. Se cunoştea din privirile mai vioaie, din mişcările mai libere, din nepăsarea cu care L-ai Killian îngâna mereu cântecul lui: „Faceţi-vă frumoase, scheletele voastre vor dansa în seara asta”. Se duse la uşă; o deschise, se luptă o clipă cu răbufneala vântului şi fulgii de zăpadă, apoi o închise cam anevoie, na însă înainte de a vedea nămeţii care se adunaseră şi ameninţau să ne înzăpezească înăuntru.

— Să dai zăpada la o parte, din dreptul uşii, Erunker, porunci Matil în treacăt.

Şi glasul ei mi se păru mai limpede, mai vesel decât îl auzisem în aceste două zile de groază.

— Adu şi puţină cafea fierbinte pentru domnul O’Leary, dar repede, strigă ea.

— Morse a plecat, murmură Paggi ca pentru sine. ia

spune, Julien, nu crezi că situaţia lui aici devenise cam… de nesuferit?

— Dacă e aşa, îi tăie vorba cu asprime Terice, răsuflu în voie. Un lucru o sigur: ori aduce ajutoare şi pune capăt acestei aşteptări chinuitoare, sau, dacă e asasinul, am scăpat de el şi nu mai trebuie să ne fie frică şi de umbra noastră.

Hélène se lăsă într-un fotoliu şi răsuflă adânc:

— Uf! Ce uşurare! O să mănânc mai cu poftă.

La cafea, bătrâna sporovăia mereu. A trebuit s-ascultăm o lungă poveste de vânătoare de lişiţe cu Huber Kingery, când a fost pentru ultima oară la Hunting'ş E'nd. Se întorcea atât de des spre Matil pentru a-i cere încuviinţarea, până ce aceasta, ca să scape de ea, îi spuse că are un carnet în care şi-a notat toate peripeţiile din ziua aceea şi că n-are decât să-l citească dacă vrea.

Dar bătrâna nu vru, ci urmă să povestească până ce. aduse vorba de seara în care fusese asasinat Îiuber Kingery. Hélène se înfiora.

— Vai, Matil, zise ea văicărindu-se, iar începeţi? Abia mă liniştisem puţin. Oare nu se poate vorbi despre altceva?

— Aţi mai pomenit vreodată atâta ninsoare? întrebă repede L-ai Killian văzând-o pe Lucy Kingery, cu furculiţa în mână, cum o fulgera cu privirea pe Hélène, care-o întrerupsese.

— Ce obrăznicie! făcu ea necruţătoare. Ascultă, Hélène Paggi! Povestea n-are haz, ştiu, dar şi mai neplătut este să ai drept musafir la masă un, şi îşi plimbă privirea de la unul la altul, un ucigaş.

Hélène roşi şi, dintr-o săritură, fu în picioare.

— Ce?… Dacă mă bănuieşti pe mine, să-ţi răspund şi eu cum se cuvine. Şi dumneata? Pentru ce…

— Ei, Hélène potoleşte-te, făcu Barre trăgând-o înapoi. Dă-ne pace, pentru numele lui Dumnezeu!

— Eheei, Hélène ştie ce spune. Dă-i înainte, dragă, n-ai idee ce mult mă interesează, zise Térice zâmbind şi rezemându-şi coatele de masă.

Paggi îşi împinse cu furie scaunul. Faţa lui, de obicei

galbenă dimineaţa, era acum cafenie de mânie.

— Ce, nici la masă nu putem mânca în linişte? răcni el. Mi-e foame! Vreau să mănânc. Mi se zdruncină sănătatea. Eu sunt artist şi trebuie să fiu scutit de astfel de emoţii, altminteri mă îmbolnăvesc. Eu…

— Ah, Doamne, făcu la rândul lui Killiao. toţi de aici avem nervii zdruncinaţi. Destul, Faggi! Mă scoţi din fire!

— Dumneata, Killian, eşti o brută! Ai nervi cât are un măgar. Dar n-ai ce face, aşa eşti şi pace. Eşti un, un…

— Domnilor!… L-ai…

— Mi se pare că aţi pierdut, orice ruşine, am crezut eu de cuviinţă să mă amestec, văzând unde ajunseseră lucrurile. Nu ştiu dacă se află de faţă brute, măgari şi alte dobitoace, dar sunt sigură că te porţi ca un copil, domnule Paggi. Şi, fiindcă se strâmbă, adăugai: Spun ce cred, domnule Paggi. Tăceţi, vă rog, amândoi, vedeţi-vă de mâncare şi amânaţi cearta pentru un timp mai potrivit, şi dumneata, ce te-a găsit acum?

În picioare, stătea alb ca varul şi ţeapăn, Killian.

— Sper că măcar Paggi îşi va cere scuze, zise el ţanţoş, ca un licean jignit.

Ochii verzi ai lui Paggi sclipiră.

— Jo să se scuze! strigă Hélène. Aş vrea să ştiu de ce. Ştie foarte bine că…

— Să taci odată! se răsti Paggi la ea în culmea furiei. – apoi zise deodată, îmblânzit: Fireşte, Killian, n-am gândit ce-am spus. Suntem toţi nervoşi, obosiţi.

— Dacă astea sunt scuze, le primesc, răspunse Killian tot înfipt. Dar nu uita că avem o gazdă.

— maţii – Paggi sări în picioare, drăgăstos. Iartă-mă le.ro.g. Sunt… sunt simţitor. Ca toţi artiştii. Iartă-mă, te rog…

Îi luă mâna într-ale lui şi o strânse uşor. Torico îi aruncă o privire lui Hélène care păru deodată îmbi Hr; – nită cu câţiva ani.

— Iartă-mă, Matil, „zise scurt Killian.

Se aşează la loc, îşi dezdoi şervetul şi-mi spuse:

— Adevărat, ne-am purtat ca nişte copii.

Zâmbea, dar privirea îi era întunecată şi aspră. Matil îşi retrase mâna dintr-a lui Paggi şi zise cu răceală:

— Terminaţi de mâncat. Consider că e inuman să ne certăm astfel în timp ce Newell, poate…

Tăcu.

— Nu, Matil, zise Barre cu blândeţe. Nu trebuie să te îngrijoreze soarta lui. Dacă Newell e amestecat în crimă, din motive pe care nu le cunoaştem, nu e mai bine să dispară astfel, din propria lui voinţă?

— Asta e şi părerea mea, răspunse Killian.

— În cazul acesta n-o să-l mai vedem, spuse Terice cu asprime, aplecată peste farfurie. O să ia atâţia bani cât o să creadă de cuviinţă şi fuge din ţară, înainte de a ne putea mişca noi de aici. Drept să vă spun, mie îmi pare bine că a plecat.

— De ce eşti atât de convinsă că el este ucigaşul? întrebă Hélène.

Terice răspunse cu dispreţ:

— Dar bine, Hélène, nu înţelegi? Ce alt motiv mai puternic l-a determinat să întâmpine primejdii de moarte, pe un astfel de viscol? Era singura lui putinţă de scăpare, după mine.

— Prea te străcluieşti să-l găseşti vinovat, doamnă, spuse Paggi, aruncându-i o privire rapidă şi lăsând apoi pleoapele în jos.

— Ce? Nu cumva crezi că eu sunt vinovată? se răsti Terice. Ta seama ce spui, prietene!

Matil făcu un gest de protest, dar Terice urmă:

— Cine l-a ucis pe Frawley i-a furat cadavrul; eu n-am făcut niciuna, nici alta. Sunt prea slabă – chicoti, apoi uitsudu-se la braţele lui Hélène – Hélène da, ea ar fi avut puterea.

Matil se ridică în picioare.

— Poartă-te mai frumos, Terice, spuse ea răspicat.

— Lasă, ştiu eu că nu m-ai putut suferi niciodată. Dar nici eu pe dumneata. Cât despre purtare – adăugă aproape cu voioşie – ştiu să mă port cum şi cu cine trebuie. Nu strică să pui pe fiecare la Jocul lui.

Bătrâna Lucy Kingery strigă:

— Eşti o…

— Mătuşică! strigămaţii acoperind cu glasul ei insulta gata să izbucnească de pe buzele bătrânei.

— Puţină cafea, te rog, Brunker, zise Killian, Apoi către Matil: Şezi, maţii şi linişteşte-te. Nu suport să mănânc în picioare. Mi se pare că nu-ţi place s-auzi cum i se aruncă bietului Newell toate păcatele în spinare, Mi-aş îngădui să te sfătuiesc să te odihneşti cât mai mult pe ziua de azi. Nervii noştri au mare nevoie, mai ales ai lui signor Paggi – vorbea prietenos dar cu o ironie ascunsă. De altfel ninsoarea o să înceteze până diseară şi mâine vom putea pleca.

— Vă puteţi lipsi de serviciile mele câteva ceasuri? o întrebai eu pe bătrână. Mi se pare că domnul O'Learv are nevoie de îngrijiri.

— Cum să nu? făcu ea, apucându-mă de mână. Crezi că va muri?

— Nu, răspunsei cu tărie.

Urcai scara. Nimeni nu vorbea. De pe o galerie mă uitai în jos. Julien Barre îşi aprindea o ţigară, era răcit şi părea nedormit. Hélène îşi făcea de lucru jucându-se cu tacâmul de argint. Paggi îşi punea cu grijă ceaşca la loc, pe farfurioară.

— Pare-mi-se, spuse el cu glasul coborât, fără să ştie că am auzul foarte bun, că „sora" noastră cu păr auriu se interesează cam prea mult de O'Leary. Sunt buni prieteni, cred.

Nu răspunse nimeni. Apoi Terice începu să râdă.

— Jo, ai toate însuşirile unui biolog.

— Se cunosc – zise cu răceală Matil. Domnul O'Leary mi-a spus că ea l-a îngrijit când a fost operat de apendicită.

— Îim! mormăi Paggi. Strănută de câteva ori şi se câtă la cămin. M-am procopsit cu un guturai straşnic. O, nu-ţi fac nicio imputare, Marii, dar nu mă bucur deloc.

— Toţi şi îi tem răciţi, zise Julien Barre şi tuşi. Grozav mă mai doare în gât.

Atât auzii înainte de a închide uşa după mine. Ochii rănitului erau limpezi.

— Ei, făcui eu cu asprime, ce s-a petrecut noaptea trecută?

— Eşti un adevărat jandarm, mormăi el. Jandarm, nu femeie. Apoi, îngălbenindu-se puţin, adăugă serios: Nu ştiu, domnişoară Keate. Şi mult aş da să ştiu. Pot numai să-ţi spun că mă găseşti... ştiu ceva foarte simplu care... Subconştientul dumitale e în stare bună? mă întrebă după o clipă. Mi-e teamă că al meu e foarte bolnav. Cu toate astea se căzneşte să mă îndrume pe o cale, ceva atât de simplu, încât nu i-am dat atenţie de la început... încreţind fruntea: Aparatul de radio... ciudat. De ce nu l-a pus nimeni în funcţiune? Reparaţia nu e grea. E câeajuns să refaci reostatul. M-am uitat, aş putea să-l repar şi cu Chiar şi un copil care are idee de T.F.F.

— Ce legătură are asta cu crima?

— Niciuna, niciuna, se grăbi O'Eearv să-mi răspundă. Numai că nu e firesc, atâta tot. Subconştientul trezeşte tot ce iese din obişnuit...

— Vorbeşte-mi mai bine de noaptea trecută. Rana asta! Ştii că era cât pe-aci să...

Mă înfiorai. Era atât de frig în cameră...

— Eşti femeie tare, zise O'Leary întinzându-mi mâna. Femeia tare din Scriptură. Mi-ar plăcea să te am numai pe dumneata singură alături de mine decât o armată întreagă cu tot alaiul ei.

— Lasă gluma! mă răstii eu. Am răcit şi-mi lăcrimează ochii. N-ai o batistă?

— Caută acolo în geamantan.

O găsii. Era o batistă albă şi fină.

— Cine te-a rănit?

— Extraordinar! murmură iar O'Leary. Ce îndemânare, re iscusinţă! Zău că nu ştiu cine. M-am trântit pe divan, în drăguţa asta de casă nopţile sunt foarte agitate, aşa că mă hotărâsem să rămân pe loc. pentru a urmări evenimentele care aveau să se petreacă inevitabil, fără să mai vorbesc de răspunderea pe care mi-am luat-o.

— Glumeşti, pesemne. Nu eşti poliţist de meserie. Aş dori să te însori cu o fată bună care să ştie să te împiedice de la imprudenţele pe care le faci, punându-ţi viaţa în primejdie aşa, de florile mărului.

— Şi care să-mi facă în fiecare an cele un plod, completă el cu ironie. Ai dumneata pe cineva în vedere, pricep eu. De altfel, care fată mai ca lumea s-ar mărita cu un detectiv?

— Păi… zisei cu cu şovăială, Matil Kingery nu ţi-ar place?

Avu un hohot de râs atât de aspru că mă înspăimântai. Îi pipăii în grabă bandajul şi-l rugai să facă.

— Eşti extraordinară, domnişoară Keate, spuse el abia respirând. Să dea Dumnezeu să nu găsesc niciodată fata care mi-ar conveni: m-aş pomeni însurat fără să prind de veste. Apoi, devenind grav: Înţelege-mă, bine, domnişoară Keate. Nu încerca să-mi pui pirostriile pe cap. Eu nu vreau să mă însor… nu, niciodată.

— Dacă insist, e pentru binele dumitale. Şi Matil Kingery…

Mă întrerupse răstit:

— Matil Kingery iubeşte pe altcineva. N-ai observat încă?

Şi fiindcă îl priveam uluită, schimbă vorba.

— Parcă voiai să afli ce s-a petrecut astă noapte.

— Spune.

— Mi-am petrecut noaptea pe canapeaua din stânga. Mă aflam în umbră, în spatele scaunului. Focul ardea în cămin iar când ochii mi se deprinseră cu întunericul, desluşii lucrurile foarte bine. Spre ziuă, Morse ieşi încetişor din camera lui. XI urmăream cu privirea. Mă ridicai fără zgomot şi ascunzându-mă după mobilă, mă apropiai să văd ce desprinde de pe perete. În clipa în care luă skiurile, mă pomenii cu o lovitură în creştet. Asta e tot ce ştiu. L-am mai văzut pe Morse cu schiurile în mână, apoi… nimic.

— Şi nu ştii cine te-a lovit?

— Habar n-am.

— Dar bănuieşti totuşi…

— N-ar avea niciun rost. Putea să mă atace oricare dintre ei. Urmăream cu încordare fiecare mişcare a lui Morse; mă bizuiam prosteşte pe al şaselea simţ care a dat greş.

— Hm… neplăcut lucru.

— Foarte, încuviinţă O'Leary.

— Probabil că Morse s-a înţeles cu cineva, iar acesta te-a atacat.

— Faptul că Morse a plecat te face să bănuieşti că a avut un complice, pe cineva care să mă pună cu botul pe labe, ca să nu-l împiedic să fugă? Tot ce se poate.

— Trebuie să fie ori Barre, ori Killian, zisei eu. Nu mi-l imaginez pe Paggi punându-şi pielea în joc pentru aproapele său.

— Şi femeile, domnişoară Keate? Pe ele nu le pui la socoteală? Lucy Kingery poate omorî un bivol de pe scaunul ei, atât e de voinică. Hélène Paggi are braţe de hamal, trebuie să recunoşti. Cât despre mica baroneasă… – tăcu, şi clătină cu o strâmbătură de durere capul, nu, asta e din alea cu pumnalul. Dacă ar avea chef să-i facă cuiva de petrecanie, o face repede şi bine.

— De ce ai spus celorlalţi că te-a lovit Morse?

— Aşa. Nu strică să laşi oamenii să creadă că nu-l bănuieşti şi sunt sigur că adevăratul vinovat era mai adi neaorea lângă mine.

— Domnule O'Leary, cine I-a oinorât pe Firavvley?

Avu un gest de oboseală.

— Aş vrea să ştiu şi eu. Paggi are un alibi sigur, dar după câte ştiu, oricare altul l-ar fi putut omorî pe Firavvley pentru acelaşi motiv pentru care l-a omorât pe Huber Kingery. Potenţial vorbind, toţi sunt în stare de o crimă. Chiar şi Matil e o fire destul de hotărâtă pentru aşa ceva. Domnişoară Keate, n-ai putea să-mi dai ceva ca să-mi treacă? Doar n-o să stau în pat ca o muiere.

— Îmi pare rău, dar trebuie. Dacă încerci să te scoli îţi încui hainele.

— Vai de mine! Să nu faci asta. Ştii bine că trebuie să mă scol.

— Ştiu, dar nu se poate. Nu cred că ai de gând să zaci mult în pustietatea asta şi pe un viscol care nu mai încetează de două zile şi trei nopţi. Cum am putea aduce aici un medic?

— Viscolul o să înceteze şi atunci… Doamne-ajută… Numai el ne poate apăra.

Mă străbătu un fior.

— Ce vrei să spui?

— Cred că mă înţelegi. Când va începe dezgheţul trupul lui Frawley va ieşi la iveală. Va urma o goană nebun spre Barrington pentru a ajunge la afurisita aceea de ca şi de fier. Vor face să dispară orice urmă. Şi tare mă tem că aceasta se va sfârşi cu o nouă crimă, dacă nu s-a şi înfăptuit.

Tresării îngrozită.

— Vrei să spui că… restul mi se opri în gâflej.

Făcu un semn din cap.

— Mă îndoiesc, domnişoară Keate, că i-au dat voie lui Newell Morse să părăsească această casă.

CAPITOLUL XIII

CAD A VII UI, DIN DULAP

Amuţise de spaimă. O’Leary tăcea. Zăpada se izbea cu furie în geamuri. În salon cineva citita la pian o arie săltăreaţă.

— Sunt veseli pe ziua de azi, zise O’Leary.

— Da, sunt convinşi că Newell Morse e asasinul. El a plecat, cadavrul lui Frawley nu mai este aici, respiră mai în voie, răspunsei eu cu gândul aiurea. Crezi într-adevăr că Newell Morse a fost omorât?

— Asta e părerea mea. Dacă aş putea pleca la Barrington aş afla totul şi măcelul acesta ar lua sfârşit. Dar în casa aceasta toţi sunt legaţi de mâini şi de picioare, în timp ce se perindă crimă după crimă.

— Bacă ai putea ajunge la Barrington, ai afla cine e ucigaşul?

— Cu siguranţă. Desigur, secretul e aici, în casa

aceasta dar dacă aş avea în mână hârtiile încuiate în casa de fier sarcina ar fi mult mai uşoară. E ceva… ceva foarte simplu, atât ne simplu încât nici nu mi-a trecut prin minte Simt că voi înţelege în curând…

Vorbea ca pentru sine, ca şi cum nici n-aş fi fos acolo. Îi întrerupsei şirul gândurilor:

— Dacă Newell Morse nu l-a ucis pe Frawley, atunci cine? Şi dacă Morse trăieşte, când va putea ajunge ia Nettleson?

— Presupunând că va putea răzbi prin viscol sau zăpadă, ne va sosi ajutor în cursul zilei de mâine. Dar, drept; a – ti spun, nu prea mă hrănesc cu iluzii.

Urmă o lungă tăcere. Priveam fără să văd plapuma albastră de mătase cu care era el acoperit.

— Domnule O'Leary, – începui eu – vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări? – şi la încuviinţarea lui urmai: – întâi: Hélène Paggi era pe galerie în noaptea morţii lui Gerakl Frawley? A dat vreo explicaţie în privinţa bucăţelei de dantelă ruptă din rochia ei? Oare ea l-a omorât pe Frawley?

— Era pe galerie, chiar clacă ea nu recunoaşte, răspunse O'Leary; Terice de Turcum a văzut-o. Signora Paggi a ieşit din camera ei în vârful picioarelor, a trecut de uşa lui Terice şi s-a oprit. Terice crede că a vrut să-l urmărească pe bărbatu-său, bănuindu-l că aşteaptă o femeie. Când am întrebat-o dacă s-ar putea ca Hélène să-l fi ucis pe Frawley, n-a spus nici da, nici nu. Am examinat cadavrul cu multă atenţie înainte de a fi dispărut. Am constatat că glonţul a fost tras de la o distanţă foarte mică, deci nu de pe galerie.

— Nu se poate! Nimeni n-a le; it din cameră căci l-aş fi văzut de unde eram.

— N-am ce face, aşa stau lucrurile.

— Şi cu toate acestea nu pot să cred. În orice caz, dacă Terice nu minte, atunci ambele au un alibi. Şi dacă Morse nu l-a omorât pe Frawley, după cum crezi dumneata…

— Am spus eu aşa?

— Nu, dar m-ai lăsat să înţeleg.

— Urmează, zise el închizând ochii.

— Dacă Morse nu, Paggi iar nu, Hélène nu e vinovată şi nici Terice – număram pe degete – şi cum ştiu bine că Matil n-a comis crima, cât despre bătrână nici nu poate fi vorba, deoarece aş fi văzut-o ieşind din odaia ei, atunci nu mai rămân decât Barre sau Killian. Pe Killian nu-l cred în stare de un omor. Dar nici pe Barre.

O'Leary zâmbi.

— Totuşi admiţi că Frawley e mort, îmi aşa?

— Nu admit nimic, făcui cu necăjită.

— Ce te face să crezi că nici Barre, nici Kiliian n-au tras în el?

— Pentru că… Kiliian pare un băiat de treabă.

— E îndrăgostit la nebunie de l\7 atil. De ce n-ar fi căutat să-l înlăture prin orice mijloace pe logodnicul ei?

— Nu, nu! Nu pe calea asta!

— Patima şi dragostea sunt lucruri primejdioase, domnişoară Keate, şi ochii blânzi ai lui Kiliian au uneori fulgerări de oţel. În sfir. şit, adevărul e că s-a făcut moarte de om.

— Nu, făcui eu cu tărie. E cu neputinţă. Ar fi fost o idioţenie iar tânărul acesta e prea inteligent.

— Bine, bine, dar pe Julien Barre de ce-l aperi?

— Pentru că îmi place. Nu atât cât Kiliian, dar şi el e bine crescut, mulţumit de viaţă şi de sine. ferindu-se de a-şi primejdui liniştea. Şi apoi, nu-mi închipui că în criminal ar putea să omoare fără dantură şi ştii bine că era ştirb când a intrat în camera mortului, după crimă. Un altul poate, dar nu un om îngrijit ca Barre.

O'Leary zâmbi iar.

— Cum, după dumneata asta ar fi o piedică?

— Nu tocmai, zisei eu cam înţepat. Dar spuneai chiar dumneata că uşa lui Firav-ley care dădea spre baie şi deci spre a lui Barre era zăvorâtă. Deoarece fereastra o «— închisă, pe dinăuntru, cum f; putut să-l omoare el?

— Dar despre Aneta ce zici, domnişoară Keate? nu are nici 1111 alibi şi era beată. Are chef de ceartă la

băutură. Poate că avea vreun motiv ca să-l urască pe Huber Kingerv; e în casa lor de când era tânără şi toată lumea ştir că Huber Kingerv era un afemeiat. O fi auzit ce spunea Frawlev la masă, despre o taină pe care o cunoaşte numai el şi despre care noi habar n-avem. Oare n-ar fi ăsta un motiv?

— Tot ce se poate, dar cu ştiu bine că n-a ieşit nimeni pe uşa lui Frawley.

— Vai, domnişoară Keate! Ai putea jura că nu s-a furişat o umbră în clipa când dumneata şi Faggi vă uitaţi unul la altul uluiţi şi speriaţi? Şi tot atât de repede să se ascundă, mai ştiu eu unde! În salon, chiar, sub balcon, în întuneric, în spatele pianului, sau să alerge la uşa bucătăriei şi să vină apoi după ceilalţi. În astfel de împrejurări nu mă încred în mărturia nimănui.

— Mi se pare că încerci să mă zăpăceşti cu orice preţ, Când am venit aici, mintea mi-era limpede. Eram sigură pe mine, voiam să împletesc la şalul la care lucrez; mi-am pierdut însă andreaua, nici cu un ştiu unde. Nu, n-o să-mi scoţi din cap că n-a trecut nimeni pragul camerei lui Frawley.

— Dar pe Brunker îl uiţi?

— Aş! Brunker nu e decât... Brunker.

O'Leary se agită în pat.

— Totuşi Frawley a fost ucis cu un glonţ în inimă de cineva. Te pomeneşti că vrei să mă convingi că nu e adevărat.

— Dacă am putea admite sinuciderea! exclamai eu.

— Am scăpa de toată bătaia de cap, bine zici. Parcă spuneai mai înainte că ai să-mi pui o mulţime de întrebări. S-auzim!

— Ale cui erau mâinile care au apărut la geam în noaptea crimei şi asupra cărora am tras? Cine a furat peruca şi de ce? Cine a pus-o sub perna unde am găsit-o eu? Mâna care a scotocit sub perna mea a cui era? Cine o adus peruca şi a avut...

— ...obrăznicia zise O'Leary zâmbind.

— ...curajul s-o pună pe capul mortului şi să-i lege

apoi batista la loc? Cine a otrăvii câinele? De ce? Când? Şi…

— Oho, domnişoară Keate! ia-le pe rând, nu toaio odată. Nu ştiu cine a luat peruca. Bănuiesc însă că ţinea cu orice preţ să ştie cifrul casei de fier şi spera că Frawley îl avea scris pe un bileţel şi-l ascunsese în părul perucii. Nu dau prea mare importanţă acestui fleac, nici că peruca a fost furată de sub perna dumitale. Cred, că a făcut-o bătrâna. Apoi s-a gândit s-o pună mortului p cap pentru că era a lui. O cred în stare de atâta… curaj. Uită-te bine la ea, domnişoară Keate. Supravegheaz-o mai îndeaproape. Se mişcă de colo-colo cu o uşurinţă uimitoare. Nu prea îmi insuflă încredere.

— S-o pun la încercare? Cum?

— De, ştiu şi eu! încearcă şi dumneata! Să-mi spui apoi şi mie rezultatul. Nu mă întreba de ce o bănuieli pe ea că ţi-a scotocit sub pernă. O mână osoasă umedă…

— Da, da, ai dreptate, murmurai străfulgerată de un gând.

— Să revenim acum la câine. A fost otrăvit cam la vreun ceas după ce am stas noi de vorbă la bucătărie. Aminteşte-ţi că dulăul rămăsese în salon în seara aceea. Un câine care poate să latre şi să mârâie în fiecare clipă, e prea supărător pentru un asasin. Pe de altă parte, rr se poate şti cine a furat şoricioaica din cămară. Toţi ne-am învârtit pe acolo în ziua sosirii. Mai ai de pus vreo întrebare?

— Chiar mai multe. De pildă…

— St!

O’Leary ridică mâna şi cu ochii aţintiţi la baia car –, despărţea camera lui de cea a lui Paggi, asculta cu mare încordare. Şi, în tăcerea care se făcuse, auzii uşa mişcându-se încet. Aş fi putut să jur. La un semn mă sculai binişor, trăsei zăvorul şi deschisei uşa brusc. În baie nu era nimeni, dar în clipa aceea se închidea uşa dinspre camera lui Paggi.

O’Leary se ridicase în capul oaselor. Văzuse şi el. Încuiasem uşa şi el se încruntă uşor.

— Signor Paggi e cam prea curios, spuse el cu glas scăzut. Mă întreb dacă…

O bătaie în uşa care dădea spre galerie îl întrerupse. Era Brunker care venea să ia tava.

— La ascultă, Brunker, îţi place aici la Hunting’s E’nd? îl întrebă pe neaşteptate detectivul.

— Nu, domnule.

— De ce?

— Aşa. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Cum „aşa”? insistă O’Leary.

— E cam pustiu, domnule.

— Dumneata şi Aneta vă însoţeaţi întotdeauna stăpânii când veneau aici?

— Da, domnule.

— Mi-ai spus parcă alaltăieri că eşti în serviciul familiei Kingery de vreo 15 ani?

— Cam atât, domnule.

— Cum ai intrat în serviciul răposatului?

— Domnul Kingery a dat un anunţ la ziar că are nevoie de un fecior de casă. Am venit, m-a găsit pe placul dumnealui şi de atunci am rămas la dumnealor.

— Era stăpân bun?

— Da, domnule, tare bun.

— Te plătea bine?

— Destul de bine.

— Ţi-ai făcut până acum suma?

— Nu pricep…

— Adică ai adunat ceva?

— Adunasem, domnule, dar… – oftă şi schimbă vorba: Mai doriţi ceva?

După ce ieşi, O’Leary zise:

— Asta ştie să-şi ţină limba, dacă ll-o fi ştiind şi altceva. Am încercat ieri să-l descos puţin despre vânătoarea de acum cinci ani, dar nu mi-a spus mai mult decât acum. Să mă ia dracul dacă el şi Aneta nu ştiu de zece ori mai multe decât vor să spună!

Sfâr şi într-un suspin care semăna mai mult cu un geamăt şi făcui atunci ceea ce n-ar fi trebuit să-mi îngădui,

deşi tot acolo aş fi ajuns, îi dădui o doză puternică de bromoval, spunându-i că e aspirină. În curând adormi. Crăpai puţin fereastra ca să intre aerul, zăvorâi uşa pe dinafară, cea care dădea în galerie şi coborâi în salon.

Hélène şi Paggi erau la pian, L-ai Killian privea posomorât cum se cernea zăpada, Matil îi spunea ceva Anetei în uşa bucătăriei. Bătrâna se încălzea la foc, cu ochii ţintă la flăcări. Terice şi Julien Barre jucau cărţi. Pe masă, între ei, o grămăjoară de bani sporea mereu. Terice părea să fie iar cuprinsă de patima jocului şi trăgea cu nervozitate din ţigara pe care o avea în colţul buzelor. Matil o trimise pe Aneta la bucătărie.

— Nu ştiu ce vor avea de mâncare pe ziua de azi, zise ea cu un râs forţat. Mă tem că din cauza viscolului, vom fi siliţi să ne mulţumim cu apă şi cu pesmeţi, îmi spuse încet.

— Tot e bine că se găseşte apă din belşug. Mă mir chiar că e atât de multă. Tata a poruncit să se construiască un rezervor în vârful dealului. Zicea că omul poate trăi cu pâine şi cu apă. Ce mă îngrijorează însă, e că lemnele sunt pe sfârşite.

Mi se strânse inima. Situaţia devenea lot maj grea. Dacă gerul nu slăbea, zăpada nu se va putea topi şi vor trece mai multe zile până se va putea ajunge la oraş.

— I-am spus lui Brunker să facă economie. Hélène s-a plâns că-i este prea frig, dar m-am făcut că n-aud.

— Nu-ţi face prea multe griji, încercai eu s-o încurajez. Suntem în noiembrie şi zăpada trebuie să se topească de îndată ce va înceta viscolul. Vom pleca la oraş. De altfel, domnul Morse trebuie să fi ajuns deja. Poate că a şi trimis ajutoare.

Făcu un gest de deznădejde.

— Cu neputinţă, domnişoară Keate, cu neputinţă, repetă ea.

— N-ai nicio speranţă de la el?

— Niciuna.

Ochii îi erau roşii, pleoapele umflate, şi totuşi nu erau dintre aceia care plâng uşor.

Terice izbucni în râs. Paggi îi aruncă o privire

duşmănoasă, iar Barre se ridică, împingând spre ea grămada de bani. Veni spre noi şi, la lumina vie a dimineţii, mi se păru mult mai bătrân. Era îmbrăcat cu multă rxrijă, părul bine pieptănat, numai ochii îi erau adânciţi în orbite. Un tremur se ivea din când în când în colţul gurii. Era răguşit şi tuşea des.

— Matil, zise el, zece minute i-au fost suficiente domnişoarei Lucy să mă „curăţe" straşnic şi Terice m-a lăsat lefter. Tocmai voiam să-ţi vorbesc. Ce e cu Terice? E chiar aşa de lipsită de bani?

Îşi şterse fruntea cu batista, apoi urmă:

— Aşa este. N-ai putea tu, sau unul dintre voi, să-i împrumute o sumă oarecare? Pentru ca fiecare „sută" pare să aibă o mare însemnătate. La urma urmei, Terice a fost…

Îşi întrerupse vorba ca şi cum ar fi fost pe cale să dezvăluie un mare secret.

— Vrei să spui că sunt obligată s-o ajut? întrebă fără înconjur Matil.

— Nu, zise el cu asprime. Nu m-am gândit niciodată la asta. Toţi am împrumutat-o cu bani până acum, dar consider că îşi are şi ea mândria ei. Mai bine joacă şi-şi prine toţi banii la bătaie, decât că cerşească.

Mă privi pe sub gene.

— Ciudată mândrie şi fără rost, încheie el ca să pună capăt acestei discuţii pe care nici nu trebuia s-o înceapă.

Îiilian se învârtea prin salon. Furia lui părea că se potolise. Îşi luase iar înfăţişarea de om plictisit şi nepăsător. Mă dusei în bucătărie. A neta aţâţa focul. Când intrai, întoarse capul şi zise răstit:

— Iar dumneata? Ce dracu' aveţi azi cu toţii de mi bateţi capul? N-aveţi ce căuta aici. Bucătăria e a mea, nu a voastră. Toţi să le-o şi spui că nu-mi pasă.

Nti-i răspunsei, băui puţină apă rece şi plecai.

NU mai trecui prin bucătărie până spre seară pe la orele cinci. Ceasurile se scurseră încet şi plictisitor. Masa fusese rea; aproape numai sparanghel conservat, tocmai ce nu pot eu să sufăr. O'Leary dormea. Nu mai avea deloc temperatură, spre marea mea mulţumire. Ceilalţi îşi

petrecuseră ziua în jurul focului, destul de slab de al Uei, aşteptând.

Când mă gândesc la Hunting's E'nd, îmi amintesc de groaza cu care aşteptam să treacă vremea, acea aşteptare nesfârşită şi fără scop. Frin unghere şi pe galerie începuse să se lase întunericul şi pe toţi ne cuprinsese iar teama, O teamă care, adăugată la frigul care domnea, se prefăcu în frică.

Frawley era mort. Cadavrul lui zăcea acum undeva, în zăpadă. Bar Morse unde era? Sus, O'Leary zăcea în pat rănit şi mult nu lipsise ca să fie şi ei acum un cadavru. Era cu neputinţă să te gândeşti acum la altceva. Azi dimineaţă, pe lumină, mai puteam spera la un ajutor apropiat. Dar ne dădeam acum seama că era o copilărie. Vântul care sufla cu turbare ne făcea să ne înfiorăm, urletul viscolului bătând în geamuri şi zăpada care intra în casă prin toate crăpăturile, pârâitul focului, muţenia noastră, spaima, grija, aşteptarea – totul dovedea că mi putem fi ajutaţi, salvaţi. Crima era aici, ameninţătoare. Deodată avui impresia limpede, violentă, brutală că Frawley, mai bine zis cadavrul lui, se întoarse la loc, în odaia de alături, lângă noi. Simţeam moartea, gustul ei.

Sentimentul acesta fu atât de puternic, încât sării în picioare, tremurând ca varga. Mă dusei la uşa camerei mortului cu paşi şovăitori, o împinsei cu piciorul şi mă uitai înăuntru. Patul: era, fireşte, gol. Mă întorsei la locul meu, sub privirea uluită a celorlalţi, care întoarseră repede capul când îmi aruncai ochii la ei. Numai Mă ti] nu.

Nu-mi place să stau fără treabă, mai ales când sunt îngrijorată, neliniştită. Bătrâna abia deschisese gura în cursul zilei; stătuse tot timpul nemişcată în fotoliul ei, urmărind cu încăpăţânare zborul lişiţelor zugrăvite pe pereţi.

Încordarea tuturor devenea de neîndurat; toţi păreau că aşteaptă – Dumnezeu ştie ce nouă grozăvie – Dumnezeu sau mai degrabă geniile răufăcătoare. Mi-era foame. Nu ni se dădu ceai, ceea ce stârni mânia Ilelenei care se luă la ceartă cu Paggi. Mă obişnuisem cu această scenă şi nu le

dădui nicio atenţie.

Când o auzii pe Aneta trebăluind prin bucătărie, mă sculai. Am un dar: ştiu să fac nişte pesmeciori foarte gustoşi, fără mare cheltuială. Aneta se ferea intenţionat să facă mâncăruri calde şi toţi eram mai mulţumiţi de asta. Şoricioaiea era cu neputinţă de găsit iar câinele, foarte slab încă, era cea mai bună dovadă a puterii otrăvii. Aneta, auzind de ce am venit, se împotrivi din răsputeri şi-mi spuse cu asprime să-mi iau tălpăşiţa. Iar când vrui să intru în cămară, puţin g lipsit să nu mă ia la bătaie.

— Să nu intri aici! şi îmi opri drumul cu o mişcare mai repede decât îmi închipuiam că e în stare. Ochii albaştri îi străluceau de furie şi se micşoraseră, făcându-se ca două linii subţiri. Îmi strigă:

— Proasto!

Mă uitai la ea cu scârbă. Lângă cămară se afla uşa unui dulap cu provizii; mă gândii că o să găsesc şi acolo făină şi mă îndreptai încet spre dulap. Aneta mă apucă de mână. O împinsei la o parte. Apucai zăvorul şi, deşi Aneta mă trăgea înapoi, deschisei uşa.

Schiurile căzură întâi, apoi o matahală grea alunecă, se rezemă de uşă, apoi de mine, se prăbuşi cu un zgomot slab şi rămase nemişcată, jos. Aneta scoase un ţipăt. Flacăra lumânării de pe masă pâlpâi şi fu cât pe ce să se stingă.

Era Newell Morse. Faţa îi era vânătă, aproape neagră, pulpanele hainei ridicate. Capătul acului meu de împletit strălucea pe o pată închisă, udă încă, şi care îi păta picăţeii cămăşii, roşie la flacăra lumânărilor.

O

CAPITOLUL XIV

UN TRUNCHI DE COPAC

Nu-mi aduc bine aminte ce s-a întâmplat după descoperirea asta groaznică. Parcă mi-ai nintesc că Aneta a început să scoată nişte ţipete din care nu pricepeam nimic. S-au amestecat glasuri, lumini. Ştiu doar că stăteam nemişcată, dreaptă, în halatul meu alb, înlemnită de

groază, cu cadavrul la picioare. Mai ştiu că a apărut şi O'Leary, în halatul lui cenuşiu şi trandafiriu. Apoi, stând lângă foc, auzeam glasuri nelămurite, strigăte pe care tot nu le înţelegeam. Vorbeau toţi deodată: Terice, Hélène, Paggi, Barre, Killian; chiar şi lui Brunker îi scăpa din când în când câte o vorbă. Aneta, şedea şi-şi frângea mâinile; era albă ca varul. Mătuşa Lucy mormăia crâmpeie de fraze şi nu-şi dezlipea ochii de la uşa prin care fusese scos mort Huber Kingery, unde murise apoi Gerald Frawley şi unde Brunker şi L-ai Killian transportară trupul neînsufleţit al lui Morse.

Şi pe când L-ai Killian spunea cu glas înăbuşit:

— Asta s-a întâmplat probabil când bietul Morse se pregătea să plece, se ivi ieşind din bucătărie Lance O'Leary, bandajat la cap şi se apropie de noi. Era tot atât de alb la faţă ca faşa ce-i înconjura fruntea. Se aşeză uşurel pe un scaun şi-şi prinse capul în mâini. Toţi murmurară, numai bătrâna mormăia mereu:

— …în camera lui Iluber, în camera lui Huber… E al treilea… al ţi-ilea cadavru, în camera lui Huber… Mai întâi Huber… pe urmă Gerald Frawley şi acum Newell Morse.

Matil îi făcea semne să tacă dar ea nici n-o luă în seamă. Julien Barre, în picioare lângă Matil, părea neînchipuit de bătrân şi de istovit. Cu o mână se încleştase de spătarul scaunului ei iar buzele îi tremurau. Paggi, înfundat într-un fotoliu, cu faţa aprinsă, se uita cu priviri fricoase în toate părţile. Hélène, aplecată peste braţul fotoliului său, răsufla din greu, cu ochii rătăciţi. Cu degetele ci lungi, sfâşia o batistă verde ca şi ochii ei. L-ai Killian, în picioare, părea o stană de piatră. Brunker, pe chipul căruia nu se citea nici frică, nici tulburare, se uita în pământ.

— …în aceeaşi cameră… Acolo l-am găsit… mormăi bătrâna. În acelaşi loc… în pijama… desculţ… întins pe spate…

— Taci… taci, te rog… o ruga printre hohote de plânsmaţii.

Dar ochii adânciţi în orbite ai Lucy-ei Kingery păreau

că nu văd nimic; nici n-auzea ce i se spunea. Julien Ban e făcu un pas. Matil însă îl opri cu un semn.

— …chiar în acelaşi loc… în pijama, desculţ… se pregătea să se culce… O împuşcătură şi l-am găsit dându-şi sufletul, cu inima străpunsă de un glonţ.

O'Leary se sculă brusc. Nu mai avea privirea aceea hărţuită, tulbure. Ochii îi străluceau limpede.

— Mă poţi ajuta o clipă, domnişoară Keate? zise el. Mi-ar trebui o… infirmieră care…

Îşi întrerupse vorba. Ceilalţi ne făcură loc să trecem. Aneta se uita deznădăjduită la mine, eu ochii ei bulbucaţi. O'Leary închise după noi uşa de la camera mortului. Şi de data aceasta un cearşaf alb acoperea trupul inert întins pe pat. Se opri lângă uşă.

— Şezi, îmi spuse. Nu, nu pe scaun, jos pe duşumea. Nu era aprins la faţă, privea limpede. Mă gândii o clipă să-i pun termometrul ca să-i iau temperatura, totuşi îl ascultai. Mă aşezai jos. Duşumeaua era ca gheaţa. De sub uşă venea un curent puternic de aer rece.

— Nu înţeleg de ce… începui eu pe când O'Leary, fără să răspundă, se lăsă în genunchi şi începu să pipăie trunchiurile de copaci, din care era făcută uşa.

— St!

În halat şi papuci, cu bandajul strâmb, era atât de caraghios că în orice altă împrejurare aş fi pufnit în râs.

— Dar taci odată! îmi şopti trecându-şi mâna peste ochi. Ascultă. Cineva a fost ucis aici de un glonţ de revolver tras foarte de aproape. Totuşi nimeni n-a ieşit din camera asta. Şi cu toate acestea a fost moarte de om. Domnişoara Keate, ce faci de obicei înainte de a te culca? Închizi fereastra, stingi lumina…

— Şi încui uşa cu cheia sau zăvorul.

— Aici e un zăvor. Împinge-l!

Se întoarse spre uşa făcută din buşteni îmbucaţi.

— Uite, aici era întins trupul. Aplecă repede capul, domnişoară Keate.

Se dădu la o parte şi încet, milimetru cu milimetru, ridică zăvorul de lemn. Îmi oprii respiraţia. Priveam cu

încordare. Totuşi nu observasem gaura aceea rotundă din mijlocul buşteanului, care ieşea la iveală când ridicai clanţa în sus.

— Ei, acuma vezi? Un revolver e ascuns în uşă. Dacă aş ridica destul de sus clanţa ca s-o fac apoi să cadă în… ia stai!

Se aplecă ţinând cu un deget – şi mâna nu-i tremura deloc – clanţa, având grijă să se ferească din dreptul armei. Gaura era făcută cu atâta dibăcie într-o crăpătură, încât nimeni n-ar fi putut vedea scopul ei ucigător, înainte de a fi prea târziu.

Am înţeles totul în final. Pentru moment nu-mi puteam lua ochii de la O'Leary, uşa, clanţa. Mi se părea că visez. Nu întrebam nimic, nu spuneam nimic, aşteptam împietrită.

— Firul reostatului, murmură O'Leary triumfător. Iată întrebuinţarea lui logică. E destul de subţire, dar trainic. E, fără îndoială, înfăşurat în jurul trăgaciului şi când clanţa se ridică, îl pune în mişcare.

Tăcu o clipă, apoi lăsă clanţa în joi, cu atenţie.

— Crezi, zisei, dezmeticindu-mă, că în uşă e ascuns un revolver?

— Da.

— În asta de aici?

— Da.

Mă uitai rând pe rând la O'Leary, apoi la buştenii cu o înfăţişare atât de obişnuită.

— În crăpătură?

— Da.

Îmi înghiţii cu greu saliva.

— Sub… sub clanţă?

— Fireşte. Dar ce ai, domnişoară Keate, unde te duci?

— Mă duc, ies din odaia asta, răspunsei cu atâta demnitate cât îmi îngăduia mersul în patru labe.

— Bine, du-te, dar stai puţin. Când te-or vedea ieşind aşa, de-a buşelea, vor crede că ai înnebunit.

— Poate că au dreptate; chiar că nu mi-e bine de fel. De altfel şi dumneata stai în genunchi.

— Iacă, mă scol.

Se ridfefi, dar cu băgare de seamă şi cu ochii la uşă. l'otul era să nu te afli în dreptul armei.

— Cum îţi dai seama în ce direcţie e îndreptat revolverul? E posibil să îi alunecat.

— De aceea nici nu voi închide uşa. Asta e singura primejdie. Poate că va trebui să scot revolverul ca să nu mai facă o altă victimă. Ba nu, îl las la locul lui. Îmi va fi de folos.

— Dar cum poţi să fii atât de sigur de cele ce afirmi? Cum s-a putut introduce revolverul înăuntru? Nu văd decât o gaură mică de tot. Cum poate încăpea un revolver încărcat şi…

— Unde-ţi sunt ochii", domnişoară Keate? Stai să-ţi arăt…

— Nu, nu, îl oprii eu. Nu te atinge de clanţă.

— Nu-ţi fie frică. Voi ridică-o încetişor. Uită-te aici. Bucata asta de lemn a fost tăiată, apoi aşezată la loc. Buşteanul pare să fie întreg, neatins. Aşieaptă puţin – se scotoci prin buzunare – a, briceagul e sus în haină. Caută, te rog, în geamantanul lui Frawley, poate găseşti o foarfecă de unghii.

Găsii foarfeca şi i-o dădui. Simţii un puternic fior când pusei mâna pe lucrurile mortului. Nu era mult de când le folosise şi acum zăcea mort, undeva sub zăpadă.

Mă uitam la O'Leary cum scotea cu băgare de seamă ipsosul care astupa o crăpătură foarte subţire.

— Uite, scot firul – cu câtă grijă a fost fixat pe partea de jos a clanţei. Mi-ar trebui o şurubelniţă sau ceva asemănător. Îi întinsei briciul lui Frawley pe care îl luă cu puţină şovăială. Acum suntem în deplină siguranţă. N-am decât să ridic clanţa de pe care am desprins firul pentru a putea scoate bucăţica de lemn introdusă în crăpătură. ia te uită!

Apăru O" gaură săpată în lemn, destul de mare pentru a încăpea în ea un revolver micuţ; oţelul lucea albăstrui; arma era înfiptă în uşă, cu ţeava spre acela care ar fi vrut să apese pe clanţă. Mă apropiai. Un fir subţire

era înfăşurat în jurul trăgaciului, celălalt capăt, desprins de pe clanţă de O'Leary, atârna în jos.

— Ce minte ageră! murmură el. Dacă atenţia nu mi-ar fi fost atrasă de aparatul de T.F.F., defect şi de repetatele mormăieli ale bătrânei, insistând asupra asemănării celor două crime… Acum voi pune totul la loc.

Tăcu şi după câtva timp scoase revolverul din ascunzişul lui.

— Uite şi iniţialele: e arma lui Huber Kingery. Voiau probabil să dea de înţeles că s-a sinucis. Nu, nu, nu acesta e adevăratul motiv; dacă s-ar fi găsit arma, bănuiala ac şi căzut asupra lui Huber Kingery şi nu asupra ucigaşului. Iată de ce totul a rămas neatins vreme de cinci ani. Era mai primejdios pentru ucigaş să vină aici la Hunting's E'nd ca să-şi ia revolverul, decât să-l lase aici. Acum înţeleg şi de ce se deschide uşa după împuşcătură: se mişcă foarte uşor în balamale. Mâna lui Firavvley i-a dat, când a căzut, o lovitură destul de puternică pentru a se deschide. Da, cred că aşa s-au petrecut lucrurile.

Cerceta cu multă atenţie revolverul, îndeosebi butoiaşul – aşa cred că se numeşte.

— Încă patru gloanţe?! murmură el.

După ce se gândi puţin, le scutură în palmă şi le vârî în buzunar. Puse apoi revolverul la loc, legă sârma de clanţă şi spuse, întorcându-se spre mine:

— Mai simplu nici că se putea. Unde mai pui că e şi ceva ce iese din banal.

— Toate bune, răspunsei eu cu o oarecare asprime, dar cine-i făptaşul?

— Nu ştiu încă cine-i, dar ştiu când a acţionat: chiar în ziua morţii lui Huber Kingery.

— De unde ştii? îl întrebai eu cu îndoială.

— Nu s-a mai atins nimeni de armă în decursul celor cinci ani care s-au scurs de la moarte. Nimeni nu prevedea că Matil va invita după atâta timp aici, aceleaşi persoane, nici că Gerald Frawley, deţinătorul unui secret primejdios, va dormi în camera asta. Susţin în sfârşit că asta a fost pusă la cale în ziua morţii lui Huber Kingery, deoarece a

funcţionat numai în ziua aceea. Prima dată când Huber Kingery a vrut să închidă uşa cu zăvorul, a căzut fulgerător la pământ. Cel care a „meşteşugit” la uşă trebuie să fi rămas singur acasă câteva ceasuri. Aş vrea să ştiu…

— Matil are un „jurnal”.

— Ce-ai spus?!

— Şi-a însemnat într-un caiet vânăiorile de la Hunting’s E’nd.

— Ar fi într-adevăr ceva ce-ar întrece aşteptările mele. Eşti sigură, domnişoară? a spus ea?

— Da, la masă.

O’Leary se întunecă şi spuse cu gravitate:

— km… vezi, asta nu-mi place. Trebuie… s-o ocrotim. Mă tem că fata e 111 mare primejdie. Caietul se află aici?

— Nu ştiu. Spunea numai în treacăt că şi-a însemnat ultima vânătoare. Părea că nici ea singură nu ştie unde şi-a pus caietul.

— Bfare noroc ar fi să se afle aici. Dacă acest caiet e la Barrington, nu ne va putea fi de niciun folos. Roag-o pe domnişoara Matil să vină puţin până la mine, Spune-i că vreau s-o întreb ceva, în sfârşit, găseşte dumneata un pretext.

Matil veni şi intrarăm toţi. trei în camera mortului, urmăriţi de privirile iscoditoare ale celorlalţi. O’Leary nu-şi pierdu vremea cu ocolişuri de prisos, ci zise de-a dreptul:

— Domnişoara Keate mi-a spus că ai nişte însemnări despre ultima vânătoare de la Hunting’s E’nd. Ai caietul aici?

— Da, răspunse Matil fără şovăire. Nu sunt decât însemnările unui copil – cum eram pe atunci – o înşiruire de fapte petrecute în ziua aceea. Am adus caietul cu mine pentru că în el se află ultimele însemnări din vremea când trăia tata. Vrei să le vezi?

— Te rog chiar. Dar să nu te vadă nimeni când ¡mi dai caietul. E un caiet obişnuit ca mărime?

— Nu, un carneţel cât palma mea. După cum spuneam, eram pe atunci la vârsta „memoriilor”. Nu vei găsi decât însemnări scurte, ca de pildă: „Hélène şi signor

Paggi au cântat toată seara”. „Tata şi baroneasa au făcut o scurtă plimbare”. „Ne-am sculat la ora patru pentru a vina când se va lumina de ziuă”. Altceva nimic.

— Mi-e de-ajuns, zise O’Leary cu ochii lucitori, cu pansamentul căzut pe-o ureche. Poţi să mi-l dai repede? Să nu vadă nimeni când mi-l dai. Ştiu toţi că e la tine şi, deşi sunt singurul care am revolver, mai sunt şi alte arme pe-aici.

— Vrei să spui că mă aflu în primejdie? întrebă Matil cu o fulgerare în ochi.

— Tare mă tem… Te-aş sfătui totuşi, să mi-l dai de faţă cu toţi ca să se ştie că nu mai este la dumneata, dar nu vreau ca asasinul să ştie că a fost descoperit, mai bine-zis că l-am descoperit. Şi apoi, atâta timp cât se va părea că nu dai nicio importanţă caietului, vei fi în siguranţă, Eşti sigură că îl ai aici?

— Da. Ţi-l aduc îndată. Sper că vom afla în curând cine l-a omorât pe tata şi pe Gerald Frawley, nu-i aşa? Şi pe… – arătă cu mâna spre pat.

— Sărmanul Newell Morse! zise O’Leary cu adâncă mâhnire, după ce ieşi Matil. S-a dus singur la moarte pentru a se ţine de cuvânt şi a împlini ultima dorinţă a lui Frawley. Ticălosul care l-a ucis a considerat că Morse ar fi putut să ajungă la Nettleson şi de acolo la Barrington – să afle ceea ce nu trebuia să ştie: numele asasinului. Mai ştia că nu poate fi în siguranţă atâta timp cât Morse era în viaţă. A spionat, a pândit, a vegheat; l-a văzut pe Morse luând schiurile, m-a înlăturat din calea lui cu o lovitură în moalele capului, dată probabil cu vătraiul sau cleştele, a luat andreaua, tot atât de primejdioasă ca un pumnal şi l-a ucis pe Morse prin rurprindere.

— Dar de ce nu le-a ucis şi pe dumneata în acelaşi timp? îl întrebai cu.

— Credea, fără îndoială, că m-a dat gata.

— Vorbeşti mereu de „ucigaş”. Eşti sigur că e un bărbat?

— Nu, nu sunt sigur de nimic. Aha, uite că s-a întors!

Matil intră. Obrajii îi ardeau, gâfâia. În mâini n-avea

nimic.

— Ţi l-au furat, nu-i aşa? zise O'Leary.

— Da. Şi ştiu şi cine. Hélène Paggi.

— De unde ştii?

— Dumneata erai în camera dumitale, pe când noi am stat toată ziua în salon, unde e mai cald. De aici se vede când intră şi iese cineva din orice cameră. Hélène voia să citească o revistă care se afla în camera mea. Fără să-mi ceară voie, s-a dus singură să şi-o ia. S-a întors repede cu revista. Atunci n-am bănuit nimic.

— Hélène Paggi… repetă încet O'Leary, ca şi cum faptul ar fi fost de mare importanţă, ceea ce eu nu găseam potrivit, – Hélène Paggi. Şi crezi că ea ţi-a luat caietul?

— Bănuiesc, cel puţin.

— Şi în afară de ea, n meni n-a intrat în camera dumitale?

— Nu, sini" sigură. Toţi se aflau în salon şi ne supravegheam atât de mult unii pe alţii…

— Când ai văzut caietul ultima dată?

— Vă repet că sunt sigură că ea l-a luat, domnule O'Leary, Am pomenit despre el la prânz, după amiază m-am dus să văd dacă e la locul lui şi era. De altfel, nu cred că ai fi aflat ceva interesant în el. Nişte copilării, fapte înşirate fără vreo ordine.

— Îţi aminteşti despre vreun fapt mai important din jurnalul dumitale? De pildă, cea din urmă zi a domnului Kingery aici?

— Ziua în… care… a fost… ucis? Mi se pare că ne-am dus la vânătoare…

— Care dintre dumneavoastră? insistă O'Leary.

— Aproape toţi. Nu-mi aduc bine aminte… Tata, fireşte musafirii…

— A rămas cineva acasă?

— Parcă… zise Matil Sngândurată.

— Cine?

— Ah, am uitat! Tmaginează-ţi că am uitat amănuntele.

— Crezi că şi altcineva în afară de Tâelene Paggi a

putut intra astăzi în camera dumitale?

— Sunt sigură. Stai! Biunker a venit să aducă rufele curate. Dar ce putem face pentru Newell Morse, domnule O'Leary? Cine m-a pus să vin aici! N-ar fi trebuit să mai răscolesc trecutul acela groaznic. Crima a intrat odată cu noi în casa asta, ne pândeşte în orice clipă, din orice ungher.

Vocea i se stinse, o sf-ăbătu un fior; îi trecui braţul pe după mijloc şi ca rămase câteva clipe cu capul rezemat de umărul meu. Apoi îşi îndreptă trupul şi continuă:

Mă duc dincolo. Mi-e frig. Doreşti să mă mai întrebi ceva, domnule O'Leary?

— Nu, răspunse el cu o mulţumire ciudată. Mulţumesc, domnişoară Matil. Sărmanul Morse! suspină el după ce ieşi Matil. Doar îl prevenisem. Dacă mă asculta, acum s-ar fi aflat în viaţă. M-am străduit zadanic să-l salvez. Îţi aminteşti unde ţi-ai pierdut andreaua, domnişoară Keate?

— Habar n-am!

— N-are importanţă. Oricine putea s-o găsească. S-a folosit de ea cu multă pricepere. Ce iscusinţă! Dar ce ai?

— Taci, pentru Dumnezeu! Cu andreaua mea de împletit, înţelegi? Am văzut destul sânge în viaţa mea, am participat la piuite operaţii… era însă altceva. Mi se pare că… îmi vine să… leşin, spusei cu dinţii clănţănind. Ai observat că de data asta, n-are nimeni niciun alibi, nici chiar dumneata?

— Aş! Ţi-e frig. Ilai să mergem dincolo la căldură. Dar…

O'Leary deschise uşa şi-l urmai. Avea dreptate. Nimeni nu avea un alibi. Nici chiar eu.

CAPITOLUL XV

PAINJENUL PRINS ÎN CURSA

Stăteau cu toţii în jurul focului destul de slab. Aneta încetase să mai bodogănească în franţuzeşte, Julien Barre era la fereastră, cu ochii pierduţi în întunericul de afară. L-ai Killian se aşezase într-un fotoliu. Nimeni nu se clintise. Terice fuma cu furie, Brunker se afla în fundul încăperii,

drept ca o stană de piatră. Hélène plânsese pesemne pentru că avea ochii şi nasul roşu. Se sprijinea greoaie de Paggi care părea să nu fi făcut o mişcare de ceasuri întregi. Bătrâna stătea tot atât de ţeapănă în fotoliul ei cu rotile.

La drept vorbind mă cam mirai când O'Leary începu să pună aceleaşi întrebări asupra morţii lui Newell Morse, ca şi a lui Gerald Frawley. Era clar că aceeaşi mână îi omorâse pe amândoi ea şi pe Huber Kingery şi pentru acelaşi motiv. Oricum, ne chestionă îndelung, deşi, după părerea mea, ştia mai mult decât noi în privinţa asta. Grozăvia era că ucigaşul se ascundea printre noi. Nimeni nu era sigur de viaţa lui şi nu ştia cum să se apere. Împotrivirea Anetei de a mă lăsa să intru în cămară, apoi să deschid dulapul mi s-a părut ciudată şi o spusei intrigată atunci când îmi veni rândul. Mă înfiora ghidul să vorbesc despre clipele trăite, de groaza care m-a cuprins când m-am pomenit cu trupul acela greu căzând peste mine… Totuşi o făcui. Aneta bodogănea mereu, tot timpul cât vorbii eu. Când sfârşii, O'Leary se întoarse brusc spre ea:

— De ce n-ai lăsat-o pe soră să intre în căinară să ia alimente? Ştiai că acolo se ascunde ceva? Ţi-a dat cineva ordin să nu se pătrundă „acolo"? Cine?

Nimeni, nimeni… spuse repede, cu răsuflarea întretăiată A neta. Nu ştiu nimic, credeţi-mă, vă jur! Pur şi simplu n-am vrut ca ea – şi arătă cu nuna spre mine – să umble în bucătăria mea. E munca pe care eu trebuie s-o fac. Pricepeţi?

O'Leary nu păru că pricepe prea multe dar pentru moment se hotărî s-o lase să-şi mai revină din zpăceală şi, după câteva clipe de gândire, o chemă pe domnişoara Luey Kingery şi-şi continuă interogatoriul:

— Domnişoară Lucy, de ce ţineai morţiş să ai peruca lui Frawley?

Bătrâna tăcu câteva momente, apoi, ca trezită la o realitate insuportabilă dar inevitabilă, răspunse:

— Nu aveam nevoie de ea. Ceea ce voiam era hârtia

pe care „sora” o ascunsese în buzunar. O să mă întrebi de unde ştiam. Am ochi buni, nu-mi scapă nimic. Când ţi-a dat biletul scris pentru Newell Morse, am înţeles din privirea ei că n-avea de gând să i-l dea. Cunosc sufletul omenesc, ştiam că ea îl citise. Apoi şi-a pipăit din nou buzunarul. Cinci ani de nemişcare m-a făcut o bună observatoare.

— La ce îţi trebuia biletul? De unde ştiai în ce loc îl ascunsese sora?

— Pemeile îşi ascund lucrurile sub pernă. Voiam… voiam numai să ştiu, să aflu toate. M-am furişai în camera ei, am scotocit sub pernă şi am luat ce mi-a căzut la îndemână. Am lăsat uşa deschisă ca să nu mă bănuiască. Oftă adânc.

— Dar m-a obosit grozav. Nu pot sta mult în picioare… Curgea sudoarea de pe mine…

— N-o să te mai obosesc nici eu, domnişoară Kingery, zise O’Leary. Te-aş ruga numai să răspunzi în o întrebare: Ce ştii despre proiectul de căsătorie dintre maţii Kingery şi Gerald Frawley?

— Nimic altceva decât că tatăl ei a insistat mult să se facă.

— Dar tatăl ei e mort.

— Ştiu, ştiu, zise bătrâna cu nerăbdare, asta a fost înainte de a muri el. Fata avea pe atur ci vreo şaptesprezece ani. Frawley a prevăzut ce-o să iasă din fetişcana asta înaltă şi subţire ca o prăjină. Pe scurt, era logodită de cinci ani cu el.

— Chicoti – O glumă. Nu prea era drăgăstoasă cu el. Dar să lăsăm asta. De ce să mai vorbim? Toată viaţa nu facem altceva decât să vorbim, vorbim fără rost. Ilai, lasă-mă, zise ea în felul ei obişnuit, vreau să dorm.

— Îţi dovesc din toată inima să te odihneşti, dar mă tem că n-o să poţi, încheie O’Leary. Îţi mulţumesc din suflet, domnişoară Kingery.

Încuie uşa în urma lui. Îşi aruncă ochii spre camera lui Matil, apoi spre cei din jurul focului.

— Unde sunt Terice şi doamna Paggi?

— S-au dus la culcare. Aşadar ea a luat peruca?

Făcu un gest plictisii.

— „Jurnalul”, vreau să spun caietul lui Matil, se află în casa asta. N-a fost ars. Ştiu bine. Se poate să fi fost îngropat în zăpadă dar nu cred. Ajunge cadavrul. Nu, nu, sunt sigur că e aici. Am scotocit toate camerele, chiar şi pe a mea. Nu l-am găsit nicăieri. Totuşi, n-ar fi rău să cauţi şi dumneata. De şi-ar aduce aminte Matil ce s-a petrecut în acea ultimă zi de vânătoare! Ei, asta ce-o mai fi?

Pe galerie o uşă fu dată de perete. Paşi grăbiţi… era Terice, toată încotoşmănată în blană. Coborî scara în fugă. O’Leary îi ieşi înainte. 11 urmai. Terice de Turcum se oprise pe ultima treaptă, cu mâna încleştată de rampă. Lumina lămpii i se răsfrângea pe faţa schimonosită. Gâfâia.

— Mi-e frică, zise ea abia auzit.

— Se agăţă de haina detectivului.

— Mi-e frică… nu pot să stau singură… nu pot…

Nu minţea. Părea înnebunită de groază.

— De ce? o întrebă O’Leary.

— Nu ştiu, murmură ea cu buze e palide sub roşul care le acoperea.

Iie pe fereastră se auzea un zgomot regulat, monoton. Înţelesei. Era zăpada care se topea şi cădea de pe acoperiş, picătură cu picătură. Nu mai era atât de frig.

— Hai, spune odată, a grăbi detectivul. Tăcerea dumitale măreşte primejdia.

Ea se uită în juru-i cu spaimă.

— Mi-e frică. De unde ştii că primejdia e mai mică dacă voi vorbi? Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în casa asta se află un asasin. Doi oameni şi-au găsit aici o moarte îngrozitoare. Vinoyatul e pe cale să fie descoperit şi o ştie. Ştie că trebuie să se grăbească, înainte de a sosi ajutoarele. Va ucide în noaptea asta. Dacă nu-mi spui tot, nu voi putea împiedica o nouă crimă.

— Ea se dădu înapoi, cu fata schimonosită, cu ochii rătăciţi.

— Nu… nu ţi-ar folosi, murmură ea. Poate că atunci când au intrat în camera lui… lui Frawley… cei doi n-au…

— Hai, vorbeşte! Grăbeşte-te.

O fascina acum cu privirea, îi insufla voinţa lui. Terice duse mâna la gât ca pentru a smulge din gâtlej ceva ce o împiedica să vorbească.

— Doi bărbaţi… Erau doi. Unul a intrat în odaie, celălalt a ieşit.

— Ce vrei să spui? Mai repede!

— Şedeam pe scaunul de acolo.

— Părea hotărâtă să spună tot şi se aplecă atât de mult, încât parfumul pudrei ei ajunse până la noi.

— Era Killian. A intrat în camera lui Frawley. Venea de pe galerie şi nu m-a văzut. N-a mai ieşit. A ieşit şi Julien Barre. Am văzut tot. Apoi s-au întors şi ceilalţi de la bucătărie.

Terice vorbea atât de repede încât de-abia o înţelegeam. Ceva parcă mă îndemna să mă uit spre camera lui Matil. Mă împotrivii îndemnului şi n-o slăbeam pe Terice din ochi.

— Ceilalţi au venit şi deodată Killian era printre noi.

Jură-mi că nu-i vei spune. Mi-e frică… mi-e…

Un ţipăt prelung sfâşie tăcerea marei încăperi, un ţipăt atât da înfiorător că răsună în toată casa. Ne împietri de groază, apoi ţipătul încetă brusc. Era un ţipăt de femeie şi venea din camera lui Matil.

CAPITOLUL XVI
ÎNSEMNĂRILE LUI MATIL

L-ai Killian ajunse primul, apoi Paggi urmat de Barre. Băteau în uşă şi-o strigau pe Matil în momentul când sosi O’Leary. Eu îl urmai. Terice alerga odată cu mine.

— De ce ai lăsat-o singură? se răsti Killian la detectiv.

— Uşa e încuiată cu zăvorul! Jo! Vino încoace! Killian şi cu Paggi se munceau zadarnic s-o deschidă dar nu reuşeau.

— Ascultaţi! i-…

Killian ridicase mâna, era pământiu la faţă.

— Staţi puţin! se auzi glasul tremurat al lui Matil. Vă deschid îndată.

Killian îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Barre îşi

muşca buzele până la sânge. Dinăuntru se auzi un foşnet, apoi se deschise uşa scârţâind iar Matil, în picioare, gafa să se prăbuşească. Capotul ei alb îi dădea înfăţişarea unei năluci.

— Ce e, ce s-a întâmplat? murmură Killian şi o prinse în braţe. Eşti rănită? Vorbeşte!

Se repezi apoi la fereastră urmat de Paggi şi de O'Leary, în timp ce Barre o susţinea pe Matil, aproape leşinată de spaimă. În clipa când intrai în odaie, mă uitai în jurul meu. Nu era nimeni în afară de Matil. Fereastra era deschisă, oblonul ridicat, deşi O'Leary o rugase pe Matil să le închidă bine. Lumina lunii, mărită de albul zăpezii pătrundea înăuntru şi zării pe întinderea albă o umbră nelămurită care pieri îndată.

Apoi trupurile bărbaţilor din dreptul ferestrei îmi ascunseră vederea. Era o gălăgie de nedescris. Înţelesei că era cineva afară, că O'Leary şi Killian trăgeau pe cineva prin fereastră, în cameră.

Luai lampa care îmi era mai la îndemână şi alergai într-acolo. Hélène, cu picioarele goale, cu părul ciufulit, înfăşurată în blana ei, cu ochii măriţi de groază, se agăţă de mine. Mă smucii cu putere, dar ea mă urmă.

Între O'Leary şi Killian stătea Aneta. De pe umerii ci zăpada se topea şi picura pe jos. Încălţămintea îi era udă leoarcă. Era aprinsă la faţă şi şuviţe de păr cărunt îi atârnau pe umeri.

Nu înţelegeam ce tot mormăie şi întrebările repezi ale lui O'Leary rămâneau fără răspuns.

— E beată moartă ori nebună, zise Killian.

— Cred că a băut prea mult, domnule, spuse din prag Brunker. Când bea nu mai ştie ce face, urmă el cu un fel de apărare. Pot să vă ajut? Sunt deprins cu aceasta.

— Aneta! glasul lui Matil era acum poruncitor – Ce căutai afară sub fereastră pe o vreme ca asta? Ce-i cu gesturile şi strâmbăturile astea?

— Cu asprime: – Răspunde!

Femeia se potolea încetul cu încetul. Se uită la Matil cu ochii injectaţi de sânge.

— O rog pe domnişoara să mă ierte, zise Brunker, O cunoaşteţi pe Aneta. Şi-a adus aminte de… ce numeşte ea necazurile ei. Din greşeală a nimerit la fereastra dumneavoastră; ea cu domnişoara bătrână are ce are.

— Dar ce are? începu Matil când Lucy Kingery se ivi în prag împingându-şi singură căruciorul. Făcu un semn lui Matil ca să tacă şi se uită ţintă la femeie.

— Aneto, fată, întoarce-te în odaia ta şi te culcă. Nu ţi-e ruşine, ia vârsta ta… Hai, cară-te! zbieră bătrâna cu glasul ei ascuţit. Crezi că mi-e frică de tine? O să mă scoţi din pepeni într-o zi şi-o să te dau pe uşă afară. De douăzeci de ani încoace te-ai îmbuibat cu toate bunătăţile din casa noastră. Pleacă, du-te când îţi spun!

Femeia făcu un pas şi şovăi; Killian şi O'Leary îi dădură drumul. Ea trecu pe lângă Matil fără s-o ia în seamă, apoi se opri în faţa infirmierei şi aşteptă. Cu o mişcare bruscă bătrâna îşi împinse căruciorul înapoi ca să-i facă loc.

— Ieşi! îi mai strigă bătrâna o dată.

Brunker se apropie.

— O însoţesc eu, doamnă.

După ce plecară, mătuşa Lucy se întoarse spre Matil:

— Îmi pare rău, drăguţă, că te-ai speriat aşa, spuse ea cu glas schimbat, blajin, Aneta se crede nedreptăţită. Nu-ţi fie frică.

Îşi roti privirea prin casă şi o văzu pe Hélène cu picioarele goale; Şi zise răstit:

— Fă bunătatea şi te culcă, nu-mi umbla desculţă prin casă.

Toţi părură mulţumiţi să plece din încăperea îngheţată.

Killian, care lăsase obloanele, închise fereastra cu zgomot, se uită lung la Matil şi luă un palton aruncat pe un scaun.

— Pune-l pe tine, Matil, tremuri toată.

O înveli şi, deodată, o cuprinse în braţe, îi dădu cu mâna la o parte părul de pe frunte, începu s-o sărute cu

patimă ca şi cum nu-i venea să creadă că e teafără, apoi o privi cu o dragoste adâncă.

— Eşti sigură că n-ai fost rănită? o întrebă. Spune-mi ce însemna Frawley pentru tine. Spune-mi. Ştiu că te-ai dus în camera lui cu câteva clipe înaintea morţii lui, că ai vorbit cu el. Puţin îmi pasă dacă l-ai ucis tu. Nu vreau să ştiu nimic, numai să nu te pierd. Spune-mi…

Se auziră paşi în salon. Închisei uşa binişor. Voi aila, în sfârşit.

— Vai, Lai, cum să-ţi spun?…

— Nu plânge, te rog.

— Îi eram logodnică. Mă logodise tata înainte de a veni încoace, când a murit. Era voinţa lui, trebuia să mă supun. Pe urmă… tu. L-am rugat să mă lase liberă de jurământul făcut, să renunţe la logodnă. Cât l – am rugat!

— Glasul i se stinse într-un suspin.

— Nu, nu lasă-mă să continui. Trebuie să vorbesc. N-a vrut. Spunea că o să-mi schimb părerea după nunta. Atunci i-am mărturisit că îmi eşti drag, că viaţa cu el m. i-ar fi un chin. M-a ajutat să ies pe fereastră şi m-am întors în camera mea. Viscolea cumplit. Zăpada mă orbea. Abia am nimerit fereastra, dar nu voiam să se ştie, speram că va renunţa la mine şi că nimeni nu va afla că am fost logodită. Am vrut să fiu cinstită faţă de el, faţă de tine, de toţi… Stai să n-am terminat. Eram zdrobită, istovită când am intrat în camera mea. Vântul şi zăpada îmi tăiaşeră răsuflarea, mă înăbuşea. Căzui pe un scaun, aşteptăm să-mi vin în fire şi să chibzuiesc. Eram deznădăjduită, L-ai. Nu ştiam ce să fac.

— Nu tremura aşa, iubit-o. Nu te putea lua cu forţa.

— Îmi dădusem cuvântul faţă de tata şi cuvântul dat în astfel de împrejurări e sfânt. Am plâns, apoi mi-am scos pantofii uzi de zăpadă şi am vrut să închid fereastra. Atunci s-a auzit împuşcătura. Chiar în momentul acela. S-ar fi zis, s-ar fi zis că… dorinţa mea… se împlinise… L-ai… am ştiut că a fost ucis.

— E o nebunie!

— Înainte de a ieşi din camera mea, de-a alerga

împreună cu ceilalţi, ştiam că L-a ucis. Şi totuşi trebuia să-mi schimb rochia, să pară că am sărit în grabă din pat. Era îngrozitor, L-ai! Mă purtam aşa ca şi cum aş fi fost vinovată, ca şi cum l-aş fi. omorât eu. Şi nu eram vinovată, Lai, îţi jur că nu eram! Nu, lasă-mă. Voiam să-ţi spun tot… dar erai atât de rece, de nepăsător faţă de mine…

— Taci, Matil, făcu el cu un geamăt, strângând-o în braţe.

— Mi-am pus capotul şi am ieşit. Era mort şi eu eram fericită. Da, fericită!

Plângea cu suspine.

O'Leary tuşi. Killian îşi îndrepta trupul mirat. Părea că ne uitase, că tot ce-l înconjura, de altfel, în afară de Măiil.

— Cât timp ai stat în camera dumitale ca să chibzuieşti? o întrebă tânăru! detectiv pe Matil care se mai liniştise. Zece, cincisprezece minute?

— Nu mai ştiu, răspunse ea. Mi s-a părut foarte mult.

— Du-te, Matil. O să răceşti în camera asta. Du-te lângă foc şi te încălzeşte. Am de vorbit ceva cu domnul O'Leary.

Matil ieşi. Killian tăcu câtva timp, apoi începu:

— Mi se pare că am făcut o greşeală, dragul meu. Dacă îţi pot fi de folos… Se opri, îşi şterse fruntea şi urmă:

— Când am auzii ţipătul lui Matil… Tăcu iar. infirmiera e ajutoarea dumitale?

O'Leary zâmbi şi clătină capul.

— Nu, e o infirmieră adevărată, dar nu trebuie să te fereşti de ea. Te rog, continuă.

Killian tot mai şovăia.

— Să ştii că tot ce-ţi voi spune poate avea urmări grave pentru Matil, dacă s-ar afla. Trustul Kingery… toată averea ei… În sfârşit, n-am siguranţa, ci numai bănuieli.

O'Leary se uita ţintă la Killian. Tare aş fi dorit să aflu ce gândurj se măcinau îndărătul ochilor săi ca oţelul.

— I'oţi să păzeşti la uşă, domnişoară Keate, îmi spuse el. Ba nu, lasă că mă duc eu. Nu vreau s-o slăbesc din ochi pe domnişoara Matil.

Killian îşi încleşta pumnii şi făcu un pas înainte.

— Dumnezeule! Crezi… – se înăbuşea – că e în primejdie?

Detectivul încuviinţă din cap.

— Acum vorbeşte. Spune-mi tot; nesiguranţa, bănuielile dumitale, sau cum vrei să le zici. Şi cât mai pe scurt.

Killian răsuflă adânc şi începu:

— Am bănuieli, O'Leary. Nu-mi place cum merge banca. Şi cred că Frawley era vinovatul. Acest lucru îl ştia şi Morse, cred. Sau e o simplă coincidenţă. A lucra cu titluri şi cu fonduri e ceva destul de simplu, atunci când cei ce le mânuiesc sunt oameni cinstiţi. Cred că Frawley ştia ceea ce… nu trebuia să ştie… Şi a dat de înţeles că ştie. Situaţia lui devenise primejdioasă. De aceea i-a indicat lui Morse locul hârtiilor confidenţiale. Aceste hârtii trebuiau să acuze, foarte grav, de necinste, pe unul dintre noi.

— Adică pe Julien Barre?

Killian roşi.

— Nu, nu! făcu el cu vioiciune. Să nu crezi că sunt gelos pe el. Nu-i adevărat. Am renunţat la Matil când am aflat că e logodită cu Frawley şi niciodată… niciodată nu m-am gândit că Barre mi-ar putea fi rival.

— După câteva clipe de tăcere, urmă:

— Sunt în serviciul amplasamentelor şi fac multe drumuri. Cumpăr, vând titluri pentru clienţii noştri sau pentru bancă. Avem multe ipoteci pe bunuri şi de girat un mare număr de întreprinderi şi de proprietăţi.

— Mai ai să-mi spui şi altceva? zise O'Leary cu o vădită nerăbdare.

Killian lăsă capul în piept.

— Nu m-ai crezut şi nici nu vrei să mă crezi. Eu…

Tăcu şi vru să plece.

— Un moment, îl opri O'Leary. Cadavrul lui Frawley…

Dar Killian nu-l mai ascultă. În clipa aceea privirile îmi căzură asupra Hélènei care era în picioare, lângă Jo. Blana i se desfăcuse ia piept şi observai că era în cămaşa de noapte şi desculţă.

— Te rog s-o împiedici pe Hélène să mă urmărească, îi şoptii eu lui O'Leary.

Străbătui în grabă salonul, urcai scara şi, pornii pe galerie, sub privirile mirate ale tuturor. Cred că Hélène nu şi-a dat seama de intenţia mea decât în clipa când am deschis uşa camerei ei şi am intrat înăuntru. Dacă a încercat să vină după mine, probabil că O'Leary i s-a opus şi a ţinut-o pe loc. În cameră, pe masă, ardea o lampă. Dintr-o privire observai geamantanele deschise, borcănaşele cu alifii, rochiile împrăştiate pe scaune, pe masă. Şi deodată zării ceea ce căutam, ascuns pe jumătate sub o cămaşă de mătase. Un caieţel cu scoarţe cafenii. Ceilalţi ne priveau pe sub gene. Înţeleseră din privirea mea că găsisem ceea ce căutam căci nu mă întrebară nimic. Îi strecura! caietul lui O'Leary sub pelerină şi mă îndreptai spre cămin. El mă urmă. La mijlocul drumului mă lăsă singură şi porni spre fosta cameră a lui Huber Kingery, în care zăcuseră două cadavre şi un al treilea avea să se odihnească curând, pe patul rece ca gheaţa. Închise uşa după el. Nimeni nu păru că mă ia în seamă când mă aşezai printre ei. Mă uitai la Hélène. Ştia, fără îndoială, ce căutasem şi ce găsisem în camera ei. Nu ştiu dac-a încercat să mă urmărească. Chipul lui Paggi era de un galben pământiu, ochii lui măslinii se rostogoleau în orbite. Se ridică, vru să se îndepărteze dar se aşează iar pe scaun.

Dezgheţul nu înceta. Apa picura de pe acoperiş.

CAPITOLUL XVII

ASASINUL

Când O'Leary deschise brusc uşa, era schimbat la faţă. Peste grupul nostru trecu ca un vânt de gheaţă. O'Leary se duse la bucătărie şi-l aduse cu el pe Brunker.

— Domnişoară Keate, zise el cu mâna pe clanţa uşii şi cu un glas atât de limpede încât răsună în toată încăpereae, vrei să ne ajuţi puţin?

Am înaintat spre el cu picioarele grele ca de plumb, abia târându-mi paşii. O'Leary deschise uşa şi-mi făcu semn să intru. Era alb la faţă şi ca bandajul cu care era legat la frunte. Oare ce căuta în buzunar? Revolverul,

probabil. Oare va avea nevoie de el?

— E cea din urmă încercare, îmi şopti el abia auzit. Trebuie să ghicesc bine, nu, să merg la sigur. Altfel, totul e zadarnic. Aşază-te lângă fereastră, domnişoară Keate.

Îl ascultai. Mi se părea că visez. Ce lung părea mortul întins pe pat! Şi ce ţeapăn! Sărmane Newell Morse!

Intrară Brunker şi Paggi. Barre şi Killian se opriră în prag nehotărâţi.

— Veniţi să mă ajutaţi puţin, zise O'Leary foarte liniştit. Mai în», însă, spuneţi-mi, dumneata, Barre şi dumneata, Killian, de ce aţi ascuns cadavrul lui Frawley? Ştiu că dumneavoastră aţi făcut-o. Ce-aţi crezut? Acum, când a început dezgheţul, nu mai are importanţă; în curând „e vor sosi ajutoare şi cadavrul va fi găsit.

— De ce să mai făgăduim, Barre – spuse în cele din urmă Killian şi urmă bâlbâindu-se: Speram s-o salvez pe Matil... dar nu era cazul. Abin acum ştiu dar îmi pierdusem capul.

Barre tuşi.

— Voiam să te mituim, O'Leary. În primăvară, trupul lui Frawley ar fi fost găsit în vreo prăpastie. Înălţă din umeri. Mărturisesc că am făcut totul ca să-mi reuşească. Killian-a intrat aici când în salon-nu. Se afla nimeni, Fu eram în camera mea, dincolo de baie. Killian a deschis uşa de comunicaţie. Am intrat. Se opri apoi calm. – înţelegi? Nu există cadavru, n-a fost omor. Pentru noi era important să nu fim amestecaţi într-o afacere criminală şi... nu-i făceam niciun rău bietului Frawley. A fost destul de greu să-l scoatem pe fereastră. Eram îngheţaţi de frig. Se înfioră şi tuşi, – După ce-am realizat asta, trebuia ca umil dintre noi să iasă pe uşa ce dădea în salon. M-am dus eu. Nu era nimeni în salon. Killian a ieşit prin camera mea. Mai târziu a venit şi el, fără să fie văzut de cineva – cel puţin aşa am crezut. Se pare că tot am fost văzuţi. Spuneai că nu are nicio importanţă şi cred că ai dreptate. Dumneata vrei să clarifici lucrurile, EXeary, dar te previn să fii prevăzător, afacerea e foarte periculoasă.

— Aţi fost cam nesocotiţi, răspunse el, dar apreciez

că o spuneţi pe şleau. Brunker, pune mâna pe colţul cearşafului. Ţine-l bine. Aşa.

Îl priveam încremenită. Ceilalţi erau tot atât de uluiţi ca şi mine căci îl ascultam orbeşte.

— De un colţ de cearşaf apuc eu, iar dumneata, Paggi, de celălalt, urmă O'Leary. Vreau să vă arăt ceva, o grozăvie. Ţine bine, Killian. Pe doamne le vom scuti de o asemenea privelişte. Închide uşa, Barre. Grăheşte-te!

Ce însemnau toate astea? Ce?... Deodată înţelesei! Zăvorăşte uşa!

Cei trei bărbaţi din jurul patului se uitau prosteşte la EXeary. Acesta stătea nemişcat ca şi cum ar fi aşteptai ceva. Băgai de seamă că ţinea o mână în buzunarul hainei.

— Hai, Barre, ce stai? Ţi-am spus să zăvorăşti uşa!

Barre porni spre uşă. Aveam senzaţia că inima mi se oprise în loc. Apucă zăvorul şi se dădu în lături. Ochii detectivului se înteiară. Lăsă colţul cearşafului pe care şi ţinea şi se îndreptă spre uşă.

— Ce, nu ştii să împingi zăvorul? i se adresă O'Leary lui Julien Barre. Îl îmbrânci uşor în dreptul uşii şi puse mâna pe zăvor. Înte ca fulgerai, Barre căzu în genunchi. Era o mişcare instinctivă, făcută fără voie.

EXeary luă mâna de pe zăvor şi scoase revolverul.

— Eidică-te, Barre! ai mărturisit fără să vrei.

Cei din jurul patului păreau împietriţi.

— Da, începu Julicn Barre cu o expresie de oboseală adâncă. Da, eu sunt ucigaşul. Ei, şi? Acum nu-mi mai pasă, de nimic nu-mi mai pasă. Ce chin! Sunt fericit că s-a sfârşit odată! Glasul îi era ca al unui moşneag. Buzele îi tremurau.

O'Leary se uita în tăcere la omul care stătea, aproape gârbovit, în faţa lui. Killian dădu drumul cearşafului, făcu ci ţi va paşi şi se opri; muşchii feţei i se încreţiseră puţin.

— Puteam amina ancheta până am fi ajuns la Karrmgton, dar mă temeam de o nouă crimă, începu O'Leary. Ar fi fost o întrecere între noi care va ajunge mai repede la casa de fier a lui Frawley, şi apoi, era la mijloc Matil. În biletul lăsat de Morse, era scris cifrul; numai ea o

putea deschide. Matil avea şi caietul cu însemnări despre cele petrecute ultima oară la Hunting’s E’nd, când dumneata ai… pregătit., şi arătă cu mâna spre uşă.

Paggi deschise gura, vrii să spună ceva, dar făcu. O’Leary urmă:

— Matil ştia prea multe şi viaţa i-ar fi fost în primejdie.

Umerii lui Barre erau zguduiţi de nişte frisoane pe care nu şi le putea stăpâni. Făcu o mişcare forţată ca să-şi îndrepte trupul.

— Dacă spiritul lui iluber Kingery e printre noi – spuse el cu amărăciune, tăcu şi se întoarse spre Killian. Lamina îi căzu din plin pe faţă, obrajii îi erau supţi, părea bătrân, bătrân… Privirea îi era stinsă iar pe umerii obrajilor se vedeau pete roşii.

— Dă-mi o ţigară, î. ai. Îi vei explica lui O’Leary, nu-i aşa?

— Mai spune-mi ceva, zise detectivul. Dumneata erai la fereastră în noaptea când domnişoara Keale a tras cu revolverul?

Bune încuviinţă din cap.

— Voiam să pun peruca lui Frawley la loc, pe masă. O luasem crezând că în ea e ascuns cifrul. Trebuia să aflu ce conţin hârtiile. Frawley avea unele ciudăţenii. Ştiam că dumneata cântaseşi peste tot, dar era posibil ca cifrul să se fi aflat în perucă. Eram hotărât să nu las lucrurile la voia întâmplăril. Aşa am răcit umblând prin zăpadă. Un acces de (usc îl împiedică să vorbească. Nu ştiam că te afli i „cai. tora mortu’ Kii. Glonţul domnişoarei Keale era

& – coti/îcâji ifn-seţ cât pe-aci să mă nimerească. M-am întors în camera mea pe fereastră. Mai târziu am ascuns peruca sub pernă, pe un fotoliu.

— Tot dumneata ai otrăvit elinele, spuse cu blândeţe EXeary.

Barre înclină capul iuţind.

— Trebuia. Javra nu putea să mă sufere. Otrava e în zăpadă, lângă uşa bucătăriei care dă în afară. Îmi pare rău de Morse, îmi pare rău de tot ce-am făcut, dar nu se putea

altfel. Pe Newell Morse l-am surprins când voia să plece şi m-am folosit de prima armă care mi-a căzut la îndemână. Era să le omor şi pe dumneata, O'Leary.

L-ai Killian înainta.

— Nu s-ar putea amina asta până… până… chipul lui era pământiu.

Avea dreptate: scena era impresionantă, revoltătoare.

— În ceea ce-l priveşte pe Morse, urmă Barre cu glasul tot mai scăzut, am şovăit, mi-era… mi-era groază s-o fac. Dar trebuia. Avea şansa să ajungă primul la Barrington şi să pună mâna pe Mrtiile lui Frawley, înaintea mea. Nu ştiam că lăsase un bilet.

— Ştia că dumneata i-ai ucis pe Huber Kingery?

— Ştia numai că aveam motive să-l ucid, răspunse Barre cu amărăciune şi cu un gest de oboseală. Vei avea toate dovezile când vom ajunge la Barrington. Sunt… Sunt grozav de obosii. N-am putea aştepta până… atunci? N-aş putea să scap chiar dacă aş încerca, încheie el cu un zâmbet ciudat. După cum ţi-am mai spus, acum nimic nu mai are vreo importanţă.

Aceasta a fost ultima noapte la Huntig's. E'nd. Îmi amintesc prea puţin din ceea ce a urmat, atât doar că ne-am înghesuit toţi în jurul focului ca să ne fie moi cald, dar nimeni nu s-a culcai. Pe la orele patru dimineaţa Brunker ne făcu o cafea care ne mai învioră puţin. Bărbaţii vorbeau cu glasul scăzut şi fumau fără întrerupere. Hélène plângea. Matil părea o stană de piatră, cu ochii ei mari şi trişti cu faţa palidă. Terice şi mătuşa Ldey tăceau. O întrebai pe Hélène de ce îi luase caietul luinalii. Ea se uită spre Paggi cu teamă şi mărturisi în cele din urmă că se temuse ca Matil să nu fi scris despre ea lucruri urâte. Îmi închipui că era vorba despre legăturile ei cu Huber Kingery, ceea ce i-ar fi putut aduce necazuri în căsnicie. N-am mai insistat. Abia pe la ora şase reuşii să schimb câteva cuvinte cu O'Leary. Ne-am întâlnit în bucătărie unde mă dusesem să iau puţină cafea pentru bătrână. Aneta sforăia în odaia ei.

— De când îl bănuiai pe Barre? îl întrebai brusc pe

detectiv. Şi din ce cauză? Abia după ce-ai citit „jurnalul” lui Matil, sau mai înainte?

Q’Leary se uită la ceas.

— Chiar din momentul când a murit Frawley. Mai bine zis când am aflat că face parte dintre aceia care au „muşamalizat” asasinatul lui Kuber Kingery. Nu aveam însă nicio dovadă în privinţa uciderii lui Newell Mcrie; speram totuşi s-o mărturisească.

— Ia spune, de ce crezi că n-a ascuns şi cadavrul lui Morse în zăpadă?

— Pentru că se grăbea să ajungă în camera lui ¡înainte de a-l vedea cineva. Dar mai aveam şi alte motive să-l bănuiesc pe Barre. Acum pot să-ţi spun. Mai tatii, frânturile dintre convorbirea lui Frawley pe care mi le-ai redat dumneata dimineaţă – îţi aduci aminte? Barre îi cerea lui Frawley să schimbe camerele iar acesta lăsase să se înţeleagă că Barre cunoaşte amănunte cu privire la moartea lui Huber Kingery. Cred însă că omul nostru avea de gând să scoată revolverul din ascunzătoarea lui ca să nu mai fie ucis şi altcineva. Apoi, din răspunsurile lui Frawley, din ceea ce declarase acesta la masă, Barre înţelesese că a fost descoperit. Era sigur că Frawley cunoştea toate fărădelegile pe care el le făcuse împreună cu Huber Kingery, în dauna băncii. De unde ştiu? Habar n-am, dar fac pariu că aşa a început lupta dintre Huber Kingery şi Barre. Erau toţi amestecaţi în afacerea asta şi toţi compromişi, probabil, urmă detectivul. Julien Barre era cel mai aproape de Huber Kingery. Aminteşte-ţi ce spunea bătrâna, că frate-său a „pungăşii pe toată lumea”. De ce nu şi pe cel mai bun prieten al său? Mi se păruse ciudat că Frawley încuiase uşa care dădea spre baie. Se „temea el de tovarăşul său, omul în care îşi pusese toată încrederea? Iar Barre să-şi uite dinţii falşi? Greşii. Un om ca Barre îi caută şi în foc; pentru el totul e aparenţă. Fireşte, nu mă puteam ghida numai după astea, dar a fost de-ajuns să-mi stârnească bănuielile. Când am descoperit revolverul în uşă, bănuiala mea s-a confirmat. Barre are pasiunea telegrafiei fără fir şi totuşi n-a încercat să pună în

funcţiune aparatul aruncat sub masă. Apoi sârma care lega trăgaciul revolverului de zăvorul uşii. Cine cunoştea mai bine aparatul de telegraf pentru a se gândi să-l întrebuinţeze? În sfârşit, caietul lui Matil mi-a confirmat cu desăvârşire părerea, mai ales că Barre a sărit în lături, când m-am făcut că ridic clanţa de la uşă.

Se caută prin buzunare şi scoase caietul cu scoarţe cafenii. Îl deschise şi mi-l întinse. Citii:

…şirte-am sculat toţi în zori ca să stăm la pândă. Brunker şi Aneta aduseseră de-ale gurii. Ari petrecut ziua afară din casă. Veniserăm cu toţii dar unchiul Julien şi-a răsucit o venă de la picior şi a trebuit să se întoarcă la conac. Tata râdea de el, dar bietul Julien şchiopăta rău de tot. Tata a vânat mai mult decât toţi. Nu pot s-o sufăr pe Hélène, prea mă linguşeşte…

Ridicai capul. O'Leary privea la foc îngândurat. Prin uşă se auzeau sforăielile musafirilor obosiţi. Se sfârşise totul sau aproape totul. Când am ajuns la lâarrington, O'Leary a deschis casa de fier a lui Frawley. Presupunerile sale se adeveriseră. Aflai astfel că, cu câţiva ani înainte de a muri, Huber Kingery şi Julien Barre îşi puseseră averea la adăpost, speculând numai încasările venite din afară şi luând cu „japca" banii şi proprietăţile altora. Îrawley descoperise escrocheriile lor şi i-a cerut lui Huber Kingery să i-o dea pe Matil de nevastă şi o parte din câştig, ca să tacă. Apoi, Julien Barre a descoperit (şi asta i-a fost, cred, singura scuză) că Huber Kingery încurcase astfel lucrurile ca Barre să pară singurul vinovat. Pentru a scăpa de veşnica ameninţare a lui Frawlay, Kingery avea de gând să plece, lăsându-l pe Barre să se descurce cum o putea. Kingery îi mărturisise aceasta cu sfidare lui Barre, ştiind bine că acesta nu putea să dea lucrurile pe faţă. Barre nu putea să facă nimic, într-adevăr. În disperarea lui l-a ucis pe Huber Kingery şi a luat conducerea băncii. Intrase acum într-un fel de tovărăşie cu Frawley care nu urmărea altceva decât să-i ducă la ruină pe clienţii băncii. A trebuit să treacă multă vreme şi multe străduinţi pentru a îndrepta situaţia disperată a lui „Kingery Trust Company".

Dar să revin la ultimele ceasuri petrecute la Hunting s-End. Pe la amiază sosiră două camioane încărcate cu provizii care de-abia putură răzbi până la conac. A trebuit să insistăm mult pe lângă şoferi ca să ne ia pe noi şi bagajele noastre la oraş. Parcă o văd şi acum pe Aneta cu pisica în braţe, pe Jericho slăbit de boală, ghemuit la picioarele noastre, pe mătuşa Lucy înfofolită în broboada ei cenuşie lângă şofer, privind zăpada care se topea văzând cu ochii.

Toate mi se păreau că făceau parte dintr-un vis urii, că nu le-am trăit aievea. Eram istovită, moţăiam de-a-n-picioarele şi cred că nici celorlalţi nu le era mai bine. O'Leary rămase câteva zile la Nettleson pentru anumite treburi. La Barrington am fost găzduită pentru moment de familia Kingery. O'Leary veni să). a vadă şi-mi povesti ce găsise în casa de fier a lui Fiawley. Situaţia era cât se poate de serioasă. Julien Barre mărturisise totul.

— A, uitam să-ţi spun. Barre are o pneumonie dublă şi cred că n-o s-o mai ducă mult.

O'Leary tăcu dus pe gânduri. Apoi se scutură ca de o povară grea.

— La revedere, domnişoară Keate.

Matil şi Killian erau în salon. Matil era încă palidă, dar spaima din ochi îi pierise.

— Felicitările mele, Killian, zise O'Leary luându-şi rămas bun de la el. Şi dumneata, domnişoară Matil, primeşte, te rog, cele mai sincere urări de fericire.

Mi se păru mie, sau o lacrimă stătea să-i alunece de sub gene?

— Numai dumitale ţi-o datorez, răspunse ea roşind.

Toţi trei la fereastră, privirăm îndelung cum tânărul detectiv se pierdea în ceaţa care se lăsase.

— Sf! r şi i, t – REGINA ORAŞULUI MORT de L.R. Pelloussat

Richard Startery se lipi de zidul de pământ bătui pe lângă care se plimbase de câteva minute. Un tremur nervos îi zguduia tot trupul în timp ce sudoarea rece a spaimei i se scurgea pe tâmple.

Minerul din fildeş al unui pumnal indian mai vibra încă la câţiva centimetri de capul lui. Un fulger îi trădase trecerea armei prin faţa ochilor înainte de a să îi înfipt în zidul de noroi uscat.

Startery îşi reveni rapid, smulse pumnalul şi observă imediat o pojghiţă cafenie care acoperea lama lucioasă.

— Lamă otrăvită, îşi spuse el.

Privi îngrămădirea de cocioabe murdare ce străjuiau strada de o parte şi de alta. Mormane de gunoaie puturoase umpleau aerul cu miresme greţoase. O mulţime de străzi înguste şi întunecoase despărţeau locuinţele. Era destul de simplu pentru agresorii lui să se ascundă, să arunce pumnalul în momentul trecerii lui ca după aceia să dispară imediat.

Se gândi să-i urmărească dar erau puţine şanse ca să-i ajungă prin labirintul străzilor. Ştia cine sunt cei care-i vor moartea: doi hinduşi, numai piele şi oase, care se ţineau după el de-o săptămână. Îl supravegheau ziua şi noaptea. Nu ştia precis scopul acestei supravegheri severe, bănuia doar că avea o legătură cu tânăra hindusă pe care reuşise s-o salveze în împrejurări stranii.

Se desprinse de zid şi fără a se mai teme de ceva o porni spre centrul oraşului. După ratarea acelui atac hinduşii nu vor mai încerca imediat un altul.

Richard Startery părăsise Londra cu trei ani în urmă. Venise în India ca să-şi încerce norocul. Într-o epocă în care Europa şi cu deosebire Anglia nu oferea nicio posibilitate de reuşită în viaţă, indif erent de valoarea ornalui, el îşi prefăcu în bani lichizi tot ce poseda şi se îmbarcă pe primul vapor care-l duse la Bombay. Încercă mai multe afaceri dar nu reuşi în niciuna. Pierdu toţi banii f odată cu ei şi şansa de a mai face avere. În aceste condiţii hotărî să-şi mai încerce norocul în ţinuturile centrale ale Indiei, în regiunea munţilor Aravali, în regiunea opiului şi a sectelor misterioase.

După o săptămână coborî din trenul Bombay-Ajmir. Cu ultimele lire sterline reuşi să-şi cumpere o plantaţie de ceai şi o mică vilă.

Ăjmirul nu-i plăcu. Erau puţini europeni iar hinduşii nu-şi ascundeau duşmănia faţă de ei. Prin anumite cartiere era periculos să te plimbi după apusul soarelui. Ziua, o mulţime de indivizi cu trupurile înfăşurate în cârpe murdare, cerşeau mila trecătorilor pentru ca la adăpostul întunericului să-i ucidă pentru a-i jefui pe cei care se încumetau să se aventureze prin zonele lor. Spre deosebire de acele cartiere, centrul oraşului avea o înfăţişare mai primitoare. Casele plantatorilor şi sucursalele băncilor se întindeau de o parte şi de alta a străzii, două şiruri de edificii. impunătoare construite în stilul atât de cunoscut al ţării. Cupolele sclipitoare şi toracele albe ale templelor religioase completau şi dădeau o notă maiestuoasă părţii europene a oraşului. Restul Ajmirului nu era decât un furnicar de cocioabe, cu ziduri de pământ bătut sau de lăstari de bambus împletiţi.

Startery îşi petrecea timpul între plantaţia de ceai şi singurătatea vilei indiene. Cu societatea engleză localnică nu întreţinea raporturi prea strânse, aceasta ducând o viaţă mult prea costisitoare pentru posibilităţile lui. În preajma l-ai se afla un tânăr chinez de vreo şaptesprezece ani, pe care îl salvase de maltratările «nor marinari beţi, în momentul când aceştia se pregăteau să-l arunce în apele oceanului. Tânărul chinez se ataşă de protectorul lui şi se străduia să-şi dovedească credinţa. Startery îl luase în serviciul lui ca fecior – boy – şi, în pofida faptului că era chinez îl numi Ted. De altfel tânărul nu-şi cunoştea nici el adevăratul nume.

Trecură aşa mai bine de doi ani. În viaţa lui Startery nepetrecându-se nimic important.

Liniştea lui luă sfârşit odată cu evenimentele al cărui martor fusese. Plantaţia lui se afla cam la trei mile de Ajmir, distanţa o străbătea uneori călare, alteori pe jos, mai ales atunci când atmosfera răcorită de o ploaie îi îngăduia acest lucru.

În scara aceia, străbătea unul din cartierele mărginaşe ale oraşului când un ţipăt înăbuşit îi ajunse la ureche. Se apropie şi zări un grup de umbre încăierate.

Prudenţa şi înţelepciunea îl sfătuiau de fiecare dată să nu se amestece în aceste încăierări care de cele mai multe ori erau răfuieli între băştinaşi. Hotărâse să se îndepărteze când strigătul se auzi din nou şi uimit, Startery înţelese că cea care strigase era o femeie. Fără să mai şovăie scoase revolverul automat din toc şi se apropie de locul încăierării.

Văzu trei oameni care încercau să lege pe un altul asupra căruia aruncaseră o pânză de sac. Startery simţi un sentiment de revoltă şi uitând de orice precauţiune se aruncă asupra celor trei indivizi care surprinşi dădură drumul victimei lor.

O limbă de pumnal străluci în noapte şi Startery apăsă repede trăgaciul pistolului, individul căzu fulgerat la picioarele lui. Ceilalţi avură un moment de şovăială, moment care fu de ajuns pentru englez. Cu o lovitură de picior sfărâmă pieptul celui de al doilea şi când se îndrepta spre al treilea acesta se grăbi să dispară în întuneric.

Startery rămase o clipă nemişcat. Se gândi că împuşcătura va atrage atenţia altor hinduşi. Totuşi nu se întâmplă nimic. Străzile şi colibele rămaseră cufundate în tăcere. Se aplecă asupra formei acoperită cu pânza de sac şi-o descoperi. Când văzu cine este se trase uimit înapoi.

— O femeie! exclamă el.

Câteva clipe, Startery şovăi, se gândi să bată la una din uşile colibelor dar tăcerea care-l înconjura îi abătu gândul şi se hotărî s-o ducă acasă la el. Ridică trupul femeii şi fără să acorde o atenţie celor două victime ale sale se îndepărtă de locul încăierării. Avea de străbătut aproape o milă până la vila lui. Pe la jumătatea distanţei avu certitudinea că în urma lui se afla cineva. Se întoarse brusc şi zări o siluetă care se grăbi să dispară repede pe o stradă alăturată. Startery se gândi că nu putea fi altcineva decât cel de al treilea adversar care-i scăpase.

Ajunse fără niciun incident acasă. Ted nu-şi putu ascunde surprinderea când văzu ce adusese Startery.

— Ţi-am adus de lucru, Ted. Încearcă s-o aduci în simţiri pe această femeie şi îngrijeşte-i rănile. Mai am un

lucru de lăcut pe afară.

Startery puse trupul femeii pe divan şi se grăbi să iasă din vilă. Ochii lui inspectară împrejurimile apoi, cu revolverul în mână se repezi spre partea opusă străzii. Un individ se desprinse din umbră şi fugi din calea lui. Englezul duse pistolul la ochi şi trase câteva focuri. Dar, fie din cauza întunericului, fie din cauza distanţei prea mari dintre ei, împuşcăturile n-avură niciun rezultat.

Individul dispăru fără să fie atins. Înciudat, Startery se întoarse la vilă. Întâlni câţiva hinduşi care-şi părăsiseră colibele atraşi de zgomotul împuşcăturilor. La trecerea lui mulţi îşi întoarseră capetele. Numai teama de a nu greşi prima lor lovitură le înfrâna pornirile criminale. Revolverul din mâna lui Startery le impunea respect ca şi statura lui atletică. Cu casca colonială pe cap, bustul bine încins într-o cazacă din pânză cenuşie, cu pantalonii de călărie bine strânşi la genunchi de nişte cizme din piele, dădeau o înfăţişare deosebită lui Startery. Faţa lui cu trăsăturile regulate şi profunde dovedea o energie neîmblânzită, a cărei severitate era atenuată de strălucirea pură şi sinceră a ochilor albaştri. Startery avea treizeci de ani.

De cum intră în vilă se duse în camera unde se odihnea protejata lui. Ted îi deschise uşa şi se retrase discret. Veioza lumina obiectele cu o lumină palidă, lăsând în penumbră locul unde se afla necunoscuta. Startery rămase nemişcat, izbit de ceea ce i se înfăţişa ochilor.

Necunoscuta se odihnea întinsă pe divan. Era o tânără hindusă a cărei expresie de nobleţe trăda că aparţine unei caste superioare. Un păr bogat şi castaniu îi încadra faţa de o puritate deosebită. Liniile cu desenul delicat, trăsătura purpurie a buzelor, şi pleoapele închise sub genele lungi răsfrânte o împodobeau cu farmecul de neuitat al zeiţelor Indiei antice ale căror imagini de ivoriu mai stăruie încă pe templele milenare, îngropate în adâncimile junglelor. O tunică de mătase, încrustată cu broderii din argint, îi scotea în relief formele pure şi sculpturale. Mâinile cu degetele prelungi, se odihneau pe pernele de catifea purpurie.

Startery nu-şi putea dezlipi ochii de la ce vedea. Neauzit, lângă el apăru şi Ted care-l privea curios.

— Tu ştii să-ţi alegi soţiile, stăpâne,» puse el cu admiraţie.

— Tânăra aceasta nu este soţia mea, răspunse el scurt.

Teci nu insistă şi era gata să dispară din noii când stăpânul îl reţinu. Startery avea încredere în el şi se hotărâse să-i povestească toată aventura lui.

— Trebuie să fie fiica vreunui prinţ, răpită de nişte bandiţi pentru a putea scoate o despăgubire de la el, încheie Startery povestirea.

Ted rămase pe gânduri şi, cu paşi înceţi, se apropie de fereastra care da înspre stradă. Privi arară.

— Care e părerea ta? întrebă Startery.

— E cu totul alta, stăpâne. Bacă răpitorii acestei femei ar fi fost doar simplii răpitori, omul care ţi-a scăpat ar fi; dispărut pentru totdeauna, fericit că a scăpat teafăr. Nu s-ar fi mai ţinut după tine pentru nimic în lume, primejduindu-şi astfel viaţa. Şi nici n-ar supraveghea casa ta, stăpâne.

— Cum! strigă Startery, a venit iar taci?

— Da, stă în faţa casei şi pândeşte.

Startey înşfăca revolverul şi se repezi spre fereastră.

— De prisos, stăpâne, interveni Ted. E prea întuneric şi ţi-ai greşi ţinta iar urmărirea n-ar duce la niciun rezultat. Mai bine să ascultăm povestirea Eemeii.

Startery îşi puse revolverul în toc şi se întoarse spre tânăra adormită. Ştia şi el că orice acţiune, era sortită eşecului.

Necunoscuta îşi revenea încet, o roşeaţă slabă îi colora chipul în timp ce răsuflarea uşoară îi ridica pieptul cu regularitate. Ochii se deschiseră şi se opriră asupra celor doi bărbaţi cu o privire nedumerită.

Deodată expresia ochilor se modificară dezvăluind o teroare stranie.

— Fii liniştită, domnişoară, eşti în siguranţă aici.

Tonul cinstit şi afectuos al acestei fraze o liniştiră.

Spaima din ochi se micşoră lăsând loc curiozităţii.

— Sunt indiscret dacă vă întreb cum vă cheamă? rosti Startery.

— Wastia, răspunse ea cu o voce caldă şi melodioasă.

Startery zâmbi.

— Totuşi ar fi o cinste mare pentru mine ca să ştiu titlurile şi reşedinţa dumitale, spuse el.

— Ce importanţă are? Wastia nu e de ajuns pentru moment?

— Am avut plăcerea să vă fac un mic serviciu şi-aş dori să vă conduc eu însămi acasă. Nu voi fi liniştit decât atunci când am să vă ştiu în siguranţă în palat «! părinţilor…

— Nu am familie şi nici palat…

— În cazul acesta, consideră locuinţa ca pe a dumitale.

— Mulţumesc, sunteţi foarte generos.

— Gestul meu o firesc…

Ted, care nu pierdea o vorbă din conversaţie, aşteptă zadarnic ca necunoscuta să explice de ce a fost victima acelui atentat. Făcu aluzie la agresorii ei însă Wastia nu se arătă dispusă să-i satisfacă curiozitatea. Atunci Ted se apropie de fereastră.

— Omul acela e tot acolo, spuse ol apropiindu-se de Stăpânul său.

Fraza avu un efect neaşteptat asupra Wastsei. Se ridică, cu mâinile tremurânde şi cu faţa lividă întrebă:

— Cine-i omul acela?

Cel care-i răspunse fu Ted.

— E unul din cei trei care te-au atacat şi care a scăpat de mânia stăpânului meu izbutind să fugă. Acum ne supraveghează casa. Din clipa în care ne-ai trecut pragul stă acolo şi aşteaptă. Poate nu ştii că stăpânul meu te-a scăpat din ghearele lor?

— Amintirile mele sunt încă precise. Am auzit intervenţia, am auzit împuşcăturile după care am leşinat…

— Atunci ţi-am fi recunoscători dacă ne-ai furniza ceva date asupra individului care ne pândeşte casa. R?

ăcar din recunoştinţă şi tot trebuie să faci acest lucru.

Wattia îşi plecă privirile în timp ce Startery se uita cu asprime la servitorul i; au.

— Ted este un om bun, îl scuză el, uneori păcătuieşte prin exces de zel. Uită te rog aceste cuvinte necugetate ale lui.

— Boy-ul dumitale are dreptate. Ţi-ai riscat viaţa pentru mine şi nu mi-am arătat în niciun fel recunoştinţa. Te rog să mă ierţi, mi-o frică să ating acest subiect.

— Dacă aceste amintiri sunt penibile, alungă-le din mintea dumitale. Nu-ţi cer niciun amănunt.

O înfrigurare inexplicabilă o cuprinse pe tânăra femeie.

— Îţi cer o favoare, nu mă întreba nimic. Păstrează-mă la dumneata, voi fi servitoarea dumitale. Noaptea mă voi închide în cotlonul cel mai întunecos al casei. (Nu vreau ca ei să mă găsească, vreau să rămân ascunsă până ce vor uita de mine. Eşti salvatorul meu şi recunoştinţa mea e nemărginită, îţi voi fi devotată până la moarte, dar, te implor, nu mă întreba nimic… în propriul dumitale interes cât şi pentru viaţa mea.

În exaltarea ei, Wastia apucă mâna tânărului bărbat şi-o duse la buze. Startery şi-o retrase emoţionat.

— Wastia, vei rămâne aici oricât îţi va face plăcere. Ted şi cu mine îţi vom asigura protecţia, ziua şi noaptea.

El citi atâta fericire în ochii ei încât îşi întoarse tulburat privirile.

— Te vom lăsa câteva clipe singură, mai spuse Startery, Ted o să te conducă apoi în camera dumitale.

Cei doi bărbaţi părăsiră încăperea. Pe coridor Ted spuse:

— Proastă afacere.

Văzând privirea mirată a stăpânului său, adaugă:

— Viaţa noastră o să se complice într-un chip periculos.

— Trebuie totuşi s-o protejăm pe fata asta, spuse Startery.

— Desigur. De azi înainte am să dorm pe rogojină în

faţa uşii ei.

Seducţia tinerei hinduse începu să lucreze asupra lor.

2.

Din ziua aceea, cele mai mici gesturi ale lui Startery fură pândite de către doi hinduşi care se ţineau tot timpul după el. Startery încercă fel de fel de trucuri ca să scape de ei. Totul era zadarnic. Cei doi apăreau şi dispăreau cu o iuţeală nemaipomenită. Începu să fie neliniştit cu atât mai mult cu cât nu reuşise să afle motivul.

În convorbirile lui cu Wastia nu aducea vorba despre oamenii aceia. Ea ştia că toate mişcările le sunt supravegheate datorită lui Ted care scăpa intenţionat acest lucru în prezenţa ei.

Într-o zi, când fură singuri, Ted îi spuse lui Startery:

— Stăpâne, îmi dai voie să te însoţesc la plantaţii?

— Nu. Prezenţa fa e necesară aici.

— Viaţa îţi este în primejdie, insistă Ted.

— Ce te face să crezi asta?

— Cei care ne spionează aşteaptă numai un moment prielnic să te ucidă.

— Faptul că YVastia este la noi nu înseamnă că indivizii au şi intenţii criminale.

— Sunt convins că indivizii ăştia au motive puternice ca să se încăpăţâneze astfel. Nu cred că este vorba despre cei doi pe care i-ai omorât în noaptea aceea. Stăpâne, ai grijă, străina asta, cu frumuseţea ei, atrage asupra noastră cele mai mari primejdii.

— Ţi-e frică?

— Nu. Tu mi-ai salvat viaţa, îţi aparţin. Dacă mi-ai porunci m-aş sacrifica pentru femeia asta. Aş vrea să-mi pierd viaţa pentru o cauză mai bună.

Fără să-i răspundă, Startery se îndepărtă de Ted. Discursul lui îl impresionase.

În aceiaşi seară chiar, la întoarcerea lui spre casă, puţin a lipsit ca pumnalul ucigaş aruncat de unul din cei doi hinduşi să-i curme viaţa.

Temerile lui Ted se adeveriseră. Startery ştia acum că duşmanii lui nevăzuţi îi vor moartea. Când ajunse în poarta

vilei, răsufla uşurat. O împinse şi încet se apropia de uşa casei când, la vreo zece metri, în faţa lui tufişurile începură să trosnească şi se auzi un strigăt înăbuşit. Se repezi acolo şi dădu crengile la o parte cu teamă. Rămase împietrit, cu faţa lividă. La picioarele lui, zăcea o formă omenească într-un lac de sânge. Avea gâtul străpuns şi cu degetele crispate acoperea o rană. Lângă cadavru, Ted şi el cu mâinile însângerate, cu faţa şiroind a sudoare, îşi privea stăpânul cu un zâmbet de satisfacţie.

— Omul ăsta pândea sosirea ta, stăpâne. Dacă nu-l descopeream la timp ţi-ar fi înfipt pumnalul ăsta în piept.

Chinezul îi arăta pumnalul, era identic cu acela care era cât pe aci să-l străpungă în cartierul de la marginea oraşului, acelaşi strat cafeniu îi acoperea lama.

— Eram ascuns la câţiva paşi de el, urmă Ted. Am profitat de sosirea ta şi când atenţia lui era îndreptată spre tine. Pumnalul este otrăvit, adăuga el.

— Ştiu.

Răspunsul îl surprinse pe Ted şi Starfery îi povesti despre prima încercare de atentai din care scăpase.

— Nu mai există nicio îndoială. Vor să te înlăture cu orice preţ. S-au gândit că ai să scapi din prima încercare şi au postat un al doilea n parc.

Startery simţea cum o plasă nevăzută se ţesea în jurul său. O plasă mortală.

— Situaţia devine periculoasă, vreau, şi trebuie să ştiu cine sunt duşmanii mei.

— Întreab-o pe Wastia.

— Du-te şi anunţ-o că vreau să-i vorbesc.

Ted dispăru în timp ce Startery se îndrepta cu paşi târşiţi spre casă. În momentul în care trecea pragul vilei, poarta se deschise şi-şi făcu apariţia un hindus care ¡înainta repede pe aleea piincipală. Startery şi recunoscu pe omul care în fiecare zi împărţea corespondenţa coloniştilor europeni.

Poştaşul îi predă un pachet voluminos de formă cubică. Timbrul lipit pe pachet îi indica faptul că acesta fusese expediat chiar din Ajmir şi chiar în dimineaţa aceea.

Startery luă pachetul şi intră în casă. Îl puse pe masă şi dând curs primului impuls, al curiozităţii, se pregătea să-l deschidă, când, Ted care tocmai deschisese uşa îi strigă:

— Opreşte-te, stăpâne!

Intrigat, Startery se opri. Ted se apropie de masă şi-şi lipi urechea de pachet. Când şi-o ridică faţa lui exprima un interes deosebit.

— Ce s-a hitâmplat? întirebă Startery.

— Pachetul a fost adus acuma?

— Da, poştaşul…

— Vino, stăpâne; o să-l deschidem în prezenţa Wastiei. Conţinutul lui va fi suficient ca s-o facem să vorbească.

Ted luă cutia şi cei doi bărbaţi intrară în camera Wastiei» Aceasta se ridică mirată. Startery se înclină rece în faţa ei şi se apropie de măsuţa pe care Ted pusese pachetul. Intrigată, Wastia se apropie şi ea. Ted spintecă învelişul din pânză cenuşie dând la iveală o casetă cubică din lemn de preţ. Capacul avea la mijloc o încrustaţie de nestemate înfăţişând două pumnale cu lamele încrucişate.

Tânăra femeie păli când văzu semnul de pe capac.

— Nu deschideţi, spuse ea cu glas înăbuşit.

— De ce? întrebă Ted cu ton naiv. Cadoul acesta e superb. Cel care l-a trimis trebuie să fie foarte bogat şi puternic. Numai diamantele de pe capac fac o mică avere.

— Ardeţi cutia asta, spuse Wastia cu tărie.

Ted lăsă cutia pe masă şi se apropie de ea.

— De când stăpânul meu le-a luat sub ocrotirea Isii, spuse el răspicat, răpitorii dumitale au încercat să-l omoare de mai multe ori. Bănuieşti cumva o nowă încercare?

Wastia îşi lăsă capul în jos fără să răspundă.

— Atunci nu ne rămâne decât să ne încredinţăm încă odată, spuse Ted luând revolverul lui Startery şi ragă pa acesta să deschidă capacul cutiei cu vârful pumnalului său şi să se retragă imediat după aceea.

Startery se execută. Ca un gest precis lama pumnalului făcu să sară încuietorile de argint. Cu o

violenţă nebănuită capacul se ridică imediat. Un corp lung se descolăci sărind din interior cu un şuierat strident. Revolverul pe care Ted îl ţinea în mână bubui de două ori şi forma se lăţi pe masă. Wastia scoase un strigăt de groază, în timp ce Startery încremenise fără să scoată un cuvânt.

Cu ajutorul revolverului, Ted desfăcu tacticos încolăcirile vâscoase ale uneia din cele mai periculoase reptile ale Indiei.

— Un naja, spuse el laconic.

După care se întoarse spre tânăra fată.

— Cred, Wastia, că am trecut prin destule şi mari necazuri ca să-ţi meritäm încrederea. Aşteptăm explicaţiile dumitale.

3.

— Cunoaşteţi Ranjalpur? întrebă ea.

Cei doi bărbaţi spuseră că v.i.

— Ranjalpur este o cetate antică ale cărei ruine fie înalţă în inima munţilor Aravali. Departe de pământurile locuite, templele şi palatele lui vechi pe jumătate îngropate sub jungla cotropitoare, a: i rămas neeălcate timp de secole. În urmă cu douăzeci de ani, Marele Preot al lui Tangar-Lang, a fost gonit din Ajmir de către englezi. Marele Preot s-a refugiat în munţi unde a descoperit cetatea antică Ranjalpur. Bogăţiile oraşului mort, izolarea şi siguranţa ruinelor l-au hotărât să se stabilească în locul acela pustiu. Odată cu el s-au refugiat şi alţi credincioşi persecutaţi de către englezi. Astfel că în singurătatea munţilor ji-a adunat pe ai săi. Religia Marelui Preot consta în adorarea l-ai Tangar-Lang, o divinitate a întunericului, al cărui cult trebuia să distrugă la capătul vremurilor pe toţi ceilalţi zei. Distrugător şi lacom de sânge, monstrul cu idoli de aramă, se hrănea din jertfe umane şi impunea credincioşilor săi datoria de a distruge toate rasele duşmane care ocupau Orientul. Secta îşi alegea cu mare grijă adepţii ţi-taina dogmelor ei rămâne necunoscută pentru profani. Ajmirui era odinioară principalul centru al acestui cult religios. O adevărată teroare a domnit acolo,

victimele lui Tangar-Lang numai erau numărate. Slujitorii acestui Zeu feroce au atentat şi la viaţa albilor, grăbind astfel propria lor pierzanie. Izgoniţi, hărţuiţi, vânaţi de către englezi, au fost nevoiţi să fugă şi să se adăpostească în ruinele cetăţii Ranjalpur. După vreo doi ani au fost descoperiţi de către un european. Străinul avea cu el o suită destul de numeroasă printre care şi soţia lui. Între europeni şi oamenii lui Tangar-Lang s-a dat o luptă crudă în care au câştigat, cum era şi firesc, slujitorii lui Tangar-Lang deoarece erau mai mulţi. Au fost capturaţi supravieţuitorii printre care exploratorul şi soţia lui. Niciodată Tangar-Lang n-a avut atâtea sacrificii. Sângice curgea şiroaie sub cuţitul Sacrificatorului şi trupurile victimelor umpleau până la margine gura largă şi a din că a Idolului gigantic înăuntrul căruia ardea un foc năprasnic. Toţi bărbaţii au fost sacrificaţi, exploratorul dispăru în flăcări urlând de groază şi de nebunie. Soţia lui trebuia să-l urmeze. În clipa în care Marele Preot puse mâna pe ea, aceasta rânji sfidătoare şi-i ceru favoarea de a sta de vorbă între patru ochi. Străina era frumoasă, o frumuseţe necunoscută acestor bărbaţi ai Orientului. Sacrificatorul, izolat de ani de zile în ruinele din Ranjalpur, căzu sub provocarea ochilor ei negri. Îi acordă favoarea de a sta de vorbă între patru ochi. Ceva mai târziu, Marele Preot apăru urmat de tânăra femeie eliberată din frânghiile cu care fusese legată. Marele Preot aduse la cunoştinţa credincioşilor săică femeia nu trebuia jertfită deoarece îşi ura semenii şi cerca să fie primită în rândurile adoratorilor lui Tangar-Lang. Trebuia să fie pusă la încercare, aşa cum era obiceiul, în felul acesta se confirma voinţa Zeului. Hinduşii au prunii aceste cuvinte destul de rezervaţi. Erau convinşi că străina nu va rezista încercărilor. După două zile, pentru a demonstra ataşamentul ei faţă de Idol, ea aruncă în focul din gura Idolului, cu propriile ei mâini, doi copii vii, înnebuniţi, furaţi dintr-un sat de munte. În felul acesta ea şi-a făcut 1111 renume prin cruzimea ei din timpul ceremoniilor. Curând ajunse să-i domine pe toţi bărbaţii dând dovadă de o pasiune sângeroasă care o

întrecea pe a lor. Chiar şi cei mai feroci din credincioşi tremurau în faţa ei. Marele Preot fu sedus de ca şi puterea lui dispăru cu totul în faţa ardoare! distrugătoare a acelei femei pe care o cruţase.

Într-o dimineaţă, credincioşii lui îl găsiră la picioarele Idolului lui Tangar-Lang, cu gâtul tăiat de un pumnal mânuit cu furie. lăin clipa aceea, femeia domni ea stăpână asupra Eanjalpurului. Îşi pusese în gând să-şi întindă religia ei asupra întregii Indii. Emisarii aleşi pe sub sprânceană, plecară în toate direcţiile ca să predice doctrina monstruoasă. Din fundul palatelor ei milenare, femeia albă asista la triumful ideilor sale. Încetul cu încetul, dogmele lui Tangar-Lang cedară locul unei teorii noi: Zeul însuşi deveni numai un pretext. Secta căpătă o importanţă nebănuită şi-şi îndreptă cruzimea împotriva europenilor. Crimele împotriva albilor se înmulţiră şi ramificaţiile secrete ale sectei mişunau prin toată India centrală. Străina şi-a luat un nume Ilanulj-Itao. Şi-a înzestrat oamenii cu mijloace de luptă perfecţionate. Erau multe bogăţii în oraşul mort. Ţinta adevărată a acestei femei era aceea că dorea să alunge pe europeni din ţară şi să domnească ea ca stăpână necontestată. Secta religioasă acţiona ca organizaţie politică şi credincioşii săi produceau multe tulburări.

În vremea asta, într-o colibă din lianjalpur creştea o copilă în calmul ruinelor şi majestatea junglei. Dragostea străinei pentru Marele Preot purtase rod: se născu o fetiţă la puţin timp după asasinarea lui. Printr-un capriciu al sorţii, tnama ei o cruţă de la moarte şi dădu ordin să fie dusă cât mai departe de ea, în colţul cel mai tainic din oraş. Copila aceea sunt eu… Am fost încredinţată spre creştere unei tinere perechi de hinduşi. Dădaca mă iubea ca şi pe propriul ei fiu Hassim. Am crescut împreună cu el şi nu mi-am cunoscut adevărata obârşie. Până la vârsta de şaptesprezece ani, nimic nu ne-a tulburat viaţa. Într-o zi, mama mea adoptivă îmi destăinui adevărul. Îmi mai spuse şi că Hanidj-Kao dorea să mă vadă. După atâţia ani femeia aceea dorea să mă vadă.

Întrevederea a avut loc într-o sală secretă a palatului ei. Mama mă chemă lângă ea şi mă privi multă vreme. După un timp am simţit că începe să se înfurie fără ca să ştiu ce anume a declanşat-o.

— De acum înainte vei trăi în palatul ăsta. Mulţumeşte acestor oameni care te-au crescut şi vino să locuieşti lângă mine.

Hanidj-Rao era frumoasă. Niciodată n-am mai văzut o astfel de frumuseţe. Farmecul şi puterea seducţiei puteau duce în ispită pe oricine. Ştia să-şi întreţină liniile trupului şi chipului care-i păstra o tinereţe impecabilă. Voinţa ci mă îrânse prin teama de nebănuit pe care mi-o inspira. Totuşi, femeia asta nu trezi în sufletul meu niciun sentiment firesc ci numai o teroare plină de mister şi de spaimă. Astfel m-am despărţit de cei care m-au crescut şi m-am instalat la palat.

Îâanidj-Kao conducea numeroasele ramuri ale sectei cu cruzime şi barbarie, asista personal la ceremoniile religioase unde sacrificiul uman constituia actul cel mai sfânt. Cunoscui astfel şi viaţa destrăbălată a acestei femei, care-şi alegea favoriţii din capriciu şi pe care atunci când nu-i mai plăcea îi sacrifica Idolului.

Regretam viaţa mea de odinioară. Absenţa lui Hassim mă îndurera la culme. Într-o noapte, am părăsit palatul şi m-am dus la vechea mea locuinţă. Hassim plânse de bucurie şi mama mea adoptivă speriată de această îndrăzneală mă implora să mă întorc la palat. N-am vrut să-i urmez sfatul. În noaptea aceea am aflat adevăratul scop al sectei.

În zori, m-am hotărât să fug. Hassim avea să mă însoţească şi, amândoi, voiam să mergem mai întâi la Ajmir apoi într-un oraş de pe coasta oceanului. Din nefericire, dispariţia mea a fost observată şi o ceată de servitori a început să răscolească Ranjalpurul. M-au găsit la vechea casă. M-au dus la palat cu Hassim cu tot. Părinţii mei adoptivi fură sugrmnaţi în faţa mea şi aruncaţi în gura Idolului. Doar soarta lui Hassim mai trebuia hotărâtă.

Hanidj-Rao porunci să fiu scoasă din încăpere şi rămase singură cu Hassim.

Hassim era frumos: corpul lui muşchilos, faţa energică cu trăsături nobile şi regulate îi dădea un aer de tinereţe falnică şi viguroasă. A treia zi după cele petrecute, Hassim veni în taină să mă vadă. Era liber şi gardianul care mă păzea îl lăsă să intre fără nicio greutate. Faptul acesta m-a uimit şi i-am cerut explicaţii. Şi-a plecat capul şi mi-a spus:

— Trebuie să evadezi imediat.

— Fu singura condiţie: să mă însoţeşti şi tu.

— E cu neputinţă, Wastia. Tot ce pot face este să te ajut.

— De ce doreşti să rămâi? Nu pot pleca singură.

— Te iubesc, Wastia, dar nu mai sunt demn de tine.

Adevărul l-am înţeles imediat. Prietenul meu din copilărie pentru care aveam sentimente deosebite devenise favoritul lui Hanidj-Rao.

— Iartă-mă, spuse el cu glas scăzut, am ales calea asta ca să-mi păstrez libertatea şi ca să te salvez şi pe tine. M; ine urmează să în jertfită lui Tangar-Lang. Femeia care te-a născut nu simte pentru tine decât ură. Ea nu poate admite ca tinereţea ta şi frumuseţea ta să o umbrească pe a ei. Trebuie să pleci în noaptea asta. Paznicul de afară va deveni prietenul şi călăuza ta. Îl cunosc de multă vreme şi trădarea lui e plătită. Ai încredere în experienţa lui. Te va duce la Ajmir, într-un loc sigur, departe de răzbunarea lui Hanidj-Rao iar de acolo la Bombay. Vei rămâne ascunsă până ce voi putea veni şi eu... La revedere, Wastia şi pe curând.

L-am privit cum iese cu faţa posomorâtă şi dând paznicului un pumn de bani de aur. La miezul nopţii, chemarea paznicului mă smulse din toropeala în care căzusem. L-am urmat fără voinţă şi m-am supus tuturor ordinelor lui cu o pasivitate inconştientă. Printr-o ieşire subterană a palatului ne-am strecurat afară. Nişte cai ne-au aşteptat în junglă şi am pornit-o în galop spre Ajmir. După două zile am ajuns la Ajmir şi paznicul m-a dus într-o

colibă unde am stat două săptămâni bucurându-mă de o siguranţă desăvârşită. Toate aţi fost bune până într-o seară când uşa s-a deschis cu violenţă şi el a intrat clătinându-se, cu trăsăturile chipului descompuse de spaimă şi suferinţe. Făcu câţiva paşi spre mine şi căzu fără să scoată un curând: un cuţit îi era implântat în spate. Ascunzătoarea noastră fusese descoperită şi prinderea mea de către oamenii lui Hanidj-Rao era o chestie de câteva minute. Nici nu m-am dezmeticit bine că trei hinduşi au năvălit înăuntru. M-am zbătut, m-am luptat cu ei până când ai sosit dumneata… Pe urmă am leşinat… Restul îl ştiţi.

— Cred tot ce ne-ai povestit. Wastia dar nu pricep ce anume te-a făcut ca să taci atâta timp?

— Mi-a Sosi frică. Mă temeam că auzind povestea mea să nu mă alungi de aici fiindcă adăpostirca mea ţi-ar fi putut aduce necazuri mari. Pe urmă mă simţeam în siguranţă. Singură pe lume, fără un prieten găseam un puternic sprijin lângă dumneata. Pe urmă, mai speram că adoratorii lui Tangar-Lang nu vor cuteza să atace pe un supus britanic şi că de la o vreme vor renunţa să mai pună mâna pe mine. Reuşita asta nu se putea realiza decât dacă nu-ţi spuneam tot ce rai s-a întâmplat. Mă gândeam că povestindu-ţi toate astea vei încerca să-i pedepseşti pe cei care mă prigoneau şi astfel, în loc să se stingă ura lor s-ar fi aprins şi mai tare.

— Asta-i toi? mai întrebă Startery.

Wastia îşi plecă ochii şi vorbi în şoaptă.

— M-am temut că aveai să informezi pe compatrioţii dumitale de aceste întâmplări iar guvernul britanic ar fi trimis trupe ca să nimicească Ranjălpurul şi să ia în stăpânire toate comorile.

— Şi ce îi pasă ţie, odată ce oamenii aceia sunt duşmanii tăi de moarte?

— Sunt oameni din rasa mea. Nu am dreptul să-i trădez pe ai mei spre folosul europenilor.

— Totuşi, după. câte mi-ai spus, în vinele dumitale curge şi sânge apusean!?

— Sunt născută şi am trăit dintotdeauna pe pământ

hindus. În afară de asta, cu toată ticăloşia ei criminală, n-aş putea trăda şi preda călăului, fără să mă înfior, pe aceia care m-a născut.

— Şi mai ai şi prieteni printre locuitorii oraşului hindus. Pe Îiassim. Situaţia lui de favorit al reginei l-ar fi pus în situaţia de a fi condamnai de către englezi.

Startery rosti aceste cuvinte cu amărăciune şi ciudă.

— Hindusul acela tânăr şi frumos, credincios până la dragoste fiarei de Hanidj-Uao, şi a cărei credinţă te-a salvat pe dumneata, mai spuse el.

Wastia nu-i răspunse, doar pleoapele întredeschise lăsară să se strecoare o privire ciudată spre cel care vorbea. Tulburarea lui Startery crescu şi continuă:

— Fii iubeşti pe Îiassim?

Pleoapele M ridicară, sub efectul unei uimiri ce nu o mai ascundea.

I 4 ti

— Nu mai ştiu. Hassim e foarte departe de imaginea pe care o aveam despre el. Şi imaginea asta devine tot. mai nelămurită.

Startery avu impresia că i se ia o piatră de pe inimă. Apucă mâna delicată a fetei şi-o duse la buze.

— Am să-mi sporesc vegherea, murmură el. Nenorocire celor care te urmăresc.

— Stăpâne, e ceasul să ne retragem.

Startery aruncă o privire furioasă servitorului său. Fără a. şi pierde cumpătul, acesta se îndreptă spre uşă, o ţinu deschisă, poftindu-şi astfel stăpânul să-i freacă pragul.

Mânia lui Startery se topi atunci când tânăra fată şi zâmbi.

În seara aceea, Ted, de obicei guraliv, rămase cu gura închisă. Când îşi termină treburile îi părăsi pe Startery fără un cuvânt. Când să freacă pragul, acesta îl strigă:

— Ce înseamnă atitudinea asta?

Ted se uită la sfăpinul său cu o tristă expresie ric milă. Socoti orice vorbă de prisos, ridică din umeri şi dispăru.

4.

Săptămâna care a urmat n-a fost tulburată de niciun eveniment.

Eşuarea acelor atentate părea să fi spulberat intenţia criminalilor. Un calm îmbucurător luă locul acelor clipe de nelinişte, timp în care Startery îi făcu o curte asiduă Wastiei. Ted îşi păstra discreţia obişnuită, era omniprezent şi părea dispus să rezolve orice situaţie neprevăzută.

Într-o zi pe când Startery se afla pe plantaţie, sosi un călăreţ într-un galop turbat. Prin norul de praf, Startery recunoscu cu greu pe hindusul însărcinat să supravegheze vila şi să-l ajute pe Ted în caz de primejdie. Hindusul sări din şa şi-i spuse că îi luase foc vila.

— Şi Wastia? întrebă tulburat Startery.

Celălalt ridică din umeri: habar n-avea.

Fără a pierde un minut Startery se aruncă în şaua calului cu care venise hindusul şi se năpusti pe drumul spre casă. Peste o jumătate de oră sosea la locul incendiului. Focul era pe calc de a fi stins datorită măsurilor energiee luate de Ted şi echipei de voluntari care săriseră în ajutor.

Fără a se opri o clipă din drumul său, Startery se repezi în interiorul vilei. Trâmbe de fum continuau să se ridice din bârnele care mocneau ascuns. Startery nu le luă înseamă şi se repezi pe scări, sărind câte trei-patru trepte odată. Se grăbeai să ajungă în camera Wastiei unde totul era răvăşit, mobilele zăceau răsturnate sau sfărâmate de parcă se dăduse o luptă nemaipomenită în acel loc.

— Wastia! strigă el nervos.

Chemarea şi. rămase zadarnică, Wastia nu – răspundea de nicăieri. Startery se apropie de fereastră şi s-o aplecă peste ea. Descoperi o frânghie rroasă, – legată de cârligul ferestrei deschise şi atunci pricepu că Wastia fusese răpită. Profitând de incendiu cei care doriseră s-o răpească reuşiseră s-o facă neobservaţi.

Startery se repezi ca un apucat în parc şi-l înhaţă de umeri pe Ted, 61 zgâlţâi.

— Ted! strigă el, unde este Wastia?

— La ea, sus, răspunse Ted surprins. Focul n-a ajuns

până acolo aşa că a fost mai bine pentru ea să rămână fin camera ei.

— Wastia a dispărut. Cred că a fost răpită de hinduşi! lui Hanidj-Rao.

— Nu se poate! exclamă Ted. Era doar aici!

— Şi totuşi nu mai este în camera ei! strigă Startery.

— Stăpâne!… mai spuse Ted, dar Startery nu-l auzi, era departe, se năpustise prin labirintul străzilor, îndreptându-se spre cartierele rău l-am „le. După vreun sfert de milă de alergare, se opri nehotărât, nu încotro s-o apuce. Îşi trecu mâna peste faţa înfierbântată când simţi o alta aşezându-se pe umărul său. Se întoarse surprins. Lângă el se oprise Ted care-l privea uirâzind.

— Ce este, Ted?

— Vreau să te ajut ca s-o regăseşti pe Wastia, spuse Ted. Sunt vinovat de faptul că n-am vegheat cu atenţie asupra Wastiei. Trebuia să pricep că focul n-a fost o întâmplare.

Până seara străbătură toate străzile cartierului, întrebară în stânga şi-n dreapta, căutară vreun indiciu care să-i ducă la cei care o răpiseră pe Wastia. Toate cercetările lor se dovediră zadarnice. Wastia era de negăsit.

— Vom apela la poliţia engleză, spuse Siartery descurajat.

Ted îl privi câteva clipe apoi spuse:

— Bacă ţii s-o regăseşti pe Wastia în viaţă, trebuie să cercetăm totul în cea mai deplină taină. Nu trebuie ca aceste cercetări să fie oficiale. Dacă adoratorii lui Tangar-Lang vor simţi că sunt ameninţaţi nu vor da înapoi şi-o vor ucide.

— Oare o mai fi în viaţă? se întrebă Startery.

— Eu cred că da, spuse Ted. Dacă a fost condamnată la moarte şi trebuie să moară, aceasta se va sotâmpla numai la Kanjalpur unde va fi dusă de slujitorii lui Tangar-Lăng.

— Înseamnă că trebuie să mergem şi noi acolo?

— Se pare că da, stăpâne. Dar încotro s-o apucăm? Nu cunoaştem căile de acces spre această cetate antică.

— Kanjalpur se află în munţii Aravaii. Vom răscoli, de va fi nevoie, fiecare vale, cotlon al munţilor…

— Şi o să sosim mult prea târziu, îi tăie elanul Ted. Cercetarea munţilor ne va lua o groază de timp, mai spuse Ted şi Startery tăcu, neştimd ce să răspundă.

— Stăpâne, am o idee. Slujitori ai lui Tangar-Lang sunt şi aici la Ajmir. Trebuie să fie pe undeva un loc secret de întrunire a acestor slujitori. Vom căuta pe unul dintre ei şi iasă-l pe mâna mea că ştiu să-l fac să vorbească.

Startery ridică neputincios din umeri.

— Cum vom da de unul singur măcar? întrebă el.

— Nu pornim chiar în necunoscut. Cunoaştem semnul sectei: două pumnale cu lamele încrucişate.

— E prea puţin.

— Pentru mine e de ajuns.

— Nu te înţeleg.

— Lasă-mă să lucrez singur şi în tăcere. Am să dispar câteva zile. Sper să-mi fie de ajuns, continuă după câteva clipe Ted şi Startery îl privi cu sneran. tă

5.

La miezul nopţii Ted porni spre cartierul hindus. În afară de umbre fugare care să grăbeau să dispară imediat totul era pustiu. Se îndreptă spre coliba în care se refugiase U’ăştia la sosirea ei în Ajmir împreună cu slujitorul hindus. O găsi destul de repede.

Ted se prelinse de-a lungul zidului până la intrarea în colibă, apoi rămase nemişcat, cu urechile la pândă. Liniştea din jur îl făcu să capete mai multă încredere. Împinse încet uşa şi când ştiu că se poate strecura prin deschizătură se opri din nou. Un şuierat ascuţit, urmat de o lovitură surdă în tăblia uşii. Un pumnal, azvârlit cu multă îiulemânare se înfipse adânc, la câţiva milimetri de mâna lui. Fără a mai sta pe gânduri Ted se retrase rapid şi se grăbi să dispară.

După câteva clipe, uşa se deschise şi un individ apăru în cadrul ei. Acesta privi atent în jur şi căpătând certitudinea că nu-l ameninţa nicio primejdie se pierdu în noapte.

Ted, care nu se depărtase prea mult de casă, se apropie şi cu o lovitură de picior împinse uşa, după care se lipi cu spatele de zid. Ascultă atent şi auzi un geamăt uşor, apoi zgomotul unui scaun răsturnat, un zâmbet îi lumina faţa şi Ted pătrunse în colibă.

— Cine-i acolo? gâfâi o voce sugrumată.

— Un prieten, răspunse calm Ted în timp ce aprinse o lanternă. O plimbă de colo până colo până ce descoperi, pe o rogojină, o formă omenească. O faţă pământie în care luceau doi ochi înfriguraţi, apăru în plină lumină.

Individul făcuse eforturi deosebite pentru a se ridica fiindcă în mişcarea lui răsturnase scaunul şi o tavă pe care se afla câteva vase. Epuizat de efortul pe care-l depusese, individul încerca să priceapă cine intrase în coliba lui. Ted se apropie de el.

— Nu te teme, spuse el cu o voce calmă, vin cu gânduri curate.

— Cine eşti?

— Un prieten al Wastiei, răspunse Ted.

— Wastia? De unde o cunoşti?

— Nu eşti dumneata omul care din ordinul lui Hassim, ai adus-o pe fiica lui Hanidj-Ilao la Ajmir?»

— Ce te privesc toate astea?

— Fii cinstit şi răspunde la întrebare.

— Da, eu sunt prietenul lui Ilassim.

— Cei care au răpit-o pe VVasta ţi-au implântat un pumnal între umeri şi te-au lăsat întins la pământ. Din fericire, rana dumitale n-a fost mortală astfel că o să te vindeci în curând.

— De unde ştii toate astea?

— Atentatul de atunci a eşuat din cauza unui european care a intervenit imediat. Eu sunt servitorul acelui european. Wastia a fost salvată şi a rămas sub ocrotirea noastră până astăzi când oamenii lui Tangar-Lang i-au descoperit refugiul şi-au răpit-o. Din această pricină mă aflu aici.

— Cine ţi-a arătat drumul spre coliba mea?

— Chiar Wastia. Ne-a povestit toate întâmplările ei.

— Bine. Ce-aş putea face pentru dumneata?

— Trebuie s-o găsesc pe Wastia înainte de a fi jertfită lui Tangar-Lang. M-am gândit că dumneata care ştii căile de acces în cetatea din Ranjalpur o să mă ajuţi ca s-o găsesc înainte de a fi ucisă. Sincer să fiu, nici nu credeam că mai eşti în viaţă. După spusele Wastiei, când te-a părăsit era deja mort. Ascultând la uşă, am fost uimit să constat că de fapt trăieşti.

— Ce-ai de gând să faci?

— Vreau să intru în legătură cu Hassim.

— Eşti nebun?!

— Nici vorbă. Mă bizui pe Hassim ca s-o „salvez pe Wastia şi mă mai bizui pe dumneata că o să mă ajuţi să ajung la Hassim.

— E cu neputinţă.

— Eu cred că este cu putinţă.

— Rana ce o am mă împiedică să mai doresc să fiu amestecat în povestea asta. Am fost la un pas de moarte…

— Nu-ţi cer să vii chiar dumneata cu mine. Toate că ştii pe cineva care să mă conducă la Ranjalpur.

— Nu cunosc pe nimeni în stare ca s-o facă.

— Mai gândeşte-te. Am să vin mâine dimineaţă după răspuns.

Ted stinse lanterna şi se apropie de uşă. Când fu lângă ea se întoarse spre individul care zăcea pe rogojină.

— Vei căpăta cincizeci de lire dumneata şi tot atâta călăuza dacă primeşte să ne ajute. Gândeşte-te.

După aceste cuvinte, Ted se grăbi să dispară cât mai repede din colibă. Cu aceeaşi prudenţă, Ted se întoarse la vilă.

— Lipsa ta n-a durat atât de mult, Ted, spuse Sfartery.

— Lucrurile au mers mai bine decât mă aşteptam, stăpânc.

— Interesant, ce-ai aflai?

— Deocamdată am descoperii un om care să ne ducă la Ranjalpur.

— Eşti sigur? strigă plin de speranţă Startery.

— Trebuie să ne pregătim de plecare. Sfatul meu, otăptne este acela că trebuie să-ţi vinzi proprietatea.

— Dar eu n-am altă avere! Nu mă pot despărţi de ea!

— Plecăm într-o călătorie foarte primejdioasă şi nu ştim dacă o să ne mai întoarcem la Ajmir. În cazul în care o găsim pe Wastia va trebui să părăsim Ajmirul, să mergem cât mai departe de el, poate că va trebui să părăsim chiar India. Numai aşa vom reuşi să scăpăm de urmărirea lor. Întoarcerea la Ajmir înseamnă moarte curată.

— Bine, am să vând totul, chiar dacă mai târziu voi regreta.

— Nu vei regreta nimic, spuse Ted.

— Ce te face să crezi asta? întreabă Startery.

— Comorile sectei lui Tangar-Lăng sunt fabuloase…

— Eşti nebun?

— Cine ştie, poate… răspunse Ted zâmbind.

6.

A doua zi de dimineaţă, Ted se duse din nou la coliba hindusului. Acesta nu era singur, lângă el se afla un tânăr robust şi viguros. Lui Ted nu-i fu greu să recunoască fin el silueta care se strecurase noaptea trecută şi care aruncase în el cu pumnalul. Ted se opri în faţa lor, îi privi în tăcere.

— Ce hotărâre ai luat? întrebă el.

— Primesc.

— Foarte bine. N-o să-ţi pară rău.

Scoase apoi un teanc de bancnote pe care le întinse rănitului, acesta luă banii îi răsfoi un pic după care îi băgă la sân.

— Unde se află călăuza tnea?

— Aici. El va fi. Se numeşte Jacub şi cunoaşte la fel de bine drumurile muntoase.

— Bine. Mâine dimineaţa, în zori, să fii în faţa casei lui Richard Startery, cu calul şi cu armele tale. Vei primi jumătate din suma promisă la plecare şi cealaltă jumătate la Banjalpur.

Hindusul se înclină şi făgădui că va face întocmai.

Înainte de a părăsi colina hindusului, Ted se întoarse spre cei doi bărbaţi cure-l priveau liniştiţi.

— Aş vrea să mai ştiu un lucru, este adevărat că Hanidj-Rao posedă cele mai mari bogăţii?

— Averea ei nu se poate număra, răspunse Iacub. Subteranele palatului şi templele Ranjalpurului gem de gluvaierurile milenare ale brahmanilor Indiei antice. Nicio putere nu se poate măsura cu a ci, mai adăugă tânăra călăuză.

— Şi care este destinaţia acestei averi atât de fabuloase?

— Trebuite s-o ajute pe Hanidj-Rao să cucerească India. La momentul potrivit, aurul acesta va fi folosit pentru înarmarea poporului ei împotriva dominaţiei străine şi să facă să triumfe religia lui Tangar-Lang.

— Şi totuşi, femeia asta nu se teme că va fi trădată într-o zi?

— Cei care au cutezat s-o trădeze au pierit de mâna ei răzbunătoare. Cum află un străin taina oraşului mort, preoteasa Zeului crunt, este informată de către spionii ei care mişună prin toate oraşele, imprudenţa se plăteşte cu viaţa.

— O soartă asemănătoare îţi este hărăzită şi ţie?

— Da.

Răspunsul îl uimi pe Ted.

— De ce o trădezi pe Hanidj-Rao?

— Eu nu trădez, eu mă răzbun pentru că a încercat să-l omoare pe tatăl meu. În afară de asta, am la Ranjalpur un prieten foarte puternic. El mă va apăra orice s-ar întâmpla.

— Pot să ştiu şi eu cine este acel personaj?

— Hăssim.

— Nu ştiam că lâassim are atâta autoritate asupra suveranei oraşului mort, se miră Ted.

— El domneşte ca stăpân asupra inimii lui Hanidj-Rao. Prin frumuseţea şi fineţea spiritului său a reuşit să cucerească pe această femeie fără simţire şi crudă peste măsură. De aceea vrea să-şi ucidă fiica: o chinuieşte gelozia pentru că ea ştie că favoritul ei o iubeşte pe VVastia.

— Mulţumesc pentru aceste informaţii. Pe mâine dimineaţă.

Ted părăsi coliba hindusului pradă unor gânduri tulburi. Ajunse la vila lui Startery însă acesta nu se întorsese de la plantaţie.

Când sosi acasă, şi asta se întâmplă foarte târziu, Ted îl puse la curent cu tot ce vorbise cu hindusul făcând i» menţiune aparte asupra bogăţiilor care s-ar afla la Ranjalpur şi ce se intenţionează să se facă cu ele.

Startery îl ascultă tăcut şi la auzul că ilassim o iubea pe VVastia nu-şi putu reţine o tresărire, amănunt care nu scăpă ochiului vigilent al lui Ted.

— Sunt fericit că facem această călătorie, stăpâne. Dacă vom scăpa nevătămaţi vom avea multe de câştigat.

— O iubesc pe VVastia, spuse şoptit Startery.

— Ştiu asta, stăpâne. Ce mi se pare ciudat în povestea asta e faptul că tu nu cunoşti sentimentele acestei femei… Ciudată făptură, dacă este în stare să-şi împartă inima între Ilassim şi tine?

— Hassim este şters din inima ci, de când a aflat…

— Cine ştie, stăpâne… cine ştie…

La răsăritul soarelui, Iacub intră în parcul din faţa vilei lui Richard Startery. Cei doi bărbaţi erau gata de plecare, cu caii înşeuaţi. Porniră imediat ia drum străbătind străzile oraşului adormit. De cum ieşiră din el strepeziră în galop prin câmpia imensă acoperită cu lanuri de grâu şi ceai. În depărtare se vedea matahala impunătoare a masivului Aravali.

Atinseră primele înălţimi abia pe la amiază când relieful se schimbă brusc, fără niciun fel de tranziţie: apăru jungla, ostilă, ameninţătoare, ridicându-şi din toate părţile arborii gigantici cu reţele de liane, aproape de nepătruns prin ele.

Seara îi prinse pe un platou unde cei trei bărbaţi îşi aranjară culcuşurile. Astfel că Startery îşi petrecu prima lui noapte în jungla pădurii tropicale. Răcnetele fiarelor puternice plecate după vânat, miile de zgomote nocturne a naturii sălbatice treziră în el senzaţii necunoscute. În

mijlocul acestei naturi dezlănţuite uită de VVastia. Ilotărâia să facă de gardă ei te unul şi primul se oferi Startery. Târziu, când Ted veni să-l schimbe, Startery mai rămase cu el neîncetând să asculte zvârcolirea din jur.

lacub îi trezi de dimineaţă. Mâncară ceva la repezeală şi se grăbiră să se afunde în adâncurile pădurii virgine, lacub se orienta cu precizie prin păienjenişul de poteci reale şi false, înainta fără şovăire printre stâncile pleşuve. În ciuda atâtor obstacole, lacub ştia să recunoască fără greş cărarea cea bună.

În cea de a treia zi mersul deveni şi mai greu, mai chinuitor. Trecerea cailor peste râpile adânci sau pe pantele abrupte deveni aproape imposibilă.

— Trebuie să facem un mic înconjur, spuse lacub. Ne vom abafe pe la un popas unde vom lăsa caii în grija unui om care trăieşte singur în mijlocul munţilor. Noaptea vor rămâne la el.

— pe unde-l cunoşti tu pe acest pustnic? întrebă Ted.

— E un adorator al lui Tangar-Lang care s-a refugiat în singurătatea lui. Călătorii cetăţii misterioase îi fac întotdeauna vizite. Ştiu că găsesc la el ospitalitate în schimbul a câtorva monezi de aramă sau bucăţi de stofă din care el îşi face haine.

— Dacă acel om este devotat sectei înseamnă că nu vom fi în siguranţă la el, spuse Ted.

— Sunteţi cu mine, astfel că va avea încredere şi dacă totuşi va pune vreo întrebare voi spune că sunteţi chemaţi la Ranjalpur.

Startery nu făcu nicio obiecţiune.

Când ajunseră la căsuţa pustnicului, noaptea se lăsase deja. Gazda preocupată cu rugăciunile pentru Tangar-Lang îi primi cu o mână indiferentă, nu puse nicio întrebare. Numai lacub îşi descoperi antebraţul şi-i arătă tatuajul cu emblema sectei şi semnul acesta fu de ajuns bătrânului.

A doua zi părăsiră caii şi-şi reluară urcuşul. Totul decurse fără niciun incident iar spre seară după ce-şi aranjară culcuşurile, lacub le spuse că a doua zi vor ajunge

la Ranjalpur. Pregăti apoi cina şi după ce mâncară propuse ca el să facă primul de veghe.

Startery şi Ted se înfăşurară în pături şi din cauza oboselii prea accentuate adormiră imediat. Un somn greu ca de plumb îi cuprinse pe amândoi. lacub, stătea de veghe rezemat de trunchiul unui copac, după un timp se ridică şi se apropie de cei doi. Îi scutură cu brutalitate, încercând să-i trezească. Totul se dovedi a fi zadarnic. Cei doi bărbaţi erau cufundaţi într-o letargie profundă. Hindusul se ridică şi flăcările luminară pe faţa lui un zâmbet triumfător. Aruncă pe foc ultimele resturi ale cinei făcând să dispară astfel urmele somniferului pe care-l pusese, îşi verifică încă odată pistolul după care dispăru în întunericul misterios al Junglei.

Focul slăbi progresiv. Curând nu mai rămase din el decât un morman de jar. Ted se agită prin somn, întredeschise pleoapele şi avu imaginea de coşmar a focului stins, făcu eforturi imense ca să se trezească dar nu putu, căzu din nou în inconştienţă.

7.

Când se trezi soarele era de mult sus pe cer şi lumina lui se filtra printre frunzele copacului lângă care domniseră. Startery se ridică cu mare greutate, gura îi era uscată şi un gust greţos îi stăruia pe limbă. Primul detaliu pe care-l înregistra fu trupul întins al lui Ted. lacub nu se vedea pe nicăieri. Se aplecă asupra lui Ted şi-ncepu să-l zgâlţâie puternic până când acesta deschise ochii. Ted fu la fel de surprins ca Startery.

— De ce ue-a lăsat lacub să dormim atâta? întrebă el.

— Nu ştiu.

Ted se ridică şi făcu câţiva paşi în afara luminişului. Rezemaţi de trunchiul unui cryptogam uriaş al priveau doi bărbaţi. Lângă Ted apăru şi Startery. Unul din cei doi bărbaţi era lacub, celălalt un hindus cu un turban de mătase pe cap, cu arme de-o mare bogăţie şi haine foarte pompoase. Necunoscutul părea tânăr, trăsături fine, ochii negri şi vii, dădeau fizionomiei sale un caracter energic şi aspru. Pe turban avea o agrafă din aur încrustată jeu

diamante şi înfăţişa binecunoscutul semn: două pumnale cu lamele încrucişate.

Necunoscutul se apropie de Startery cu mers sigur.

— Eu sunt Hassim! rosti el teurt.

Avea o voce clară şi tăioasă care nu exprima nici ui fel de bunăvoinţă. Startery îl privi la rândul său în tăcere şi brusc simţi cum furia începe să-l cuprindă.

Startery. M-am încrezut prea mult în Iacub şi m-a trădat.

— Lasă-l pe Iacub în pace, n-a făcut nimic rău.

— L-am plătit pe omul acesta ca să ne conducă şi nicidecum să ne trădeze.

— Păi sunteţi aproape de Ranjalpur, o leghe vă mai desparte de ţintă. Coasideră-le mulţumit şi plăteşte-i şi cealaltă jumătate din suma promisă. Şi-l meritä.

— Am să i-o dau, chiar şi un supliment!

Cu un gest scurt, Startery îl pocni zdravăn pe Iacub. În clipa următoare două braţe vânjoase i se încolăciră pe după gâf şi umeri şi Startery fu aruncat la pământ. tân genunchi îi apăsa toracele astfel că abia mai putea respira.

— Ai merita să te omor! strigă plin de furie Hassim agitând la gâtul lui un pumnal. Ai făcut un gest inutil!

— Ce mai aştepţi ca să-ţi duci până la capăt ameninţarea! zise englezul abia articulând cuvintele. Trădătorul a meritat lecţia! Hai, înfige acest pumnal atât de frumos împodobit! Fără îndoială un dar de la Ilauidj-Kaoi, mama (Vastici!

— Bine, dacă aşa vrei! spuse Hassim şi ridică mâna ca să-l lovească. În clipa aceea răsună o detunătură şi pumnalul hindusului zbură din mână. Dintr-un salt, Startery se ridică în picioare, izbucni în i-îs.

— Prietenul meu e un trăgător de elită! spuse el. Îmi pare rău că nu a ţintit capul dumitale. Glonţul ar fi fost mai bine plasat.

Îşi roti privirile în căutarea lui Ted care se pregătea să intervină pentru a doua oară.

— Acum să stăm de vorbă, zise Startery, sunt dispus să te ascult.

Celălalt nu-i răspunse, îi aruncă doar o privire plină de ură.

— Presupun că acest cinstit… Iacub ţi-a dezvăluit scopul călătoriei noastre. Despre IVastia…

— Nu rosti niciodată numele acesta în faţa mea, strigă plin de ură Hassim.

— Nu intră în obiceiurile mele să mă supun ordinelor unui om de culoare. Acelaşi lucru e valabil şi pentru dumneata. Îmi displace să aud numele acestei fete rostit de gura dumitale.

Hassim coborî mâna la tocul din piele unde-şi avea pistolul, un glonte îi şuieră pe la ureche, oprindu-i gestul.

Startery zâmbi.

— Atâta timp cât Ted supraveghează această convorbire, îţi va fi ru neputinţă să faci ceva.

Un timp se aşternu tăcerea, fiecare gândindu-se în altceva.

— Să lăsăm hărţuielile. Unde este Wastia?

— Chiar de-aş şi-i nu ţi-aş spune nimic.

— Rău faci… Acum îmi este clar. Wastia a fost adusă în fainâ şi că Hanidj-Rao nu te-a informat despre asta. În acest caz nu-mi eşti de folos.

— Credeai că vei găsi în mine un servitor devotat? rânji Hassim.

— Ascultă, Hassim, Wastia e pe moarte. Înainte de toate adversităţile trebuie salvată. Vom rezolva după aceea şi diferendul dintre noi. Clar e un fapt, unul dintre noi doi trebuie să dispară, dar nu înainte ca Wastia să fie salvată.

— Niciodată n-am să primesc o astfel de colaborare. Sunt destul de puternic ca s-o salvez şi singur. Cunosc palatul în cele mai mici amănunte şi mă pot bizui pe prieteni siguri care locuiesc acelor. Dumneata însă, vei fi pradă morţii. Chiar eu am să pun să te închidă şi să fii sugrumat de călăii lui Hanidj-Rao.

Startery se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-l împuşte pe acest Hassim înfumurat. Se gândi căci este de fapt singurul om în stare s-o protejeze pe Wastia. Cunoştea palatul, era favoritul reginei…

— Pleacă, spuse el, dispari mai repede. Am să găsesc şi singur drumul spre Îianjalpur. Teme-te însă de mine. Când mi se va ivi ocazia am să te ucid.

Celălalt râse batjocoritor.

— Ştii cu ce frâng gâtul victimelor călăii lui Itandji-Rao? Cu o frânghiuţă de mătase. Una ca asta îl va frânge şi pe ol dumitale mai înainte ca să îi se împlinească dorinţa.

— Dispari odată! strigă Startery şi Hassim se întoarse pe călcâie şi dispăru în desiş.

Ted se apropie de stăpânul său.

— Încă n-am pus piciorul în Ranjalpur şi ne-am făcut deja doi duşmani de moarte: pe Hassim şi Iacub.

— Nu-mi pasă de ei. Vom învinge.

— Ce vei face acuma?

— Trebuie să ajungem imediat în Ranjalpur.

— O să n-o apropiem de oraş dar eu spun să nu intrăm imediat în el. La adăpostul nopţii ne va fi mai uşor s-o facem, îşi dădu cu părerea Ted.

— Ne vom hotărî la faţa locului cum vom acţiona. La drum!

Trecură pe lângă Iacub care-şi revenea încet.

— El o să se descurce sigur. Doar cunoaşte cărările.

— Dă-i jumătatea de bani promisă. Banii nu ne mai sunt de niciun folos acum şi Iacub, oricum ne-a condus la ţintă.

Englezul făcu cale întoarsă şi aruncă la picioarele lui Iacub restul de bani. Satisfăcut de acest gest, Ted îşi urmă stăpânul în junglă.

8.

Luna apărea din haosul întunecat al piscurilor munţilor Aravali când Startery şi Ted se hotărâră să pătrundă în Ranjalpur. De pe înălţimea pe care se aflau, puteau vedea tot ce se întâmplă în oraşul mort.

Oraşul se afla pe fundul unei văi închise într-un brâu de munţi acoperiţi de junglă. Ruinele cetăţii se vedeau ca printr-o pâclă în care azurul străveziu al nopţii calde se amesteca cu paloarea lunii. Trunchiuri de coloane prăbuşite, bucăţi mari de ziduri şi frontoane de palate, îşi

lungeau umbrele pe mormanele de pietre sculptate care acopereau locul. Terasele în etaje ale templelor antice erau scăldate de lumina lină a zeiţei umbrelor. O tăcere misterioasă plutea pe întreaga cetate şi numai concertul sălbatic al junglei nocturne se revărsa până la adăpostul în care se ascundeau cei doi bărbaţi.

— Priveşte, stăpâne! Pe terasa templului din dreapta străluceşte o lumină.

Cu braţul întins, Ted arăta un edificiu impozant. Ted recunoscu imediat o construcţie religioasă datorită arhitecturii, a masivităţii şi a multelor coloane care susţineau terasele. Pe platforma interioară, o flacără luminoasă, probabil o torţă, sfâşia întunericul.

Îşi concentrară atenţia asupra acelei flăcări mişcătoare. Curând apărură altele care se înşiruiau într-un convoi ce se îndrepta spre templul pe care îl arătase mal şi – Conacul groaze)

Înainte Toci. Convoiul ora însoţit de un cântec îndepărtat care răzbătea din templu şi Startery văzu cum una câte una luminile dispăreau.

— Este o ceremonie religioasă, spuse Ted.

— Şi fără îndoială că este în onoarea lui Tangar-Eang, adaugă Startery înfiorat. Am putea să ne apropiem mai mult?

— Cred că da, răspunse Ted.

Furişându-se printre ierburile înalte, cei doi bărbaţi, se îndreptară spre Ranjalpur. Ajunseră la primele ruine fără niciun incident. Prinseră curaj şi se avântară pe străzile pustii ale oraşului. Trecură de jumătatea lui şi se pomeniră dintr-odată pe o alee mărginită de flori şi tufişuri sângerânde. Înfioraţi îşi ctmtinuară drumul şi se treziră în faţa templului hindus.

— Suntem aproape de ţintă, şopti Ted.

Se ascunseră în boschetele din faţa templului. Siluete apăreau şi dispăreau într-o parte şi-n alta.

Templul ocupa centrul unei imense pieţe poligonale, pardosită toată cu lespezi. Coloane gigantice de marmoră susţineau frontoanele cu bizare sculpturi antice.

Numeroase statui de forme monstruoase părea că ţâşnesc din piatră ca să se arunce prădalnice în azurul întunericului. Strălucirea razelor lunare lumina feţele schimonosite şi trupurile hidoase făcând să apară un joc ciudat de umbre.

Intrarea principală în templu era păzită ele o mulţime de hinduşi tăcuţi şi nemişcaţi.

— E cu neputinţă să pătrundem pe uşa principală, mormăi Startery.

Îşi încleştase mâna pe pistolul automat şi părea că e gata să se năpustească asupra intrării.

— Trebuie să mai fie vreo intime pe undeva, spuse Ted. Dădură roată templului. Peste tot erau însă hinduşi împrăştiaţi care vegheau din umbra sanctuarului.

— O să atacăm una din santinele, propuse Startery.

— E curată sinucidere. Detunătura pistolului îi va asmuţi pe toţi împotriva noastră. Suntem prea aproape de ţintă ca să ne compromitem tocmai acuma.

— Un motiv în plus ca să nu dăm înapoi. Trebuie să pătrundem în templu acesta. Acolo se întâmplă ceva de vreme ce sanctuarul este păzit cu atâta străşnicie.

— R Lasă-mă pe mine, stăpâne, spuse Ted.

Le veniră în ajutor şi norii care Acoperiră câteva clipe luna, astfel că totul fu cuprins tio întuneric. Ted se târî până la santinela cea mai apropiată. Fu înghiţit de întuneric. Zadarnic se strădui Star te ry, lui-l mai văzu.

Se scurseră aşa vreo zece minute, Startery începu să se teamă pentru viaţa lui Ted, tăcerea din jur devenise mai apăsătoare. Deodată tresări, de el se apropia o umbră.

— S-a făcut, stăpâne. Drumul e liber, spuse Ted.

Din câteva salturi ajunseră la picioarele sanctuarului, l’e locul unde trebuia să fie santinela o formă omenească zăcea ia pământ scălciată într-o baltă de siuge. Ted începu să cerceteze zidul cu cea mai mare atenţie. După câţiva paşi îi arăta lui Startery un contrafort dărăpănat care sprijinea zidul. Startery dădu din cap semn că înţelesese şi împreună se apucară să escaladeze ieşiturile. Ajunseră sus pe platforma cu lespezi din marmoră care sprijinea cel de

al doilea etaj al templului. Tăcerea din jur îi încredinţară că totul este în ordine astfel că se îndreptară spre intrarea celui de al doilea etaj al sanctuarului. De o parte şi de alta a intrării zăriră două statui gigantice care rânjeau fioros, reprezentau fără nicio îndoială o zeitate a beznelor, căci hidoşenia lor avea o răutate crudă.

— Nu ştiţi ce reprezintă aceste statui dar nu m-ar mita să fie chiar Tangar-l. ang, spuse Ted.

Urcară tiptil treptele scărilor din marmoră, ajunseră apoi ni faţa unei uşi ciudat sculptată. O împinseră cu prudenţă şi se găsirii în faţa unei vaste galerii. Fitiluri cu citiţi înmuiate în uleiuri parfumate ardeau în nişte căţui din fildeş. Draperii preţioase acopereau pereţii şi blănuri de fiare vânate erau aşternute ţie pardoseală. Un dublu şir de statui din marmoră, de-a lungul pereţilor laterali, îşi holbau ochii goi şi fără de expresie asupra îndrăzneţilor străini pătrunşi în sanctuarul lor.

Cei doi bărbaţi înaintară prin galerie cu teama în suflet, de a nu fi descoperiţi. Erau conştienţi de faptul că n-ar fi avut nicio scăpare dacă erau descoperiţi mai devreme. După un timp, galeria se ramifică în trei braţe de acelaşi fel, numai cel din mijloc se ridica în pantă. Ted începu să urce panta.

— De ce-ai ales gangul ăsta? întrebă în şoaptă Sfartory.

— Celelalte nu ştim unde duc, pe când ăsta ne apropie de bolta templului.

O scară se ivi în faţa ¡or, o urcară şi ajunseră într-o galerie circulară. O lumină albăstrie urca din golul adânc în timp ce valuri de tămâie pluteau peste tot. Cântece religioase ajunseră la urechile lor, întretăiate de ţipete şi răcnete ascuţite. Ted făcu un semn stăpânului său şi se târâră până la marginea galeriei. Priviră în jos.

O imagine de coşmar îi umplu de uimire şi groază.

Acolo, jos, văzură o sală imensă în care peste o sută de hinduşi stăteau în rânduri drepte. În fund, o statuie drăcească din aramă, vărsa flăcări ca dintr-un cuptor din gura larg deschisă.

— Tangar-Lang, şopti Ted arătându-i Idolul uriaş.

Tocmai atunci se produse o mişcare în mulţimea pestriţă a credincioşilor. Se desfăcută în două lăsând loc de trecere a patru negri care târau după ui un om. Acesta urla ca un nebun de groază. Fu îmbrâncit apoi în faţa Zeului crud şi silit să se încovoaie până la pământ. O formă omenească, înfăşurată toată într-o mătase roşie, cu capul acoperit într-un văl uriaş de aceeaşi culoare se ridică de pe un fel de tron pe care stătuse până atunci şi se apropie de treptele Idolului. Se înclină în faţa lui şi rosti o rugăciune bizară, apoi se întoarse spre cei patru negri şi dădu o poruncă. Aceştia îşi ridicară victima deasupra capetelor, urcară cele câteva trepte de marmoră şi cu o balansare rapidă, o aruncară în gura în flăcări a lui Tangar-Lang.

Un urlet supraomenesc se auzi în întreaga sală, acoperind pentru câteva clipe, strigătele frenetice ale adunării. Forma învăluită în purpura roşie îşi descoperi capul.

Hanidj-Kao, suverana Kanjalpurului, marea Preoteasă a cultului sângeros al lui Tangar-Lang, apăru în toată strălucirea radioasei ei frumuseţi.

Era înveşmântată într-un bogat costum corespunzător femeilor indigene de rang înalt. Broderii din aur împodobeau scurtul laibăr care-i strângea talia şi şerpuia de-a lungul şalvarilor de mătase strânşi la glezne. Un turban, din care se înălţa o egretă prinsă cu un briliant enorm, lăsa să se ghicească spre ceafă un bogat val de păr castaniu ondulat.

Un farmec pătrunzător şi subtil emana din chipul sculptural de o nuanţă stranie a acestei măreţe femei. O seducţie perversă ţâşnea din ochii întunecoşi pe care grilele pleoape cu gene răsfrânte îi mascau, când se plecau, cu un val de senzualitate. Buzele purpurii cu desenul delicat fremătau pe o dantură strălucitoare, nările se dilatau ca să aspire cu o voluptate sălbatică efluviile sacrificiului omenesc. Hanidj-Rao îşi amesteca şi ea cântările şi strigătele cu ale poporului său, când întoarsă spre el, când spre Idol, o exaltare delirantă îi călăuzea

gesturile.

Se urcă apoi în tronul ei şi lovi într-un gong de mai multe ori. O tăcere apăsătoare pluti peste cei de faţă. Preoteasa lui Tangar-Lang ţinti spre fundul sălii o privire scăpărând a ură. Pieptul i se ridica în răsuflări repezite. Hinduşii îşi încovoiau frunţile în timp ce pe piedestalul său, Zeul monstruos continua să dogorească văpăi. Sub bolta sanctuarului, Startery aştepta, lângă el, nemişcat se afla Ted care nu-şi dezlipea privirile de pe tronul unde stătea Hanidj-Rao.

9.

Canaturile înalte ale unei porţi masive se deschiseră încet în fundul templului. Doi negri se iviră, purtând între ei o făptură gingaşă, dreaptă şi îmbrăcată într-o tunică albă. Suverana Ranjalpurului se ridică în picioare, mulţimea hinduşilor se desfăcu în două făcând loc grupului să treacă.

Startery se ridică pe jumătate şi era să scape un strigăt de groază. Numai mâna energică a lui Ted îl făcu să se stăpânească.

— Wastia! bâigui el îngălbenit.

Ted nu-i răspunse, se întoarse spre partea cealaltă a galeriei unde se aflau ei.

— Au s-o sacrifice! gâfâi Startery, trebuie s-o salvăm cât mai este în viaţă. Vom trage asupra călăilor cu pistolul.

— Nu stăpâne, altcineva va face lucrul ăsta. Noi îl vom ajuta.

— Ce vrei să spui?

— Priveşte, nu suntem singuri aici.

Startery privi în direcţia indicată de Ted şi desluşi o umbră care urmărea evenimentele din sala sacrificiului.

— Hassim? întrebă el.

— Chiar el. Cred că vrea s-o salveze pe Wastia.

În acest timp, VVastia, căci ea era, sprijinită de cei doi negri ajunse lângă tronul lui lfanâdj-Itao. Câteva clipe, mama şi fiica se priviră în ochi fără să spună un cuvânt. Faţa uncia exprima o ură neîmpăcată, ochii celeilalte o teroare deznădăjduită. Brusc, Preoteasa întinse mâinile

asupra capului YVA st iei şi rosti formula care o închina lui Tangar-Lang. YVastia, într-o pornire supremă, se aruncă la picioarele mamei sale, cerând îndurare. Hanidj-Rao, se întoarse către cei doi negri şi le porunci să-şi facă datoria.

Ca să acopere strigătele victimei, credincioşii intonară cântece sfinte care-l preamăreau pe zeul lor. Curând, templul se umplu de cântece. Deodată, cântecele de bucurie se transformară în strigăte de groază. Cei doi negri care o duceau pe YVastia se prăbuşiseră pe treptele din marmoră. Din cauza cinieeelor, nimeni nu auzise împuşcăturile pornite din revolverul lui Ilassim.

Startery şi Ted ştiau cine e autorul dublei execuţii. Hanidj-Rao, ameninţătoare, merse spre cele două trupuri şi fu uluită când constată că trupurile erau străpunse de gloanţe. Se întoarse spre mulţimea încremenită.

— Cine a tras? întrebă ea.

Nimeni nu i răspunse.

În acel moment, ilassim descoperi că nu este singur în galerie. Surprins mai întâi. Îşi recăpăta repede sângele rece şi cu pumnalul în mână se apropie de cei doi bărbaţi. Startery îşi scoase şi el revolverul şi strigă la el să nu mai înainteze.

— Cine v-a condus aici! întrebă ilassim.

— N-am chef să răspund întrebărilor dumitale.

— Ia seama, eu sunt stăpânul acestui templu după Hanidj-Rao.

— N-o să mai fi când va afla cum o slujeşti.

— Hanidj-Rao n-o să ştie niciodată cine a tras.

— Numai dacă nu-i vom spune noi.

Ilassim se aplecă atunci peste balustradă înspre sala unde Hanidj-Rao în culmea furiei striga oamenilor săi.

— Cel care a îndrăznit să tragă în sacrificatorii mei se află printre voi! Să iasă în faţă şi să-şi ispăşească vina! De nu, veţi muri eu toţii! Victima nu va scăpa de soarta pe care o merită şi nimic ll-o să poată opri sentinţa asta… Vă cer încă odată: trădătorul să iasă în faţă!

Ilassim scoase atunci un strigăt ascuţit apoi, iară să-i lase timp lui Startery ca să intervină, atrase atenţia

hinduşilor asupra lui.

— Ucigaşul e ascuns aici. L-am descoperit. Este un alb venit ca să descopere secretele noastre. Un duşman al rasei noastre.

Nu apucă să-şi sfârşească vorbele, Startery îi sfărâma capul cu două cartuşe trase din pistolul lui automat. Frumosul hindus se clătină o clipă pe marginea balustradei după care se prăbuşi în gol. Se zdrobi la picioareele adoratorilor lui Tangar-Lang, prostiţi de uimire. Uluirea nu dură decât o clipă pentru ca imediat mulţimea credincioşilor se năpusti pe treptele care duceau la etajul superior al sanctuarului.

— Ted, suntem pierduţi.

— Cred şi eu. stăpâne.

— Nu ne mai rămâne decât să ne apărăm până la ultimul cartuş.

Ted examina coloanele după care se puteau adăposti. Jos. Wastia rămăsese singură lângă Idolul credincioşilor, chiar şi Hanidj-Rao dispăruse.

Vuietul celor ce se apropiau creştea în rdensitate, de getele celor doi bărbaţi aşteptau pe trăgaci. Primul hindus care pătrunsese în galerie fu împuşcat de Ted, alţi trei avură aceeaşi soartă.

Galeria fiind îngustă îi avantaja pe asediaţi, fiindcă asediatorii trebuiau să vină unul câte unul. Totul era bine cât timp aveau cartuşe. Asediatorii îşi dădură seama de situaţie şi se retraseră. Se aşternu o tăcere adâncă, Apoi. un murmur şi freamăt deosebit îi făcură să ciulească urechile. Un pas uşor şi hotărât răsuna pe lespezile culoarului şi silueta zveltă a lui Hanidj-Rao apăru în cadrul intrării. Ted ridică revolverul, cu un gest rapid, Startery îi aplecă braţul în jos.

— Nu se trage într-o femeie neînarmată, spuse el.

Hanidj-Rao înainta singură în penumbra albăstrie a sălii. Se apropie de Startery până ce aproape că-l atinse şi îi. privi îndelung. El simţi pe obraz căldura răsuflării ei parfumate, răspunse acestei provocări cu o flacără ciudată în adâncul pupilelor.

Hanidj-Rao era o europeană din sud, judecând după frumuseţea caldă şi văpaia ochilor ci negri. Era una din acele femei cărora anii nu le-au atins încă. Privind-o, Startery fricepu să se îndoiască că ea era aceea care condamna ia cele mai crunte chinuri şi care asasina cu sânge rece.

Ea urmărea efectele apariţiei sale asupra englezului. Un râs ironic răsuna în spatele lui Startery şi în clipa următoare acesta fu deborât de doi hinduşi care se strecuraseră neobservaţi în galerie.

Startery încercă zadarnic să se smulgă din mâinile hinduşilor în timp ce cu privirile îl caută pe Ted. Acesta însă dispăruse. Era ceva de necrezut. Fusese lăsat singur în mâiniie duşmanilor săi?

Hinduşii îl duseră pe Startery într-o încăpere aflată în imediata vecinătate a sălii de ceremonii.

Ajunsă jos, Hanidj-Rao scoase un strigăt de mânie: VVastia nu se mai afla acolo, la picioarele Idolului. Dispăruse.

Hanidj-Rao îşi adună imediat slujitorii şi dădu ordin va Wastia să fie găsită cu orice preţ. Moartă sau vie!

10.

Startery fu dus apoi într-o temniţă subterană uude-şi aştepta execuţia. Era convins că va fi ucis. Cu niciun preţ nu voia să piară în flăcările crudului Idol. În clipa când va fi dus spre sala ceremoniilor religioase va face în aşa fel încât unul din paznicii săi să-l ucidă pe loc. După aceea n-aveau decât să-l dea pradă flăcărilor.

Doi hinduşi înarmaţi îl păzeau ziua şi noaptea aducându-l la exasperare, de aceea când într-una din zile uşa se deschise şi intrară cei patru negri care duceau la îndeplinire ordinele marei Preoţesc, răsuflă uşurat. Pentru clipa asta se pregătise atâtea ceasuri în singurătatea temniţei.

— Peste câteva minute totul se va sfârşi, murmură el.

Unul din paznici îi făcu semn să-i urmeze. Ieşiră pe coridor şi Startery fu surprins când îşi dădu seama că nu fusese legat de mâini. Uimirea lui fu şi mai mare când

peste ochi i se legă o bucată de pânză neagră din mătase. Ze, ci de gânduri îi trecură atunci prin minte. Asemenea gesturi nu s-o faci când se duce o victimă la sacrificiu şi o undă de speranţă puse stăpânire pe el. Nu-şi clădea scama pe unde era dus, simţi totuşi că urcau nişte scări şi că străbătură apoi nişte săli în care zgomotul paşilor lor răsuna destul de sinistru. Pe urmă nările lui înregistrară un parfum care plutea în aer. Mai simţise ceva asemănător în Iscuinţele oamenilor foarte bogaţi.

O uiană îl opri în loc şi auzi apoi zgomotul paşilor paznicilor săi care se îndepărtau urmat imediat de o uşă trântită. Avu certitudinea că e singur. Încet îşi desfăcu legătura de la ochi. Privi în jur şi rămase încremenit.

Hanidj-Rao îl privea cu o căutătură irezistibilă. Trecând peste uluiala lui, lianidj-Rao îi făcu semn să se apropie, ceea ce Startery făcu fără să se mai gândească.

Încăperea în care se aflau întrecea prin bogăţie tot ceea ce văzuse până atunci. Coloane din marmură susţineau bolta plafonului pe care un număr infinit de prisme de cristal răsfrângeau lumina în nuanţe irizate. Statui cu forme armonioase alternau cu pilaştri sculptaţi. În vase măiestrit cizelate parfumuri fine îşi împrăştiau mirosul suav iar uleiurile înmiresmate ardeau cu flăcări palide în vase de onyx. Podeaua era acoperită cu cele mai scumpe covoare orientale iar în centrul încăperii se afla o fântână arteziană toată din marmoră albă. În fund se ridica o estradă tapisată cu draperii din aur şi nenumărate perne în culori vii.

În decorul acesta fantastic Hanidj-Rao părea prinţesa din basme cum sunt descrise în minunatele poveşti ale Indiei brahmanice. Era îmbrăcată într-o tunică care-i scotea în evidenţă formele trupului ei minunat. O diademă de am încrustată cu diamante îi încercuia fruntea şi brăţări de aur tot cu diamante îi împodobeau mâinile.

Startery urcă cele câteva trepte de marmoră şi se trezi lângă ea.

— Sunt ani de zile de când n-am mai întâlnit un om din rasa mea.

Vocea îi era armonioasă şi avea o intonaţie de parcă ar fi cântat.

— Ce cauţi aici?

— Îmi căutam norocul în munţii Aravali când am descoperit ruinele oraşului acestuia.

— Norocul?

El înclină capul.

— De ce mi-ai omorât atunci slujitorii?

— Nu eu am tras.

— Dar cine?

— Hassiin.

franicij-ftao se ridică brusc în pie ioarfe.

— De unde cunoşti tu numele omului aceluia Cine ţi i-a spus?

Startery îşi muşca buzele. Se trădase ca un novice.

— Mi se pare mie sau minţi?

Startery tăcu.

— Ai venit la Ranjalpur nu ca să-ţi cauţi norocul ci pe Wastia. Drumul spre cetatea asta nu se descoperă din întâmplare. Cineva te-a călăuzit pinii aici. Cine a făcut-o 7 Tu eşti bărbatul care ai salvat-o din mâinile oamenilor mei la Ajmir?

Startery tot nu-i răspunse.

— Tăcerea ta sună ca o mărturisire. Află că n-am reuşit s-o dau jertfă lui Tangar-Lang.

— A scăpat 1

— Nu pentru mult timp. Oamenii mei o caută pretutindeni. Mai devreme sau mai târziu o vor găsi. Nimeni nu scapă din mâinile mele.

— Şi tânărul cure mă însoţea

— Am dat ordin să fie ucis imediat ce va fi găsit. De altfel, dacă va reuşi să fugă de aici, nu \. t scăpa de fiarele din junglă.

Startery nu-şi putu ascunde bucuria când află că Ted era liber. Ilanidj-Ruo îi ghici gândurile.

— E prea devreme ca să te bucuri. Nici la Wastia nu te vei mai gândi. Dacă nu mă vei asculta voi da ordin să în aruncat în gura Zeului.

— Oricare mi-ar fi soarta, nu-mi pare rău că am venit aici.

— Do ce? întrebă ea mirată.

— Pentru că mi-a dat posibilitatea s-o văd pe preoteasa lui Tangar-Lang.

Ilanidj-Rao se lăsă moale peste pernele frumos colo – rate, îşi închise ochii pe jumătate lăsând să se strecoare spre Startery o privire încărcată de făgăduieli.

— Tu mi l-ai omorât pe Hassin… Acum sunt singură… Foarte singură… Nu mai am favorit…

Startery se lăsa mângâiat de ochii ei. Prin minte îi trecu un gând, acelaşi care-i trecuse şi lui Hassim.

Când Ted îşi dădu seama că partida e pierdută, se gândi că cea mai bună soluţie de a mai fi de folos într-un viitor stăpânului său era să fugă.

Profitând de faptul că atenţia agresorilor era îndreptată asupra lui Startery, se strecură spre capătul galeriei. Se lăsă apoi să alunece pe una din coloanele de marmoră înspre sala de ceremonie, unde ajunse fără nicio greutate. Sala era goală şi se grăbi spre ieşire, când se auzi strigat pe nume.

— Ted… chema o voce îndepărtată.

Era vocea Wastiei care-l recunoscuse imediat. Se opri din mişcare şi descoperimi-o pe Wastia pe treptele de marmoră se grăbi spre ea Fata se agăţă cu mâinile de el.

— Nu mă lăsa aici! Vor să mă omoare!

Ted se hotărî într-o clipă.

— Vino! spuse (îl.

O apucă de mână şi-o trase după el spre uşă.

— Cunoşti templul?

— Destul ca să nu mă rătăcesc, răspunse fata.

— Condu-mă la vreo ieşire secretă.

— Fe aici, spuse fata şi-o porniră pe galerii şi coridoare până ce într-un târziu văzură o lumină. Era una din ieşiri dar, era şi păzită de către doi hinduşi. Se întoarseră şi-o luară pe alte galerii şi coridoare. Deodată Ted se opri.

— Cred că dispariţia noastră a fost observată şi acum

sâotem căutaţi.

— Cu siguranţă că templul e înconjurat şi n-o să putem evada. Vom fi căutaţi şi aici.

— Trebuie să facem ceva!

— Mă gândesc că n-ar fi rău să căutăm chiar aici un refugiu.

Fata se adânci în gânduri. Nemişcat şi cu urechea mereu la pândă Ted aştepta răspunsul ei.

— Dacă am putea să ajungem la camerele mele în palatul lui ITanidj-Rao, acolo am putea să ne ascundem fără să fim descoperiţi. E acolo o sală care pe vremuri a sinâit drept sanctuar în mi locul căreia se ridică o imensă statuie a lui Tangar-Eang. E goală pe dinăuntru. Ar fi un adăpost sigur. În afară de asta mai are un avantaj. Acolo este o intrare secretă care duce în subteranele palatului.

— Arată-mi drumul, spuse Ted.

După o oră de mers cei doi tineri ajungeau în vechiul sanctuar. Nu întâlniseră pe nimeni deoarece Wastia folosise numai galerii lăturalnice. În mijlocul sanctuarului, aşa cum spusese Wastia, se înălţa Zeul monstruos, pe picioarele lui enorme, cu gura peste măsură de căscată, părând că aşteaptă noi victime.

Wastia şi Ted pătrunseră în interiorul lui prin uşa cuptorului aflată la partea de jos a soclului. Imediat Ted se porni pe cercetat, căuta intrarea secretă în subteranele palatului.

— Nu suntem în siguranţă nici aici. Cei care (dosesc subteranele pat da peste noi, concluzionă el.

— Subteranele sunt folosite numai de Hanidj-Iâao şi de câţiva din oamenii ei de taină, fiindcă duce la cămara unde se află comorile palatului.

Ted tresări. Unul din ţelurile venirii lui aici era acela că dorea să pună mâna pe câte ceva din bogăt Mle care zăceau în acest oraş de ruine. Cu Wastia era o altă problemă.

— În ce mod se poate pătrunde în camera secretă a vistieriei?

— Nu pot să-ţi spun.

— Am s-o descopăr şi singur.

Wastia îi tăie calea.

— Nu te duce acolo, spuse ea cu hotărâre. Nu cunosc locul cu precizie, dar ştiu că sunt puse capcane groaznice împotriva celor care ar dori să fure din vistierie. Rămâi lângă mine. Nu vreau să mă părăseşti.

Cuvintele Wastiei avură darul să mai potolească zelu lui Ted, se întinse pe metalul rece, instalându-se cât mai comod şi se adânci în gânduri. Wastia se apropie de el şi rămase nemişcată. Într-un târziu, Ted îşi întoarse privirile spre ea.

— Ce vârstă ai, Wastia? întrebă el.

— Şaptesprezece ani, răspunse ea mirată.

— Îl iubeai pe lâassim? Ai suferit, sau mai suferi şi acum, când l-ai văzut zdrobindu-se pe lespezile din monitoră?

Fata îşi lăsă privirile în jos, căutând parcă un punct de sprijin. Bănuia că întrebările lui Ted nu sunt întâmplătoare.

— Lâassim îmi arăta o mare simpatie pentru care îi eram recunoscătoare. Era, de altfel, singurul meu prieten adevărat. Uneori, părinţii mei adoptivi, vorbeau despre o posibila căsătorie a noastră. Hassim era un om bun.

Se lăsă tăcerea, fiecare gândind altceva decât ar fi trebuit.

— N-ai întrebat nimic despre Richard Startery?

— Trăieşte?

— Cred că da.

— Moartea lui m-ar fi mâhnit nespus de mult. El mi-a scăpat viaţa la Ajmir.

— Şi ţi-a mai salvat-o încă odată în cursul nopţii trecute. A ţinut cu orice preţ să intrăm în Ranjalpur, apoi în templu când brutele acelea doreau să te sacrifice.

— Poate că aşa este dar tu m-ai salvat acum şi datorită ţie sunt vie şi nevătămată. Dacă nu crai tu ca să mă scoţi de acolo n-aş fi reuşit niciodată s-o fac singură.

— Ştii de ce suntem aici?

— Nu.

— Din pricina ta. Stăpânul meu le iubeşte şi vrea să te ia de soţie.

Wastia păru uluită de cuvintele lui, îşi reveni însă repede.

— Viaţa mea îi aparţine. Dacă mă regăseşte şi doreşte să mă ia de soţie, mă voi supune.

Amărăciunea acestor cuvinte nu-i scăpă lui Ted.

— Credeam că vestea te va umple de bucurie! spuse el.

Tânăra ridică din umeri şi-l privi cu mare tristeţe.

— Cum aş putea iubi un european, când am trăit întotdeauna pe pământ asiatic? Tu trebuie să înţelegi cel mai bine asta, tu care aparţii unei rase atât de apropiată de a mea!

— La Ajmir m-ai făcut să cred că-l iubeşti pe stăpânul meu!

— Eram numai fericită că mă aflu sub protecţia lui şi recunoştinţa mă făcea să-i zâmbesc... Nu credeam că nutreşte o astfel de pasiune pentru mine! mai adaugă fata.

Un val sfâşie ceaţa şi Ted pătrunse în sufletul fetei.

— Wastia, am fost destul de aspru cu tine... şi nedrept...

— Tu m-ai privit întotdeauna cu indiferenţă, chiar şi la Ajmir Eu eram fericită că te văd. Noaptea ascultam răsuflarea ta uşoară când te culcai în faţa uşii mele ca să mă păzeşti mai bine.

— Te rog să mă ierţi. Purtarea mea era forţată de faptul că te vedeam curtată ele stăpânul meu. Frumuseţea ta mi se părea inaccesibilă. Nu mă puteam compara cu europeanul puternic, de aceea îmi ascundeam suferinţa sub masca brutalităţii. Ştiu acum de ce am venit la Ranjalpul. Nu pentru bogăţiile lui Hanulj-Rao, cum căutam singur să mă amăgesc, ci pentru tine.

— Cuvintele tale îmi redau fericirea şi mă fac să uit toate suferinţele îndurate până acum.

În Ted se trezi o fericire necunoscută şi de necrezut.

— O să fugim amândoi din locurile astea blestemate. Cunosc pe malurile Hoang Ho-ului un ţinut paşnic la

poalele munţilor acoperiţi de junglă. Acolo vom putea trăi liniştiţi şi fericiţi.

Vom lua de aici suficient aur şi nestemate ca să avem

O viaţă ferită de primejdii. Când Startery m-a luat în slujba lui aveam vârsta ta. Acum cu toate că în ochii lui sunt acelaşi băiat de atunci eu mă simt un adevărat bărbat în stare să te apere. Încrede-te în mine, Wastia.

Întinsă lângă el, Wastia îl asculta cu în cin la re. Capul

I se sprijinea pe braţul muşchiuâos şi se lăsă pătrunsă de vorbele lui de dragoste. Legănată de muzica aceasta divină, ea închise ochii şi adormi lângă cel care o iubea, încăperea se întunecă. Discul palid al lunii se ridică încet pe cor şi razele ei aurii se izbiră de gura uriaşă a monstrului. Ele luminară în trupul idolului, două feţe cu pleoapele închise dar pe care se citea o mare fericire.

Când cei doi tineri se treziră, soarele era sus pe boltă. Ted se desprinse din îmbrăţişarea Wastici cu multe gesturi de precauţie. Nu dorea s-o trezească din somn. Ieşi din trupul monstrului şi se apropie de o fereastră deschisă care dădea înspre un mare parc. Livada ora pustie. Nu se vedea nici ţipenie de hindus. Sări fereastra şi se strecură în livadă. Adună la repezeală nu sunt de fructe după care se întoarse la iei de neauzit în încăpere. Intră în trupul monstrului şi depuse la picioarele Wastici fructele proaspete care mai păstrau căldura razelor soarelui. Wastia îl privi zâmbind apoi întinse mâna şi luă unul din fructe. Muşcă cu poftă din el.

— Ted, trebuie să găsim un mijloc de a scăpa de aici. Poate că ieşirile nu sunt păzite.

— Ilanidj-ttao nu va renunţa aiil de Uşor la răzbunare.

— Apoi, nu este momentul să părăsim Hanjalpurul. Trebuie să ştim dacă Startery mai trăiet se sau nu. Dacă da, alunei trebuie să fac totul ca să-l ajut şi pe el. Nu-mi pot părăsi binefăcătorul.

Wastia îi aprobă cuvintele dând din cap în tăcere.

În cursul nopţii, Ted se furişă în palat. Rătăci la voia

întâmplării prin sălile enorme şi culoarele nesfârşite. Zadarnic îi căută pe Startery. nu i găsi nicăierea. Îşi continuă cercetările timp de trei zile, apoi, dându-şi seama că situaţia lor nu mai putea continua aşa se hotărî să se supună rugăminţilor Wastiei.

Noaptea următoare ieşiră din sanctuar în livada din parc. 11 străbătură rapid, apoi rămaseră nemişcaţi, muţi de disperare. Primul zid al palatului era pliu de santinele. Era cu neputinţă de trecut printre ei e. Cei doi tineri se reîntoarseră cu tristeţea în suflet în vechiul lor adăpost.

A doua zi de dimineaţă, Ted îi ceru Wastiei să-i descrie partea palatului ocupat de Hanidj-Rao.

— Dacă Startery mai trăieşte, cu siguranţă că ei se a Hă numai acolo. Poate că a şi intrat în graţiile lui Hanidj-Rao şi s-o fi bucurâiul de anumite libertăţi. În acest caz, numai şi i. e poate asigura evadarea.

— Mă tem că această încercare de a da de Startery să itu ne fie fatală, spuse Wastia cu teamă.

— Totuşi eu este ultima noastră şansă «Io salvare.

12.

În vremea asta, Startery ajunsese favoritul suveranei din Ranjulpur. În preajma ei, ducea o viaţă de delicii şi de voluptăţi. Ştia că toate cercetările pentru găsirea Wastiei dăduseră greş. Nu fusese găsită. Spre surprinderea lui, imaginea tinerei fete începea să-i fie ştearsă din minte.

De când o cunoscuse pe Hanidj-Rao se petrecuse cu ei o mare transformare. Î rumuseţea misterioasă şi fatală a acestei femei, dragostea arzătoare cu care îi învăluia îi frângea orice energie, orice pornire. Crimele pe care i le imputase cu atâta ură îl lăsau rece şi nepăsător. Hanidj-Rao se arăta drăgăstoasă şi mingile: iie cu care-l răsfăţa necontenit, îi îndepărta puterea de a mai gândi. Uitase de existenţa lui de mai înainte.

Exista însă şi o altă voluptate mai puternică şi mai subtilă decât cea dintâi, voluptate care-i anula personalitatea: OPIUL. În India, opiul subjugase chiar şi pe oamenii puternici. Startery rezistase acestei pasiuni otrăvitoare. Fireşte că, la Ajmir, încercase şi el efectele

opiului dar nu căzuse în mrejele lui.

La Ranjalpur, fumase fiindcă în cursul unei nopţi călduţe şi pline de miresme, Hanidj-Rao îi întinsese ciubucul de bambu umed încă de atingerea buzelor ei. Până în zori, dragostea şi uitarea răspândise peste sufletul lui cele mai subtile vrăji ale Orientului. Şi zilele se derulau într-o fericire mereu crescândă iar Startery primea cu pasiune plăcerile cei le oferea Ilanidj-Rao.

Acum, prezenţa suveranei oraşului mort, era o necesitate pentru el. Simţea nevoia necontenitelor ei mângâieri iar clipele când ea lipsea preocupată de anumite treburi ale credincioşilor ei, Startery fuma. Ciudat era faptul că Marea Preoteasă a lui Tangar Lang simţea şi ea o atracţie neobişnuită pentru el. Uită ruşinea trecutului pentru a savura dragostea pentru unul din rasa ei.

Hanidj-Rao privea cu plăcere cum pasiunea pentru opiu a lui Startery creştea cu fiecare clipă. Ştia că numai aşa îl putea ţine în mrejele ei.

În ziua când Ted se hotărâse să meargă în partea palatului ocupată de către Hanidj-Rao, Startery fuma singur, întins în culcuşul molatec, aspira lung fumul aducător de vrajă şi visări voluptuoase al unui bob de opiu.

Pupilele mărite de visare, ţinteau fără ca să le vadă statuile care-l înconjurau. Plescăitul apei din fmtâna arteziană care cădea în bazin nu-i atrăgea în niciun fel atenţia. El o vedea pe Hanidj-Rao, plutind în interiorul încăperii. Când şi când ochii lui poposeau asupra statuii de ivoriu ce domina un colţ al încăperii şi care o reprezenta pe suverana Ranjalpurului. Pe cap, statuia avea o diademă din aur încrtistată în diamante. În acea zi, lângă statuie, se ivi o umbră care se apropie încet de culcuşul lui Startery. Gând fu destul de aproape, acesta îl recunoscu şi o emoţie puternică îl zgudui pentru câteva clipe. Se ridică în picioare cu faţa transfigurată.

— Ted! exclamă el.

— Te ascult, stăpâne! Sunt fericit că te găsesc singur şi teafăr.

— Cum de m-ni descoperit în palatul ăsta? Eu să-ţi

spui» drept, mă cam încurc în utâtea galerii şi coridoare! N-ai plecat încă?

— Nu. M-am ascuns ca să te salvez apoi pe tine. N-am reuşit să ies din palat. E păzit cu străşnicie. Apoi n-am vrut să plec fără tine, stăpâne. Împreună vom trece mai uşor bariera de santinele.

Startery îi strânse mâna cu putere.

— Nu ştii ce s-a întâmplat cu VVustia? întrebă el.

— YVastia e în siguranţă. Se află sub ocrotirea mea. Împreună sperăm să găsim un moment favorabil ca să plecăm de aici.

— Mă aşteaptă pe mine, cumva?…

Ted nu-i răspunse.

— Spune-mi! îţi poruncesc!

— Nu ştiu.

Startery fu surprins de răspunsul lui Ted.

— Nu ţi-a vorbit de loc de mine?

Ted se hotărî să-i spună adevărul. Nu putea să-l mintă pe omul care-i fusese stăpân desăvârşit şi salvatorul lui.

— Stăpâne, trebuie să ştii că W'ăştia nu-i din rasa ta. Cu toate că în venele ei curge şi sânge european, ea tot asiatică rămâne, cu sufletul dacă nu cu altceva. Viaţa ei îţi aparţine deoarece tu ai salvat-o. Orice îi vei porunci, ea se va supune. Ţi-ar deveni chiar şi soţie… Dacă ţii cu orice Preţ.

Startery îl întrerupse cu un gest obosit şi cu zâmbetul pe buze, faţa îi devenise palidă.

— În ordine, Ted. Am înţeles… Spune-i că n-am să-i ordon niciodată să fie sclava mea… O mai iubesc încă… N-am s-o uit poate niciodată, îi respect sentimentele şi voinţa.

O resemnare deznădăjduită îi sugruma cuvintele.

— Unde ai de gând s-o duci?

— Foarte departe de ţara asta. În ţara mea natală, în mijlocul munţilor primitori care mărginesc Iloang Ho-ul. Acolo va fi în siguranţă, departe de ura oamenilor care o

pândesc pe pământul acesta plin de mistere şi crime. Viaţa ci va fi liniştită. Vom fi împreună…

— Împreună? întrebă Startery.

Ted înclină fruntea.

— Asta era?! O iubeşti? exclamă el.

— L) u stăpâne.

— Şi ea?

— Şi ea mă iubeşti /

Startery se retrase cifivd tiaşi înapoi şi-i privi, i pentru inima dată îşi dădu seama că Ted era bărbat şi îitcă unui frumos. Chipul lui avea trăsături nobile, neaşteptate pentru cei ca el. Un farmec enigm-tic emana din ochii lui inigdalaţi. Statura îi era robustă şi întregul fiinţei sale exprima o seducţie firească. Startery îl luase sub protecţia lui pe când era încă un băieţandru şi anii trecuseră peste Ted fără ca el să-şi dea seama că acesta 1111 mai era acelaşi băieţandru ci un adevărat bărbat, energic şi vigiiros.

Imaginaţia lui dominată de opium, alătură pe Wastia de acela pe care-l avea în faţă.

— Ce ciudat! Cu cât te privesc mai mult ca afâfa îmi dau seama că tu eşti d emn de Wastia. Ea va găsi ¡11 tine un prieten devotat şi sincer. Un prieten care va veghea asupra ei şi mai ales… sunteţi amândoi asiatici.

O tăcere apăsătoare se lăsă după aceste cuvinte. Startery se cufundă în amărăciunea gândurilor sale. Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre culcuşul pe care-l părăsise la venirea lui Ted, culcuşul moale şi voluptuos umăe-l aştepta ciubucul de opium.

— Stăpâne! imploră o voce.

Statery tresări. Se uită la Ted.

— Da, ce este?

— Tu ceai să faci V

Startery îşi mută privirile de la el.

— Eu rămân.

Două lacrimi se iviră în colţul ochilor.

— E o nebunie! strigă ied. Ilal să fugim împreună!

— Inutil, Ted.

— Stăpâne, te rog să mă ierţi! Am fost rău! ia-o pe Wastia! Eu voi dispărea din viaţa voastră. Nu rămâne în acest palat blestemat, nu răm pe Stângă o femeie care nu t; iubeşte! O femeie care nu poate iubi pe nimeni

— Te înşeli, Ted. Hanidj-ltao este singura femeie din lume în stare să-mi ofere un sentiment sincer. Nu cred că mă mai pot dezlipi de ea. O iubesc, aşa cum iubesc opiul, îmi e necesar ca şi el.

Ted îşi privi îndurerat stăpânul.

— Ted!

— Da, stăpâne.

— La asta înainte de a pleca. Sunt bani destui care să vă asigure o existenţă fără griji timp de câţiva ani.

Startery întinse spre Ted portofelul cu banii rezultaţi din vânzarea plantaţiei şi a vilei din Ajniir. Toată averea lui.

Ted şovăi.

— Haide, nu mai sta pe gânduri. Mic nu-mi mai sunt de niciun folos.

Zgomotul unei uşi care se deschidea îi făcu să tresară. Ted îşi fixă privirile pe Hanidj-Rao care intrase şi încremenise parcă în cadrul uşii.

— Acesta e servitorul tău? întrebă ea cu o voce tăioasă.

— Da, răspunse blând Startery.

— A venit să te salveze? Să fugiţi împreună?

— Nu. Nu pentru asta a venit.

— Atunci pentru ce?

— Doreşte să părăsească Ranjalpurul de unde nu poate fugi. A venit să te roage să-l laşi să plece.

— Niciodată! Omul acesta a ucis mulţi oameni de-ai mei. Trebuie să-şi plătească crimele!

— Dacă nu-i laşi să plece să ştii c-o să-l apăr până la ultima mea suflare. Oamenii tăi vor trece numai peste cadavrul meu ca să-l prindă. Viaţa lui ca să rămân cu tine. Îţi promit că nu te voi părăsi niciodată.

Un timp, Hanidj-Rao rămase pe gânduri.

— Îţi jur că nu te voi părăsi niciodată, accentua Startery.

Hanicij Rno se întoarse spre Ted.

— Bine. Tu poţi să pleci, spuse ea. Voi da ordine paznicilor mei să te lase să treci.

Ted se apropie de Startery cu o privire înfricoşătoare. Startery îi înţelese rugămintea.

— Vei da ordine să fie lăsate să treacă două persoane, spuse el apăsat.

— Două persoane! se miră Hanidj-Rao.

— Da. Una este Ted. A doua, fiica ta.

— Cum?!? Wastia este aici?

— Da.

— Înţeleg. Mai eşti îndrăgostit de că Vrei s-o scapi ca pe urmă să fugi şi tu!

— N-o mai iubesc pe Wastia, spuse Startery. Ţi-am jurat că voi rămâne toată viaţa mea la Iâanjalpur, că 110 să te părăsesc niciodată. Wastia n-are nicio vină şi nu ai dreptul ca să te opui fericirii care o aşteaptă.

— Despre ce fel de fericire vorbeşti?

— Aceea de a se căsători cu Ted, de a pleca pentru totdeauna din munţii Aravali. Ce-ţi pasă ţie de viaţa sau moartea acestor doi oameni? Ei se iubesc şi iubirea e o patimă dulce şi sublimă. De ce atâta cruzime când un singur cuvânt de-al tău i-ar putea face fericiţi? Nu vei în îi auzi vorbindu-se niciodată despre Wastia. Ea va dispare pentru totdeauna şi nu va spune nimănui secretul acestui oraş. Ce-ţi pasă de fuga ei de vreme ce au rămân aici cu tine? Frumuseţea ta mă va înlănţui mereu iar dragostea noastră va fi mai puternică dacă vei ierta pe aceşti doi tineri.

Suverana Ranjalpurului se apropie de statuia de ivoriu creată după imaginea ei, scoase diadema din aur care scânteia în mii de lumini şi care preţuia o avere. Se apropie de Ted. I-o întinse.

— Ia-o, spuse ea, o vei da Wastiei din partea mea. Astă scară veţi părăsi palatul. Şi ţine minte, un singur cuvânt scăpat despre oraşul Ranjalpur, vă va aduce moartea. Ea amândoi. Nu-mi mulţumi. Du-te! Du-te, odată! strigă ea.

13.

Amurgul cobora pe culmile munţilor Aravali, o briză înmiresmată stăruia în aer când paznicii oraşului mort se dădură la o parte, făcând loc trecerii lui Ted şi Wastiei care, înfricoşată arunca priviri speriate în jur, nevenindu-i să creadă în îndurarea crudei Hanidj-Rao. Abia când aliciseră în inima junglei, respiră uşurată şi crezu în fericirea ei.

În urma lor, pe o terasă, un bărbat contempla siluetele lor din depărtare. Startery, zdrobit de deznădejde, vedea cum visul atât de frumos se destramă pentru totdeauna. Ultima punte spre lume se rupea definitiv. O durere năucitoare îi strânse inima. Închise ochii sub apăsarea suferinţei dar nu-şi putu reţine lacrimile care se rostogoleau pe faţa lividă. Când îi redeschise, cele două umbre dispăruseră demult. Se întoarse şi păşind ca un halucinat, intră în palatul unde-l aştepta Hanidj-Rao şi OPIUL.

— Sfârşit

BANDITUL

de MAC DOLLAN

Cu inima plină de speranţe, dar cu buzunarele goale, James Bucloock, reporter special al ziarului „New-Times”, coborî din tren bineeuvântând pământul Calabriei, pe care, în treacăt fie spus, nu-l mai călcase niciodată.

Binecuvântă pământul Calabriei, deoarece James Bucloock, deşi după nume englez veritabil, avea totuşi în vine sânge italienesc. Mama lui era doar calabreză.

Primise cu deosebită plăcere propunerea redactorului şef de a pleca în Calabria. De altfel, dintre toţi reporterii ziarului „Neu-Times” el era cel mai indicat: vorbea o italiană perfectă, era întreprinzător şi se specializase în reportaje senzaţionale.

James Bucloock avea o imaginaţie foarte bogată, avea şi experienţa vieţii. Încercase de toate, fusese marinar, chelner, agent de schimb, fotograf ambulant, negustor de perle, dansator, în sfârşit, fusese de toate.

Dar se vede că norocul, ca şi sora lui, fericirea, e mai

mult în interiorul nostru, decât în exterior. James Bucloock reveni la Londra şi era acum reporter special.

Binecuvântă pământul Calabriei, fireşte ca orice adevărat calabrez. Dar la James Bucloock, în afară de sentimentele ele pur patriotism, mai era şi altceva. Calabria îi oferea ocazia să se situeze în fruntea reporterilor speciali.

Misiunea lui, pe cât era de importantă, tot pe atât era şi de periculoasă. De câtva timp Calabria era terorizată de banditul Mascalzzoni, ale cărui isprăvi îngroziseră întreaga Italie.

Când s-a văzut că toată poliţia calabrează e incapabilă să-l aresteze pe temutul bandit, când s-a văzut că două companii de carabinieri, trimise în urmărirea lui Mascalzzoni, au fost măcelărite până la ultimul om, când în sfârşit au prins de veste şi ziarele că această afacere care pasiona opinia publică, putea fi exploatată metodic chiar în ediţii speciale, un stol de reporteri speciali s-a abătut asupra Calabriei.

Dar ceea ce ar părea de necrezut, e că în câteva zile, toţi aceşti reporteri speciali au fost atacaţi, jefuiţi până şi de îmbrăcăminte şi puşi în imposibilitatea de a-şi continua investigaţiile, cil tot concursul binevoitor dat de autorităţi.

Ziarele italiene au făcut haz de păţania reporterilor străini care se băgau ca micii în gura lupului.

Evident, ziarele străine s-au simţit jignite. Reputaţia lor era în joc. „Nevv-Times” ridică mănuşa aruncată de ziarele italiene şi expedie imediat pe James Bucloock, bineînţeles anunţând acest fapt cu mult lux de amănunte. Cititorii erau sfătuiţi să urmărească cu atenţie atât ziarul cotidian cât şi ediţiile speciale care promiteau să fie cât se poate de interesante.

James Bucloock cum debarcă la Calais, încasă cecul de cinci sute de lire ce-i fusese pus la dispoziţie de către ziar şi se opri, în treacăt, la Paris…

În treacăt!… După trei zile se urca în tren, în gara de Est cu şapte lire în buzunar. Noroc că avea bilet direct, îi mai rămâneau şapte lire sterline pentru a cutreiera

Calabria în lung şi-n lat, pentru masă, hotel, transport, diverse.

Cam puţin!… Ar recunoaşte şi cel mai avar englez. Dar James Bucloock nu era omul care să se descurajeze de acest lucru. Ba dimpotrivă, asta îi stimula forţele, îi ascuţea mintea, îi mărea capacitatea şi încrederea în el.

Domnii de la redacţie doreau reportaje speciale? Pi ca puţin pentru James Bucloock. El le va trimite un interviu: „Mascalzzoni despre el şi despre alţii”, cu fotografia şi autograful respectiv. Asta ar putea ocupa trei-patru ediţii speciale. Socotind câte douăsprezece la sută procente, venitul se ridica la o sumă frumuşică, o mică avere. Putea, deci, cere telegrafic un avans de câteva sute de lire. Interviul va fi doar o afacere excelentă pentru „New-Times”.

Şi, James Bucloock se simţea tentat să lanseze o bombă care să uimească lumea. Îşi luă geamantanul şi se îndreptă pe jos spre hotel, urmând ca a doua zi dimineaţă să înainteze spre Cosenza în inima Calabriei. Dormi buştean, iar când se trezi, sări bine dispus din pat, sorbi grăbit cafeaua, coborî şi se îndreptă spre piaţa autobuzelor.

Se instala în autobuz. Era primul pasager şi trebui să mai aştepte. Mai repede decâj ar fi crezut autobuzul fu ocupat până la ultimul loc. Plecară.

James Bucloock, instalat comod în fundul maşinii, contempla peisajul cu ochi strălucitori. Curând însă se trezi din reveriile sule, urechea Sui prinsese mu cuvânt oare îi făcu să devină atent la discuţiile dintre pasageri. Domnul de lângă el, un bărbat în vârstă, grăsuţ, cu păr argintiu pe tâmple, citea cu voce tare „11 Corriere della Cosenza” cu ultimele isprăvi ale lui Mascalzzoni.

În faţa lui, un domn rigid, îmbrăcat corect, în negru, cu rozeta la butonieră, asculta atent.

„Vreun magistrat, desigur”, îl clasifică imediat James, „… cu fata lui”… îşi continuă gândul, văzând-o rezemată uşor cu capul de umărul domnului eu rozeta şi privind plictisită în gol.

Ungă fată, un tânăr citea „il Messagero”. Citea!… Dar privirea de şoim a lui James, nu-i scăpă faptul că tânărul mai mult trăgea cu coada ochiului la vecina lui.

Pe acesta nu-l clasifică. Tinerii şi ist mai greu de clasificat decât oamenii maturi.

„În tot cazul, un intelectual”, îşi spuse.

Lângă tânărul intelectual, un domn chel, gras de tot, cu ochi mici, cu priviri viclene, îşi mângâia automat burta enormă, pe care se răsfăţa un lanţ masiv de aur.

„Tipul negustorului”…

Lângă negustor, „un funcţionar de la poştă”, după cum îl arăta uniforma, „cu nevastă-sa”, probabil. Mai erau apoi două doamne, „surori sau rude”, fiindcă amândouă erau în doliu; trei domni, toţi trei funcţionari sau mici proprietari, după aparenţe, un preot cu faţa strălucitoare de tinereţe şi doi studenţi în teologie.

Toţi tăceau şi ascultau. Vocea sonoră a cititorului răsună mlădioasă ca o melodie.

— Ei, dar asta-i imposibil, sări grav negustorul, întrerupând lectura. E imposibil, afirm. Am avut în tinereţe o băcănie la Catanzaro. Cunosc foarte bine locurile. De la Oatanzaro la Îieggio sunt circa o sută şaizeci de kilometri în linie dreaptă. Pe şosea e însă cel puţin dublu. Dar pe un teren aşa de accidentat, cu pante repezi şi curbe ia tot pasul, e imposibil o viteză mai mare de patruzeci de kilometri la oră, deci în cel mai bun caz, după minimum patru, cinci ore, putea fi Mascalzzoni la Reggio, iar nu după două ore.

— O fi cunoscând vreun drum lateral sau vreo potecă prin munţi, răspunse blând unul din studenţii la teologie.

— Odată ce e vorba de o sută şaizeci de kilometri în linie reaptă nu mai încape nicio potecă, răspunse hotărât domnul cu „Il messagero”.

— Atunci e cu totul inexplicabil, interveni cineva.

— Numai în cazul când admitem existenţa unui singur Mascalzzoni, rosti sentenţios James, căruia nu-i scăpase zâmbetul domnişoarei. Dar Doamne! tine garantează că la Cantanzaro şi la Reggio a fost însuşi

Mascalzzoni? Eu afirm că nu a fost.

Toţi îl priveau cu atenţia încordată. Într-adevăr, era foarte probabil. Ba chiar sigur, că nu putea fi în acelaşi timp şi la Cantanzaro şi la Reggio. James Bucleock continuă:

— Şi-a risipit banda în toate părţile pentru a deruta autorităţile. Jefuiesc în acelaşi timp în diferit puncte, iar Mascalzzoni nu e nicăieri. Poate că s-a şi retras complet din afaceri, hărţuit de urmăririle din ultimul timp. Continuă borfaşii de rând, care, pentru a-şi asigura succesul, se dau drept Mascalzzoni, deşi unii din ei, poate nici nu-l cunosc. Cred că e o explicaţie simplă, conchise el, căutând a puncta discuţia care-l interesa mai mult decât ziarul.

— Păcat că nu e justă, interveni domnul cu „Il messagero”. Eu, ca avocat, m-am deprins să examinez cazurile din toate punctele de vedere, înainte de a deduce ceva.

— Mă rog, dar cum îţi explici dumneata, prezenţa în diferite puncte, în acelaşi timp, a unei singure persoane? întrebă James.

— Pardon! Dar dumneata, eşti sigur că relatările ziarelor sunt absolut juste, chiar ¡11 ceea ce priveşte precizia cronologică a faptelor? Eu afirm că Mascalzzoni a fost şi la Cantanzaro şi la Reggio, dar nu la orele menţionate în ziare.

— E11 afirm că n-a fost la Reggio, replică ferm convins James, care ştia că cel puţin data, ziarele o redau întotdeauna exact.

— Pari a fi foarte bine informat în chestiunea aceasta, insinuă cu sarcasm avocatul.

— În tot cazul, mai bine ca alţii, răspunse James, negăsind un răspuns mai potrivit.

În acel moment maşina stopă brusc, iar şoferul întoarse livid capul şi murmură:

— Mascalzzoni!…

Un fior de groază îi străbătu pe toţi. Domnişoara tresări şi se lăsă moale pe umărul domnului cu rozeta,

murmând îngrozită:

— Papa, mi-e frică!…

O doamnă sări de pe scaun în picioare, privi holbată înainte şi recăzu imediat la loc, murmurând ca o rugăciune:

— Dumnezeule, ce ne facem?

Numai James Bucloock era satisfăcut.

Mascalzzoni!… Banditul Mascalzzoni, criminalul feroce, veşnic însetat de sânge, hiena Calabriei, îi ieşea înainte scutindu-l de a mai scotoci, zadarnic, munţii.

— Toată lumea coboară! strigă de afară o voce de stentor.

Toţi se îndreptară grăbiţi spre uşă, ştiind că nu e de glumit cu Mascalzzoni.

— Ne jefuieşte tâlharul, se tângui negustorul.

„Dar e adorabil băiatul ăsta”, gândi James. Ce-o să-i ia lui? Şapte lire sterline. Dar el, în schimb, ce mai telegramă o să trimită: „Jefuit Mascalzzoni, trimiteţi bani, amănunte poştă”.

Pasagerii, aşezaţi în flanc câte unul, galbeni şi tremurând de frică, cu braţele în sus, aşteptau desfăşurarea evenimentelor, ca un şir de condamnaţi la moarte.

James coborî din autobuz cu mâinile în buzunare, privind mulţumit în jur. Pasagerii erau încadraţi de cinci bandiţi cu revolverele întinse. Îi cercetă cu privirea, căutându-l pe Mascalzzoni. Dar niciunul din bandiţi nu se arăta a fi el. Toţi păreau din aceiaşi bucată. Nişte piperniciţi, care, nici pentru tăiat piatră nu erau buni.

Urmă din ei dădea ordine scurte. Desigur că acela era Mascalzzoni.

„Mascalzzoni!… Doamne, ce deziluzie!”…

S-a dus dracului interviul!… Va trebui să şi-l facă singur pe de-a-ntregul. Ce putea scoate din căpăţâna aia cu fruntea Iată de un deget, cu ochii în fundul capului, cu nas turtii, cu gura neisprăvită? O pocitanie de om. Şi-l închipuise zdravăn ca un munte, inteligent, energic, de neînvins… şi când colo, poftim Mascalzzoni. S-a dus

dracului fotografia şi autograful!… Asta, probabil nici nu ştie carte.

Dar Mascalzzoni îl văzu şi strigă:

— Hei, tu de colo, treci la rând şi mâinile în sus!

James Bucloock îl privi cu scârbă.

Mascalzzoni!… Să-l faci knocnut cu un singur uppercui. Îi răspunse dispreţuitor, vorbind tărăgănat:

— Asta numai dacă vreau…

Banditul îl privi deconcertat, nevenindu-i a crede că auzise bine. Pasagerii întoarseră privirile spre el. Îndrăznea să-l înfrunte pe Mascalzzoni?

Lui James i se umflă pieptul ele mândrie. „Hei, domnule avocat, gândi el. Aici să te văd privind cazul din toate punctele de vedere”…

Dar Mascalzzoni îşi reveni şi tună înfuriai:

— Mâinile în sus, am zis!

— Serios? îl întrebă James făcând pe miratul.

Efectul fu extraordinar. Mascalzzoni îi privea înmărmurit. Aşa îndrăzneală încă nu întâlnise niciodată. Bandiţii ceilalţi uitară de pasageri şi îl înconjurară ameninţători. Dar lui nu-i păsa. Avea o rară bună dispoziţie. Pericolul, îi aţâţa nervii.

— Şi zi, mâinile în sus! Hai?

Începu a râde. Un hohot care se revărsa ca un duş rece peste spectatori.

— Ei, ştii că-mi placi? Cum te cheamă băieţaş? continuă el batjocoritor.

Asta era obrăznicie curată.

— Eu sunt banditul Mascalzzoni! N-ai auzit de mine? urlă el înfuriat.

— Mascalzzoni?… Tu eşti Mascalzzoni?… Ila!… Ha, ha!

Iată pe cine căutase el. Iată hiena Calabriei, să-i astupi botul cu un pumn. Iată demonul care e pretutindeni şi nicăieri. Să treci pe lângă el, ca pe lângă o vită. Iată pentru ce venise el tocmai în Calahria.

— Tu eşti, Mascalzzoni? repetă el ca o dojană.

— Dar ce, nu-ţi vino a crede? întrebă mai potolit

banditul.

James îl examină din cap până în picioare.

— Tu eşti, Mascalzzoni?…

Banditul îl privi bănuitor. Tânărul acesta devenise suspect. Îi răspunse cu o nesiguranţă în voce care nu-i scăpă lui James.

— Mda… Eu sunt, Mascalzzoni.

James se apropie.

— Ascultă, îi spuse, punându-i mâna pe revolver, lasă jucăria asta în jos. Ar putea chiar lua foc.

Privirea lui Mascalzzonî era nesigură, Şovăia, Totuşi, lăsă arma în jos şi-l privi intrigat.

— Dar tu cine eşti?

— Cine sunt eu? hm!… C) să-ţi pară ciudat. Ei bine, eu sunt… Mascalzzoni.

Banditul îl măsură din cap până-n picioare. James Bucloock era într-adevăr înalt, vin jos, adevărată statură de atlet.

— Ei, ce zici? îl întrebă misterios James.

Banditul îl privea năuc. l nul din tovarăşii lui întrebă:

— Zice că el este Mascalzzoni, răspunse banditul cu glas scăzut.

James Bucloock, sigur de el, de flerul lui care niciodată nu dăduse greş, îi privea cu superioritate. Bandiţii se înseninară la faţă şi lăsară revolverele în jos. James Bucloock câştigase partida.

El era Mascalzzoni.

— Dar tu cine dracu’ eşti? îl întrebă pe bandit noul Mascalzzoni.

— Sunt Guido Guidolini din Sicilia. Pe acolo nu mai merge lui pe aici nu sunt cunoscut… Ce era să fac? ştiu că nu e cinstit, dar lucrez în numele tău. Nu te supăra …

— Foarte rău, băiete, foarte rău… Mie nu-mi place să-mi taie alţii macaroanele… Te ieri acum, pentru că nu eşti de aici. A doua oară însă… Eu tiu mă joc!

Privirea de şoim a lui James, se opri pe lanţul de la vesta lui Guidolini. Îl apucă şi trase, scoţând un ceas de aur, o minune nu alta.

— E, dar ştii că-mi place ceasul tău?… „Aur masiv cu lanţ cu tot, şase sute de lire sterline, pe puţin. Aş putea renunţa la avans”, gândi James.

— Ţi-l iau ca amintire… Nu te superi!

Şi i-l luă. Apoi îi şopti confidenţial la ureche, arătându-i pasagerii:

— Aceştia sunt partea mea. Îi duc până la Cosenza!… şi începu a râde prosteşte, lăsându-l pe Guido Guidolini să creadă ce-o putea.

e

Maşina plecă şi se cutremura de hohotele celor dinăuntru… Dar avocatul nu râdea. Şi nici domnişoara. Vorbeau! Lui James îi fu necaz. Ar fi vrut ca tocmai ei să râdă.

— Domnule, vorbi funcţionarul de la poştă, ai un tupeu extraordinar…

— Mi-ai salvat cincizeci de mii de lire, adăugă, fericit, băcanul.

— În definitiv, prezenţa de spirit e întotdeauna binevenită, găsi nimerit să îndruge ceva mai tare avocatul, ca să nu se audă în tot autobuzul.

— Dar mi se pare că aici n-a fost numai prezenţa de spirit, interveni James care nu admitea să i se ştirbească din merit.

— Ba da. Acelaşi lucru îl puteam face şi eu, sau dumnealui, sau chiar părintele… vorbi ironic avocatul. Vedeţi? continuă el, bandiţii ăştia nu sunt decât nişte proşti pe care oricine îi poate duce de nas.

— Tare mi-e teamă că te înşeli.

— Pe mine, unul, nu m-a emoţionat de loc întâmplarea, spuse avocatul.

— Poate unde nu ai la dumneata nimic de valoare, îi răspunse insolent James.

— Te înşeli, amice. Am la mine douăsprezece mii de lire, onorariul ultimului meu proces.

„Ce lăudăros”, gândi James. Nici într-un an nu câştigă el atâta cu pledoariile lui… Hm!… Ciudat. Tare ciudat. Cincizeci de mii băcanul, două mii popa,

douăsprezece mii avocatul, în total şaizeci şi patru de mii de lire pe care le salvase el, şi nimeni nu-i adresa nicio mulţumire. Dar banii lor, fără el, ar fi fost iremediabil pierduţi.

Domnişoara din faţă nu-l învrednicea nici măcar cu o privire.

Asculta distrată vorbele avocatului.

„Ah, dacă ar fi fost imbecilul ăsta de avocat în locul meu, ce l-ar mai fi felicitat, ce-ar mai fi râs împreună, Sau poate e prea puţin… poate vor emoţii mai puternice”, gândi, tremurând de necaz James.

— Eu, însă, întotdeauna m-am bizuit pe înţelepciunea prostului şi pe prostia înţeleptului… continuă avocatul şi început să râdă satisfăcut.

„Ce dracu’ zice ăsta: „gândi James.

— Şi care ar fi în cazul de faţă înţelepciunea prostului? întrebă obraznic James, încruntând sprâncenele.

— Guido Guidolini.

m w

— Şi prostia înţeleptului?

— Mascalzzoni.

Era un simplu joc de cuvinte, pe care însă majoritatea celor din autobuz nu prea îl înţelegea, dar începură cu toţii să râdă destinzându-şi nervii încordaţi.

Pentru James însă, aceasta era o provocare directă.

— Dumneata, continuă avocatul, ştii că din toată gluma asta te puteai alege cu un glonte în cap? Şi asta pentru ce? Pentru banii dumitale, pe care sper că îi ai, pentru a-i mei şi pentru a-i celorlalţi… Da, noi i-am fi dat bucuroşi, decât să te vedem pe dumneata asasinat în faţa noastră, pentru sumele noastre, neînsemnate faţă de viaţa unui om

— Asta nu se putea.

— Dar dacă era într-adevăr Mascalzzoni?

— Nu putea fi.

— Eşti extraordinar. Cum nu putea fi?

— Pentru că…

Un gând şi fulgeră mintea: să-şi bată joc de toţi.

— …pentru că Mascalzzoni sunt cu!

Fu adevărată lovitură de trăsnet.

Datnnişoara deschise ochii mari şi-l privi îngrozită.

„Îţi place acum? Sunt mult mai interesant doar”, gândi James zâmbind sarcastic.

Avocatul tăcu şi se ghemui pe locul lui. Băcanul începu iarăşi să transpire. Ceilalţi îi priveau muţi de groază.

— Cazul acesta găsesc că e mult mai emoţionant decât primul, şuieră printre dinţi James, adresându-se avocatului.

— Într-adevăr… într-adevăr!… se grăbi să confirme acesta.

— À-propos. De ce pledezi aşa de ieftin? Numai douăsprezece mii, zici? Şi e adevărat că-i ai la dumneata?

— Mă rog, poftim.

Avocatul sesiză delicata aluzie, scoase portofelul şi întinse banii lui Mascalzzone Secundus, care îi luă cu un aer foarte natural.

— Parcă am zărit şi ceva mărunţiş!…

— O bagatelă…

— Nu-i nimic. Nu strică… şi-i luă şi pe aceia.

James jubila gândindu-se. „Hei, domnule avocat, dumneata eşti mai prost decât Guido Guidolini. Ce-o să mai râdem de dumneata la urmă.

Continuă foarte serios farsa.

— Dumneavoastră? se adresă zâmbind graţios băcanului.

Acesta scoase, tremurând, un teanc de bancnote şi i-l întinse, ferindu-se de a-i atinge mâna.

— Numai banii vă rog, îi lămuri James, refuzând bijuteriile.

Rând pe rând toţi pasagerii fură jefuiţi.

— À-propos, rosti el calm. Nu cumva e printre dumneavoastră vreun Mascalzzoni? Nu V Nimeni? Nici dumneavoastră domnule avocat? Nuuu? Se poate?… Atunci pot fi liniştit.

Toţi tăceau. Nimănui nu i ardea de glume cu

Mascalzzoni, hiena Calabriei. James Bucloock se gândi să mai continue puţin farsa.

— Hallooo!... Şofer! Opreşte!

Deschise uşa. Coborî. Rămase lângă autobuz privind liniştit înăuntru. Pasagerii îngroziţi nici nu mişcau. James îi privea pe rând.

„Ah, cum îmi mai bat joc de voi, cum îmi mai hat joc de voi. Acum o să-mi mulţumiţi că vă dau banii înapoi, banii voştri care, fără mine, i ar fi luat Guido Guidolini. Vă daţi seama ce pot eu".

Se simţea extraordinar de bine dispus. Le mai dăduse odată dovada puterii lui, puterea lui James Bucloock, a neînvinsului James Bucloock.

Se pregătea să se urce din nou în maşină, înapoindu le banii, în hohote batjocoritoare de râs. Dar un gând i se înfipse în creier, ca un cuţit aruncat de departe de o mână măiastră care i-ar fi despicat capul în două: deoparte şapte lire sterline, ceasul de aur şi interviul cu Mascalzzone, de cealaltă parte circa o sută de mii de lire italiene.

Privi dispreţuitor pasagerii din autobuz şi, trântind uşa cu putere, James Bucloock, reporter special al ziarului „New-Times" dispăru, hoţeşte în pădure.

(urmare în numărul viitor)

Cuprins

1. Prefaţă 3
2. Conacul groazei – roman &
3. Regina oraşului mort – roman... 134
4. Banditul – nuvelă... 181